

MIKAMI EN
Đã Phan Thu: Hardich

TIÊM SÁCH CŨ BIBLIA

3 *Shioriko và những lời chưa nói*

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

MIKAMI EN
Đồ Phạm Thu Hằng dịch

TIÊM SÁCH CŨ BIBLIA

3 *Shioriko và những lời chưa nói*

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

TIỆM SÁCH CŨ BIBLIA TẬP 03
SHIORIKO VÀ NHỮNG LỜI CHƯA NGỎ

Tác giả: **Mikami En**

Người dịch: Đỗ Phan Thu Hà

Phát hành: IPM

Nhà xuất bản Văn Học 2017

o0o

Ebook: Hà Du

Tập 3: Shioriko và những lời chưa ngỏ

Tiệm sách cũ Biblia nằm trong một hẻm vắng ở Kamakura, trông bên ngoài hiền hòa nhưng bên trong lại thường xuyên bị khuấy động bởi những vị khách ít nhiều nhộn nhạo, ít nhiều khác thường.

Những cuốn sách cũ luôn ẩn chứa một tình cảm, luôn lưu giữ một mối ràng buộc không thể gỡ bỏ nào đấy giữa người với người. Người ta thường gửi gắm vào cuốn sách của mình những “nỗi niềm” khó nói, và đến lượt mình, chúng lại biến thành những ràng buộc sâu xa thắt chặt lấy người ta. Cô chủ xinh đẹp vừa lật giở những trang sách vừa gỡ ra cả những nỗi niềm của bao nhiêu người ấy, bản thân cô có cảm xúc gì, có nỗi niềm gì, khi đối diện với thanh niên cùng tiệm? Những lời chưa nói, có lẽ đều đang mấp mé trên môi...

Đây là câu chuyện về “*sách cũ và những mối dây ràng buộc.*”

Mở đầu

Mở đầu: *Nhà vua có đôi tai lừa*

(Poplar phát hành)

23/11/2010

Những chuyện xảy ra gần đây / Shinokawa Ayaka

Hôm qua bận quá nên mình gộp chung để viết luôn vào ngày hôm nay.

Hôm qua là ngày nghỉ định kì của tiệm sách cũ Biblia.

Chị Shioriko và anh Gora (nhân viên cửa tiệm) lái xe ra ngoài từ sớm. Hình như hai người dành cả ngày để dạo khắp những tiệm sách cũ mà từ ngày bị thương ở chân, dù rất muốn nhưng chị không thể đi được.

Lúc ăn sáng mình nhận xét, chị háo hức thế chắc là vì hôm nay đi hẹn hò à, chị liền nghiêm mặt mắng, “Em đừng đùa kiểu ấy với anh Gora nhé. Như thế thất lễ lắm!” Chắc chị nghĩ nhân tiện có việc gì đó nên anh Gora mới nhiệt tình đề nghị đưa chị đi thăm thú tiệm sách.

Chị gái mình cực ghét bàn đến chuyện yêu đương hay cưới xin của bản thân.

Bởi vậy lúc ấy mình không nói ra, nhưng giờ mình sẽ viết ra đây.

Mình nghĩ rằng anh Gora chủ định hẹn hò thì có, anh ấy mê chị gái mình như điều đồ còn gì.

Mà nói ra thì hồi anh Gora bắt đầu làm việc ở tiệm, trong lòng mình khá là lo lắng.

Ai mà tin nổi một người nhút nhát như chị gái mình lại tự đi thuê nhân viên được cơ chứ. Anh Gora to con, tia nhìn lại dữ dằn, nên bây giờ mình cứ tưởng kiểu này chắc chị ấy bị kẻ xấu lừa gạt rồi cơ.

Nhưng anh ấy vào tiệm làm một thời gian mình mới thấy hóa ra cũng bình thường như bao người, làm việc cần cù, thậm chí có phần hơi nhu mì. Ai nói gì anh ấy đều chăm chú lắng nghe, tiếp khách hàng còn giỏi hơn cả mình.

Mình không nói thẳng điều này với anh ấy, nhưng giờ mình sẽ viết ra đây.

Theo như mình thấy, anh Gora là mẫu đàn ông dễ bị những người có vị thế cao hơn thao túng, đặc biệt là phụ nữ có địa vị hơn. Nhìn to cao như chiến binh thể thôi, song tính cách lại phục tùng như một viên quan hầu cận nhà vua vậy.

Hai người họ đi đến tối mới về.

Trông chị mình vui cực kì. Có vẻ hai anh chị đã làm một vòng quanh các tiệm sách cũ ở Kawasaki và Yokohama, trên đường về còn đi đến tận khu Tsujido,

Chị rình về những hai thùng các tông đầy sách và tất nhiên, người vác vào tận cửa chính là anh Gora. Anh ấy có vẻ mệt nhưng ánh mắt vẫn lấp lánh lạ thường.

Chắc thấy chị mình vui vẻ như thế nên anh cũng vui lây. Đúng là giống quan hầu cận thật!

Giờ nghỉ trưa hôm nay, mình kể chuyện này cho Kosuga Nao lúc cậu ấy qua lớp mình chơi, thế là cậu ấy phán một câu “Chị cậu nhìn vậy chứ không phải vậy đâu”. Mỗi lần nhắc đến chị Shioriko là Nao lại hơi nhăn

mặt. Cậu ấy cũng là khách quen của tiệm nhà mình nhưng có vẻ không hợp với chị lắm.

Trước đây, Nao từng thích Nishino, một thành viên trong câu lạc bộ nhạc nhẹ, nhưng rồi cuộc bị tên này từ chối, bấy giờ hình như chị mình và anh Gora đã ra tay can thiệp.

Tuy không nắm hết đầu đuôi câu chuyện nhưng mình nghĩ là có rắc rối nảy sinh, rồi chị mình đã làm một việc khiến Nao vô cùng bất ngờ và giải quyết xong vấn đề.

Nishino giờ đang học trường khác.

Cậu ta là một tên không ra gì, toàn bắt cá lăm tay sau lưng, xong lại hiểu nhầm anh Gora là người dựng tin đồn xấu nên còn định phóng hỏa đốt tiệm sách, đúng lúc ấy thì bị tóm cổ. Vừa hết đình chỉ là cậu ta chuyển sang trường khác.

Việc này mình cũng không thể thú thật với ai, nhưng Nishino tưởng làm thế kia chính ra là lỗi ở mình. Có lần mình nghe được cuộc trò chuyện giữa anh Gora với một vị khách quen và Nao, nhưng mình lại vô tư đem kể tất tẩn tật cho mấy đứa trong câu lạc bộ nghe.

Cùng lúc ấy rộ lên tin đồn về tác phong tiêu cực của Nishino, chuyện mình kể tự nhiên giống giọt nước tràn ly, trong khi Nao không hề hé môi với ai ở trường về cách hành xử của Nishino cả. Việc Nao giữ im lặng, mình hoàn toàn không biết.

Mình đúng là đứa lăm mồm.

Từ sau vụ nhà mình suýt bị thiêu rụi, những chuyện nào có vẻ dễ gây thị phi là mình luôn chú ý càng tránh nói càng tốt. Để stress không tích tụ lại, mình ghi từng chút một vào đây.

Xung quanh chẳng ai biết đêm hôm khuya khoắt mình lại châu đầu vào máy tính và làm chuyện này cả.

Buổi chiều hôm nay, mình đi học về thì vẫn thấy đồng sách chị mua hôm qua chồng chất thành núi ở ngay cửa ra vào. Chị vẫn chưa mang vác vật nặng lên cầu thang được nên mình tự nhủ lát nữa làm luôn mà cuối cùng lại quên băng mắt.

Nhưng mình vừa chuyển hết sổ sách ấy lên tầng hai rồi. Cứ để đấy thì lúc quét dọn tiền sảnh sẽ choán chỗ lắm.

Hiện giờ tầng hai đã trở thành khu vực của chị Shioriko mà mình không thể động vào được nữa rồi, quay tới quay lui chỉ thấy toàn sách là sách. Tuy mình kiếm bừa một chỗ còn trống rồi để tạm, nhưng có lẽ lát nữa sẽ bị chị ấy mắng cho.

Lúc dợm bước đi xuống, mình thấy một cuốn sách đầy hoài niệm trong đồng sách đặt trên hành lang.

Nhà vua có đôi tai lừa.

Đó là cuốn sách tranh mình được đọc cho nghe lúc còn bé. Cuốn ấy vốn là của mình, nhưng chẳng biết tự khi nào lại lẫn vào khu vực của chị.

Mình hoàn toàn chẳng nhớ nội dung câu chuyện là gì, nên quyết định đem về phòng riêng ngồi đọc lại, hóa ra truyện thú vị ghê đi.

Có hai vị thần nọ đang so tài đánh đàn với nhau, đúng lúc ấy, một ông vua tên Midas vốn hơi tọc mạch đi ngang qua. Bên nào chơi giỏi hơn thì ai nghe cũng thấy rõ ràng, nhưng vua Midas lại bảo ưng ý vị thần chơi dở.

Vì thế thần linh đã nổi cơn thịnh nộ, biến tai của vua Midas thành tai lừa để trừng phạt ông. (Mình nghĩ vị thần này có hơi nhỏ mọn đấy.) Vua xấu hổ quá nên lúc nào cũng giấu đôi tai ấy, nhưng lại để lộ với người thợ cắt tóc

cho mình và đe dọa, “Nếu người kể với ai, ta sẽ giết chết.” (Mình thấy ông vua này cũng ác quá!)

Người thợ cắt tóc chẳng dám nói với ai cả, nhưng cứ phải ôm một bí mật to lớn trong lòng, rồi cuộc ông chịu không nổi, bèn đào một cái hố sâu bên bãi sông và hét vào đó, “Nhà vua có đôi tai lừa!!!”

Đóng sách lại rồi mà mình vẫn bản thân ngẫm nghĩ.

Có lẽ việc ấy với việc mình viết như thế này cũng giống nhau, vì mình lén viết hết vào đây những việc không thể nói với người xung quanh mà.

Đây chính là cái hố trên bãi sông của mình.

Không biết hố dẫn đến tận đâu, nhưng sâu trong hố thì không có ai cả.

Thôi thì cứ tạm kệ nó ở đây vậy.

Chuyện thứ nhất

Chuyện thứ nhất: *Cô gái bỏ công anh**

của Robert F. Young

(Shueisha Bunko phát hành)

1

Cánh cửa kính rung lên từng hồi theo cơn gió lạnh. Rõ ràng lò sưởi đang tỏa hơi ấm, nhưng từ nãy đến giờ tôi thở ra toàn khói trắng. Có lẽ tiệm sách này đã cũ kĩ quá rồi.

Do mới mở cửa được một lúc nên gần như chẳng có mống khách nào. Tôi lặng thinh lấy dây buộc đóng sách bìa cứng xếp trong quầy. Chồng sách gồm các cuốn lẻ trong tuyển tập văn học thế giới, sách ăn kiêng cũ và sách tham khảo đã mất bìa, chẳng có quyển nào đáng giá cả.

Tuy tôi chưa sành sỏi về sách đến mức luôn phán được những câu to tát như vậy, nhưng dần dần cũng có thể nhận biết những quyển chắc chắn không bán được giá cao.

Tôi tên là Gora Daisuke, hiện là nhân viên tập sự ở tiệm sách cũ Biblia, một tiệm sách cũ vẫn luôn lặng thầm kinh doanh ở Kita-Kamakura này. Tính đến giờ, tôi làm việc ở đây đã được năm tháng. Thời gian thấm thoát thoi đưa, hôm nay là ngày 26 tháng Mười Hai.

Hôm qua là Giáng sinh, phố mua sắm ở Ofuna tấp nập người qua kẻ lại,

nhưng chuyện ấy chẳng dính dáng gì đến tôi. Tôi tăng ca đến tận tối mịt mới mò về nhà, thế là hết ngày.

Đối với những tiệm sách cũ, Giáng sinh chỉ đơn thuần là một ngày cuối năm bận rộn. Có lẽ đến dịp người ta tổng vệ sinh nhà cửa nên dạo gần đây lượng sách chúng tôi mua vào tăng lên ồ ạt, sắp xếp sách không ngơi tay.

Nói thì nói vậy, nhưng phận học việc như tôi được sai gì thì làm nấy, còn chủ tiệm mới là người quyết định cách xử trí với số sách mua về.

“Um...”

Tôi đang dở tay xếp chồng sách vừa được buộc dây vào khoảng trống ngay trước quầy thì một âm thanh kì quặc vang lên. Người khách mặc áo phao đứng trước giá sách tuyệt bản* quay mặt lại với vẻ thắc mắc. Tức là không phải anh ta, dĩ nhiên cũng không phải tôi, phát ra âm thanh ấy. Vậy thì chỉ còn một nhân vật mà thôi.

Tôi quay lưng lại.

Tiệm sách cũ Biblia cũng bé, nhưng phần diện tích bên trong quầy lại tương đối rộng, mục đích để sắp xếp sách mua vào dễ dàng và phục vụ các thao tác giao dịch. Cả núi sách xếp thành chồng như bức tường cao ngất ngưỡng, vây thành khoảng không gian đủ cho một người chui vào trong, mà nói đâu xa, lúc này đang có một người nấu mình ở đấy.

Từ phía trên bức tường sách có hai cuốn shojo manga cũ trôi lên. *Olympus mỉm cười* và *Anh em chung tay* của Nishitani Yoshiko. Nhân vật ẩn sau tường sách ấy đang đưa những cuốn shojo manga* lên thật cao. Rốt cuộc là để làm gì đây?

Mãi một lúc sau, bìa cuốn shojo manga nghiêng đi, từ góc tường ló ra nửa thân trên một người mặc áo len cao cổ màu trắng. Ngồi trên ghế, mỗi tay cầm một cuốn shojo manga, người ấy đang vờn vai hết cỡ.

Đó là một cô gái xinh đẹp đeo cặp kính gọng dày rất hợp với sống mũi thanh mảnh, nhưng lúc này cô đang nhắm nghiền mắt khiến trán nhăn tít lại. Suối tóc dài đen nhánh buông xuống đất. Trong tư thế ưỡn mình lên trời, từng đường nét của cơ thể cô lộ rõ. Cô gái này có một tật xấu là không ý thức được ánh nhìn của người khác.

Đôi môi bặm lại khề hé mở.

“Um...”

Cô gái đang vươn vai và phát ra âm thanh quái dị kia chính là chủ tiệm sách cũ Biblia. Tên cô là Shinokawa Shioriko, hiện đang kế thừa và quản lý tiệm sách cũ đã có từ gần năm mươi năm trước. Tuy tuổi đời còn khá trẻ, chỉ ngang tầm một cử nhân vừa tốt nghiệp đại học vào mùa xuân như tôi, song cô là một con mọt sách với lượng kiến thức về sách cũ uyên thâm hơn người.

Liên tục làm việc trên máy tính từ sáng sớm thế kia nên ắt cô đã mệt rồi. Cô xoay cổ nghe răng rắc. Tôi nhìn cô hồi lâu, mất một lúc, đôi mắt sau cặp kính mới mở ra thao láo. Ngay lập tức, cô phát hiện ánh nhìn của tôi.

“Á!”

Gò má lập tức đỏ lựng lên, cô cố nấp vào sau đồng sách.

Tôi thấy việc ấy cũng chẳng có gì phải xấu hổ, khổ nổi, nhút nhát là bản tính cố hữu của cô ấy, đến mức khó mà nghĩ cô có thể tiếp xúc với khách hàng cho được. Trừ những lúc mua sách, còn lại việc tiếp tân chủ yếu được giao cho tôi. Bình thường cô trốn sau máy tính phía bên kia tường sách và chăm lo mảng bán hàng qua mạng.

“Tôi đem những cuốn sách đã buộc dây xuống kho luôn nhé?”

Tôi lên tiếng hỏi, cô lộ nửa mặt ra rồi nhìn xuống chỗ sách tôi chỉ.

“Kh... không... Anh xếp lên xe giùm tôi.”

“Ý cô là xe van ấy hả?”

Tôi hỏi lại, vì thông thường cuốn sách nào không bày bán sẽ được cất vào một căn phòng ở gian nhà chính sử dụng thay cho nhà kho.

“Vâng. Tôi đang tính đem bán ở chợ sách cũ...”

“Chợ Totsuka ấy à?”

“Đúng rồi.”

Gọi là chợ nhưng có vẻ tên chính thức của nó là “Hội trao đổi sách cũ”.

Hầu hết các tiệm sách cũ sẽ tham gia vào hiệp hội sách cũ có trong khu vực. Chợ, hay hội trao đổi sách cũ, là một hệ thống mua bán, trao đổi các mặt hàng giữa các tiệm sách trong hiệp hội.

Những lúc mua phải loại sách khó bán trong cửa tiệm của mình, chúng tôi sẽ kêu gọi những tiệm sách khác mua lại thông qua các hội trao đổi được tổ chức ở hội quán sách cũ của hiệp hội. Nếu tham gia một hiệp hội ở đâu đó thì hình như còn có thể đem sách đến chợ ở khu vực khác để mua bán nữa.

Tôi ngược nhìn tờ lịch treo tường, thấy khoanh đỏ ngày mai, thứ Hai 27 tháng Mười Hai.

Tiệm sách cũ Biblia chúng tôi cũng đang tham gia chi nhánh Shonan thuộc hiệp hội sách cũ của tỉnh Kanagawa và hiện sử dụng hội quán sách cũ phía Tây quận Totsuka. Ngày 27 là ngày tổ chức hội trao đổi sách cũ cuối cùng trong năm 2010 tại đó.

“Ngày mai rồi nhỉ.” Tôi lên tiếng. “Ý tôi là, mai là ngày đầu hội quán sách cũ quận Totsuka đấy.”

Tháng trước, chúng tôi mua vào một số lượng lớn manga cũ, nhưng rất

cuộc Shioriko lại quyết định đem bán tất cả ở hội trao đổi sách cũ ở Tokyo. Cô bảo chợ sách cũ ở Tokyo có nhiều tiệm chuyên bán manga cũ nên đem bán ở đây sẽ lợi hơn.

“Tôi e mai mình chưa đi được. Đằng nào số sách mua vào hôm kia vẫn chưa sắp xếp xong. Nếu mà đem bán, chắc cũng phải qua đầu năm sau.”

Trong lòng tôi hơi tiếc nuối. Thì biết dù có đi cũng là phục vụ mục đích công việc, nhưng tôi cứ tưởng lại được ra ngoài cùng cô.

“Tôi hiểu rồi.”

Tôi gật đầu, định bụng quay lại làm việc thì Shioriko gọi với theo.

“À, anh Daisuke.” Cô chìa cho tôi một cuốn tankobon. “Anh buộc giùm tôi cuốn này luôn nhé.”

Cô liền thoáng mà chẳng buồn nhìn tôi rồi rút vào sau đồng sách. Quyển sách có gáy màu xám, được để trong một cái hộp màu sắc đơn giản. Đó là cuốn *Nhật ký Cra-cra* của Sakaguchi Michiyo. Nghe nói đây là tập tùy bút tác giả viết đề hoài niệm về cuộc sống chung với Sakaguchi Ango chồng bà.

Cô ấy lại mua nữa rồi sao?

Đây là cuốn sách đặc biệt đối với Shioriko. Nó cũng là cuốn sách mà một người ham đọc hơn bất cứ thứ gì như cô không cách nào yêu thích được. Dù vậy, cô vẫn mua hết cuốn này đến cuốn khác, nhưng bao nhiêu lần mua là bấy nhiêu lần phải bỏ đi.

Tôi lấy quyển sách khỏi hộp rồi lật ra xem. Sách được bảo quản tốt, không có nét viết vẽ gì. Nói cách khác, đây không phải cuốn mà Shioriko đang tìm.

Mười năm trước, mẹ Chieko của cô đã để lại *Nhật ký Cra-cra* rồi bỏ đi

biệt tằm. Nghe kể bà có một lượng kiến thức về sách cũ còn sâu rộng hơn cô con gái, đầu óc lại nhanh nhạy và là một người không thể không đề phòng.

Tôi biết mình có lỗi với con. Thương sao đứa bé mới bốn tuổi đầu đã phải rời xa mẹ. Tôi sợ nhìn vào đôi mắt như hai hòn bi đen lay láy ấy. Tôi sợ cả việc phải nhớ về con bé. Hiện giờ tôi đã hạ quyết tâm không gặp con trong nhiều năm chưa rõ là bao lâu, có lẽ nào tôi sẽ thực hiện được việc ấy chăng?

Một đoạn văn trong *Nhật ký Cra-cra* đập vào mắt tôi. Có vẻ trước khi kết hôn với Sakaguchi Ango, tác giả đã có một cô con gái. Bà để lại con cho mẹ mình chăm sóc rồi dứt áo ra đi và tìm đến Ango.

Shioriko coi *Nhật ký Cra-cra* như lời nhắn của mẹ, rằng nhất định bà đã bỏ đi theo một người đàn ông khác. Đó là lý do khiến cô không buồn lật sách ra xem mà đem ra chợ bán.

Nhưng nhờ đâu trong cuốn sách ấy để lại lời nhắn mẹ cô trực tiếp gửi gắm cho con gái mình thì sao? Và thế là cô cố gắng tìm lại cuốn sách mình từng vứt bỏ để xác nhận điều này.

Tìm kiếm đến mức ấy mà vẫn không ra thì có khi cuốn sách đang nằm trong tay ai đó rồi. Đương nhiên cũng có khả năng nó đã bị đem đi xử lý.

... Mẹ đã khóc. Một người mẹ ngốc nghếch như mẹ, có hay không cũng vậy thôi, con còn bà ngoại luôn thương yêu con, nhưng con sẽ buồn lắm nhỉ, con biết mẹ vẫn muốn gặp con đúng không, nhưng con ơi, khi nào con lớn, con sẽ hiểu cho lòng mẹ chứ? Dù con có hận mẹ thế nào, mẹ cũng chấp nhận, chỉ mong con khôn lớn, không bệnh tật gì. Giờ đây, mẹ đã dặn lòng sẽ không gặp con nữa, vậy nên con đừng nhớ về mẹ rồi khóc con nhé. Tôi thì thầm nói chuyện với đứa bé trong lòng.

Để lại những kí ức buồn đau cho con gái, dù biết rằng con sẽ căm hận mình, bà vẫn nén lòng, quyết không gặp lại con trong một thời gian. Những lời không chút dối trá, chân thực đến tàn độc. Shinokawa Chieko cũng là một người như vậy ư?

“Người ấy... Là Shinokawa Chieko. Mẹ của bọn em đây.”

Câu nói vang lên trong đầu tôi. Không phải của Shioriko, mà là của Shinokawa Ayaka em gái cô. Đạo trước, có lần tôi trông thấy một bức tranh để trên tầng hai vẽ người thiếu nữ giống Shioriko như tạc, chính Ayaka đã cho tôi biết nguyên mẫu là ai. Khi ấy bà còn là học sinh ở một trường cấp ba của tỉnh, và nhỏ hơn Shioriko bây giờ tầm mười tuổi.

Mẹ cô bỏ nhà ra đi cách đây mười năm, đúng lúc Shinokawa Ayaka vừa sắp sửa vào tiểu học. Cô con gái phải sống xa mẹ, quả là giống với tình cảnh trong cuốn sách.

Tên bà là Shinokawa Chieko.

Bà vẫn để họ Shinokawa, điều này có nghĩa bà chưa rút ra khỏi hộ khẩu nhà này. Nhưng tất nhiên vẫn có khả năng Ayaka chỉ gọi mẹ như vậy theo thói quen.

Nói đến đây mới nhớ, chị em Shinokawa chưa bao giờ đề cập đến tình cảm giữa cha mẹ hai người. Chủ tiệm trước đây, và cũng là cha của họ, đã nghĩ thế nào về người vợ bỏ nhà đi của mình nhỉ?

Tôi muốn tìm biết về người phụ nữ mang tên Shinokawa Chieko ấy. Biết về bà sẽ giúp tôi hiểu Shioriko hơn. Bởi bóng tối cô đang áp ủ trong lòng liên quan mật thiết đến mẹ cô, người hiện giờ không còn ở bên cô nữa.

Nhìn chằm chằm vào đoạn văn trong *Nhật ký Cra-cra* và đắm chìm trong dòng suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên tôi cảm thấy hơi chóng mặt. Tuy

rất hứng thú với sách, tôi lại chẳng thể đọc liên tục trong khoảng thời gian dài. Chà, “cơ địa” của tôi nó như vậy đấy.

Mối quan hệ giữa một người không đọc được sách nhưng lại lại khoái nghe chuyện về sách như tôi, và một cô gái cứ đụng đến sách là thao thao bất tuyệt như Shioriko có lẽ sẽ tiến triển rất tốt. Nhưng một mối quan hệ chỉ kết nối với nhau bằng sách như thế này, tôi cảm thấy có phần kì quặc. Cứ như vậy mãi, tôi nghĩ cũng không ổn.

Lúc đóng sách lại rồi cho vào hộp, tôi nhận thấy có bóng người đứng phía bên kia quầy.

Tôi ngẩng đầu lên, người đàn ông ngoài ba mươi tuổi chìa sách về phía tôi, chính là người khách mặc áo phao đứng trước kệ sách tuyệt bản lúc nãy. Anh cầm hai cuốn *Tuyển tập thường niên kiệt tác khoa học viễn tưởng* 2 của Sogen Suiri Bunko và *Những câu chuyện bí ẩn* của Bunshun Bunko*. Cả hai quyển đều đã mất bìa, giá cũng không cao lắm.

“Cảm ơn quý khách.”

Vị khách không đáp lại. Thỉnh thoảng anh cũng hay đến tiệm sách chúng tôi nhưng hầu như chưa lần nào nói chuyện. Khách hàng của tiệm sách cũ là vậy đấy, người thì tràng giang đại hải, người thì lúc nào cũng ngậm hột thị.

“Hôm nay lạnh quá anh nhỉ.”

Tôi lên tiếng bắt chuyện, đôi mắt người khách thoáng mở to vì ngạc nhiên. Có lẽ anh không ngờ nhân viên ở tiệm nhớ mặt mình chẳng? Tuy tôi không phải người có trí nhớ đặc biệt tốt, nhưng vị khách này thỉnh thoảng cũng để lại chút ấn tượng. Lý do là bởi vóc người anh cũng cao to giống tôi, kiểu tóc lại y chang. Hiếm khi nào tôi có cơ hội nhìn người khác mà ngang tầm mắt thế này lắm.

Tôi bỏ hai cuốn bunko vào túi giấy và đưa lại tiền thừa cho anh.

“Xin hỏi... toàn bộ bunko tuyệt bản chỉ xếp trên kệ thôi sao?”

Bất thành linh vị khách mở miệng. Quả là hiếm thấy.

“À, vâng. Đúng vậy.”

“Sắp tới cũng không có cuốn nào ra sạp nhỉ?”

“Không có... Anh cần tìm cuốn gì ạ?”

Tôi hỏi lại. Vị khách lắc đầu như muốn nhấn mạnh ý mình.

“À, à không. Tôi chỉ thấy hơi ít sách hay thôi ấy mà.”

Để lại câu nói chát chứa tâm trạng tiếc nuối, người khách ôm bọc sách rời khỏi tiệm.

Tôi tạm dừng công việc, đi đến chỗ đặt sách bunko. Phải hết sức thận trọng khi một vị khách bình thường vốn ít nói nay lại lên tiếng phàn nàn, người bà kinh doanh quán ăn lâu năm của tôi đã dạy như thế. Bởi lúc ấy họ đã chạm tới giới hạn chịu đựng rồi.

Chàng lẽ ít đến mức đó sao?

Tôi nghiêng đầu thắc mắc. Phần lớn bunko hiện diện trong cửa tiệm chúng tôi là những cuốn cũ, giờ không còn xuất bản nữa. Tuy trên kệ có vài chỗ trống nhưng tôi có cảm giác những cuốn sách đang bày không thay đổi gì so với lúc trước. Đối với tôi, tình trạng chưa đến nỗi trầm trọng cho lắm.

“Quả đúng là ít thật...”

Đột nhiên, giọng Shioriko vang lên ngay sát bên.

Cô đã rời khỏi phía bên kia tường sách đến đứng cạnh tôi tự lúc nào. Tay phải cô chống trên tay vịn nạng.

Nửa năm trước, cô bị thương sau vụ án liên quan đến bản in đầu một cuốn sách của Dazai Osamu, đến giờ chân vẫn chưa bình phục hoàn toàn.

“Thật vậy sao?”

Tôi chung hứng. Cô đưa tay chống cằm. Dấu hiệu cho thấy cô lại suy nghĩ miên man.

“Anh này... Vị khách lúc nãy mua gì vậy?”

Nghe tôi báo lại tên sách, vẻ mặt Shioriko còn u ám hơn.

“Quả nhiên là vậy rồi. Cứ như thế này thì không được...”

“Cái gì không được thế?”

“Chỉ có sách mới bổ sung là bán được. Còn lại toàn những cuốn ế từ hồi nào đến giờ.”

“À...”

Cô nói tôi mới thấy hình như là vậy thật. Hóa ra bản thân cái việc “không thay đổi gì so với lúc trước” mới trầm trọng.

“Ta phải đưa thêm sách vào thôi.”

Tôi cũng đồng ý với suy nghĩ trên, nhưng đâu thể làm gì được. Khác với các cửa hàng bán sách mới, tiệm sách cũ không thể quyết định chủng loại của những cuốn sách nhập về.

“Kiểu này mai mình phải thử ra chợ xem sao rồi.” Shioriko quyết định.

“Tôi tưởng sang năm mình mới đem sách ra chợ?”

“Bán thì đúng là năm sau. Nhưng mình đến chợ sách cũ không phải chỉ để bán sách đâu.”

Hóa ra là vậy. Ở chợ có nhiều tiệm sách cũ trưng bày hàng, nên đến đây không chỉ để bán mà còn có thể mua được sách.

“Bởi lẽ không chừng trong chợ lại có sách tuyệt bản ấy chứ.”

2

Ngày hôm sau, gió vẫn lạnh căm căm.

Chúng tôi đến hội quán sách cũ của quận Totsuka tầm 10 giờ sáng. Những xe không vào được bãi đỗ xếp thành một hàng trước tòa nhà. Dừng chiếc xe van của mình ở cuối hàng, chúng tôi bước xuống.

Hội quán sách cũ là một tòa nhà bốn tầng xây đã lâu. Chợ sách cũ ở tầng hai thì phải, bởi từ cửa sổ để ngỏ có thể trông thấy dòng người tấp nập ra vào.

Chuyện Shioriko đang tìm kiếm cuốn *Nhật ký Cra-cra* vụt qua trong đầu tôi. Mười năm trước, tiệm sách cũ Biblia đã đem bán quyền sách ấy cùng những quyền khác, rồi một tiệm sách nào đó mua lại. Có lẽ chẳng ai nhớ nổi một cuốn sách giá chỉ ở mức tầm tầm như thế đã đi đâu về đâu. Mà nếu có thì Shioriko đã tìm ra từ lâu rồi. Tiếc rằng cô chỉ lần theo dấu vết đến tòa nhà này thì tắc tị.

“Mình đi nào!”

Chúng tôi sóng đôi bước qua đường. So với lúc mới ra viện, bước chân của Shioriko đã vững chãi hơn nhiều. Cô đang bình phục từng chút, từng chút một.

Trước lối ra vào của tòa nhà xếp sẵn xe cút kít để vận chuyển sách. Có cả khu vực hút thuốc đặt lác đác những thùng rác kèm gạt tàn.

Một ông cụ gầy gò như que củi, tóc bạc như cước đang nhìn chăm chăm vào gạt tàn và rít thuốc. Với chiếc mũi khoằm, ánh nhìn lom lom, bề ngoài của ông đầy vẻ đe dọa khiến ai đi qua cũng ngoái lại nhìn. Cặp kính gọng kim loại gác lên trán giúp ông giữ mái tóc bù xù trong khuôn khổ.

Tôi bỗng cảm thấy áo khoác của mình bị ai đó khẽ níu lại. Hóa ra Shioriko đã vòng ra sau lưng và đang kéo nhẹ vạt áo tôi. Đường như cô e ngại ông cụ kia đến mức chẳng muốn bị trông thấy.

Nhưng rốt cuộc, cô vẫn không chọn cách im lặng đi ngang qua. Cô hít một hơi thật sâu như muốn nén chặt căng thẳng, đoạn cô bước đến trước mặt người đàn ông ấy và cúi đầu chào thật thấp. Tôi cũng chào theo.

“Bác, bác Hitori, lâu rồi không gặp bác...”

Có lẽ Hitori là tên tiệm sách chẳng? Nhiều trường hợp người ta gọi chủ một tiệm sách cũ bằng tên của cửa tiệm như thế. Nhìn kĩ mới thấy, đúng là ông có đeo bảng tên viết “Tiệm sách Hitori” trên ngực. Hình như tôi đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó.

Chúng tôi chào hỏi như thế nhưng “bác Hitori” không buồn đáp lại. Dụi điều thuốc giờ chỉ còn một mẩu, ông lôi một điều mới ra từ túi áo rồi châm lửa.

Ôi cái ông bác này thật là...

Chỉ có mỗi tôi khó chịu với thái độ ấy. Về phần Shioriko, chào hỏi xong xuôi, cô vội vàng chống nạng tiến thẳng vào tòa nhà.

Đường như đúng lúc nhân viên đang ra ngoài nên không thấy ai trực quầy tiếp tân. Ngay bên cạnh quầy có một chiếc kệ gỗ nhỏ, bên trên xếp bảng tên của các cửa tiệm sách cũ sử dụng hội quán này. Shioriko lấy hai bảng tên đề “Tiệm sách cũ Biblia” rồi đưa cho tôi một cái.

“Anh đeo vào thế nào để dễ nhìn thấy nhé!”

“À, vâng.”

Ngoại trừ những lúc tổ chức sự kiện, còn lại chỉ thành viên hiệp hội sách cũ mới được bước vào hội quán. Bảng tên chính là bằng chứng cho thấy

người đeo tham gia hiệp hội.

Ừa?

Tôi loay hoay cố đeo băng tên lên ngực. Lật ra sau cũng chẳng thấy kim băng. Hay phải làm cách gì khác mới đeo được nhỉ?

“Chắc là bị hỏng rồi.”

Chủ tiệm sách Hitori lện tiếng, vẻ bức bối lộ rõ qua nếp nhăn giữa hai hàng lông mày. Như thể ông đang bảo tôi liệu hồn mà sớm biến đi cho khuất mắt ông.

“Cảm ơn bác ạ.”

Tôi ngỏ lời cảm ơn nhưng ông cũng chẳng thèm nhìn mặt tôi.

“Mình mượn tạm cái này đi...”

Shioriko nhặt chiếc kẹp tài liệu lẩn lóc ở một góc quầy lên. Tôi dùng nó để cố định băng tên vào thắt lưng của mình. Trông chẳng ra thể thống gì nhưng biết làm sao bây giờ.

Thang cuốn nằm cuối đoạn hành lang ngắn. Đợi mãi mà chẳng thấy nó đi xuống, chúng tôi đành leo thang bộ.

“Cái người lúc nãy làm sao thế nhỉ?”

Tôi hỏi với lên bóng lưng Shioriko đang từ từ bước từng bậc cầu thang. Dường như ông chủ tiệm ấy có hiềm khích với cô thì phải.

“Giữa bác ấy với mẹ tôi xảy ra một số chuyện, nên mối quan hệ xấu đi...” Shioriko đáp lại bằng giọng trầm trầm. “Bởi vậy tôi nghĩ bác ấy cũng không thích tôi.”

“...”

Tôi nghĩ là mình hiểu được. Mẹ của Shioriko là một người không từ thủ đoạn. Trong vụ mua bán manga cũ xoay quanh cuốn *Đại chiến thế giới lần*

cuối của Fujiko Fujio cũng vậy, suýt nữa bà đã sử dụng một phương thức gần như vi phạm pháp luật. Do đó, nếu bà có gặp rắc rối với đồng nghiệp thì cũng chẳng lấy gì làm lạ.

“Và lại tôi và bác Hitori cũng không hợp nhau, Tuy rằng tôi hay ghé tiệm sách bên ấy lắm.”

“Hả? Cô đến đó làm gì?”

Shioriko xoay người lại ngay chiều nghỉ của cầu thang. Đôi mắt cô long lanh phía sau tròng kính, gò má trắng ngần không chút phấn son dần ửng hồng. Tưởng chừng chưa hề có giọng nói ỉu xìu mới đây.

“Tại sách trưng bày ở đây phong phú lắm! Tiệm sách Hitori chủ yếu mua bán thể loại tiểu thuyết kì bí và khoa học viễn tưởng, ngoài ra còn rất nhiều tạp chí cũ và sách báo liên quan. Tiệm này rất nổi tiếng trong giới những người hâm mộ sách ở Fujisawa.”

Nghe đến tên thành phố Fujisawa tôi mới nhớ ra, Hèn chi tôi cứ ngỡ ngỡ là mình đã từng nghe thấy tên Hitori. Hóa ra là do tôi đã có lần đến đây.

“Đó là tiệm sách ở Tsujido phải không? Hôm nọ trên đường về chúng ta có ghé qua...”

“Chính nó! Chính nó! Công nhận hoành tráng thật nhỉ?”

Shioriko gạt đầu lia lịa rồi rướn người về phía tôi. Trông cô như sắp ngã lăn xuống vậy, nguy hiểm quá!

“Cô nói tôi mới thấy đúng là như vậy...”

Tháng trước, sau một vụ cá cược lẻ tẻ, tôi đã đưa cô ra ngoài chơi mà chỉ có hai người. Chẳng thể gọi là một cuộc hẹn hò đúng nghĩa, bởi vì tôi chỉ lái xe đưa cô đến những tiệm sách cũ trong tỉnh mà cô muốn đi thôi, lúc về chúng tôi đi đường vòng nên có ghé qua tiệm sách Hitori. Nó nằm cạnh

nhà ga Tsujido ở thành phố Fujisawa.

Quy mô tiệm sách cũng ngang ngửa với tiệm sách cũ Biblia, nhưng một điều khiến tôi ấn tượng là ở đây tất cả đều được sắp xếp vô cùng ngăn nắp. Sách cũ không chất thành đống trên sàn nhà mà cuốn nào cuốn nấy được bọc giấy sáp rồi cẩn thận để lên giá.

Shioriko dành thời gian đi từ đầu này đến đầu kia thăm thú từng kệ sách rồi mua về một núi sách cũ. Ngồi ở quầy thu ngân khi đó là một phụ nữ trung niên có vẻ đang làm thêm ở đây, còn chủ tiệm thì đến tận lúc chúng tôi về vẫn không thấy bóng dáng đâu. Giờ nghĩ lại, có khi ông cố tình lánh mặt chúng tôi.

“Ở tiệm bác ấy cũng cư xử như vậy sao?”

“Phải. Bác ấy hiếm khi bắt chuyện với tôi lắm... Tuy thế, bác vẫn trả lại đầy đủ tiền thừa cho tôi đấy.”

“Đó là điều đương nhiên mà.”

Không trả tiền thừa là phạm pháp chứ. Rốt cuộc cô ấy bị ghét đến mức nào đây?

“Tôi muốn đến đó thường xuyên cơ.” Bước được vài bước lên cầu thang, một lần nữa cô xoay người lại. Trông cô phấn khích y như lúc nãy. “Tại sách trưng bày ở đó phong phú quá chừng!”

Dường như cô gái này luôn đặt việc tìm kiếm sách lên hàng đầu thì phải? Đúng là một sách có khác.

Hội trường tầng hai rộng hơn tôi tưởng.

Sách cũ chồng đống trên những chiếc bàn dài kê cách nhau đều đặn. Nhân viên của các tiệm sách cũ giờ cũng trở thành người mua qua lại như mắc cửi, thi nhau lách qua lối đi hẹp giữa dãy bàn.

“Mình đi vòng vòng xem thử rồi tính.”

Shioriko đứng lên trước, rồi cất bước rảo quanh hội trường. Mỗi lần cô đi ngang qua người nào là người nấy lại cất tiếng chào “Lâu rồi không gặp!” hay “Hôm nay cô thế nào?”. Cảm giác thân thiết như những người họ hàng chào hỏi nhau sau bao ngày không gặp. Shioriko tuy lúng túng như gà mắc tóc nhưng vẫn có hết sức đáp lại mọi người.

Có vẻ những người ở đây đều quen mặt nhau cả. Họ vừa vui vẻ bàn chuyện phiếm vừa cẩn trọng kiểm tra các cuốn sách trưng bày trên bàn.

Người ta bày bán đủ loại sách trên trời dưới biển. Nổi bật nhất là bunko và manga tương đối mới, chưa kể một số lượng lớn tuyển tập văn học và sách học thuật. Bên cạnh đó còn có catalog xe ô tô xưa, bản đồ khu vực này ngày trước và album tốt nghiệp có vẻ tồn tại từ thời Đại Chính. Một điều không ngờ là đến cả tạp chí người lớn đính kèm DVD, dojinshi* dán mác 18+ cũng được bày thành đống. Thỉnh thoảng lại có những món đồ khiến tôi phải nghiêng đầu thắc mắc “Thứ này bán thì ai thêm mua?”.

“Đã lần nào tôi giải thích cụ thể với anh về chợ sách cũ chưa?” Shioriko hỏi.

“À, giải thích kĩ càng thì chưa.”

Tôi chỉ biết sơ qua đây là dịp các tiệm sách cũ tổ chức mua bán sách cũ mà thôi. Gì thì gì, hôm nay mới là lần thứ hai tôi bước chân vào kiểu chợ như vậy.

“Để tôi nói kĩ hơn... Đứng đây cản trở đi lại quá nên mình qua bên này nhé.”

Cô kéo tay áo tôi rồi tiến về phía cửa sổ. Nếu không lầm thì đó là cánh cửa lúc nãy đứng dưới đường tôi nhìn lên. Phía bên dưới là nóc những

chiếc ô tô đậu thẳng hàng đang phản chiếu ánh mặt trời loang loáng.

“Hội trao đổi sách cũ có nhiều phương pháp mua bán, nhưng cách được dùng để tổ chức cho ngày hôm nay là ‘Đấu giá hàng trưng bày’. Người mua sẽ quan sát những mặt hàng được bày bán ở hội trường, thấy cuốn nào ưng ý thì viết giá tiền vào tờ giấy rồi đem đi đấu giá.”

Cứ như bị nhập, Shioriko giảng giải cho tôi nghe mà không vấp từ nào. Hễ nhắc đến sách cũ là tính cách cô lại thay đổi một trăm tám mươi độ, giống y như được bật công tắc.

“Anh thấy đấy, chồng sách cũ nào cũng kẹp sẵn bì thư hết, ví như chồng sách ngay đằng kia.”

Shioriko đánh mắt về phía đồng manga để trên chiếc bàn gần nhất. Tầm ba mươi cuốn manga được buộc dây theo hình chữ nhật, xếp thành bốn chồng đặt lên nhau sao cho có thể nhìn thấy gáy sách. Đa phần các cuốn tankobon thuộc thể loại seinen manga* hiện đang được phát hành dài kì như *Berserk** hay *GANTZ**.

Chồng ở ngay chính giữa có kẹp một bì thư màu vàng, phía trên là dòng chữ “Seinen manga”, “Bốn cọc” được ghi bằng bút chì. Bên dưới cũng đề các chữ số như “4” hay “9”.

“Bốn cọc là ám chỉ số lượng sách cũ được bày bán. Sau khi buộc gọn ghẽ, sách sẽ được đánh số một cọc, hai cọc... Những cuốn tankobon kia chia làm bốn nên được gọi là bốn cọc truyện.”

Tôi gật gù. Vậy là có tiệm sách đang bày bán bốn cọc truyện seinen manga này.

Một nam nhân viên trẻ tuổi của tiệm sách cũ nào đó dừng chân, chăm chú nhìn chồng manga từ trên xuống dưới. Sau một hồi, cậu lấy mảnh giấy gần đấy, hí hoáy viết bằng bút chì rồi nhanh chóng gấp lại cho vào bì thư.

Cậu nhân viên ấy rời đi rồi, tôi quay sang hỏi Shioriko, “Cậu ta vừa đấu giá phải không?”

“Đúng. Nếu thấy cuốn sách nào muốn mua, chỉ việc viết giá tiền vào mảnh giấy rồi cho vào bì thư kia là xong. Quy tắc là tiệm sách nào ra giá cao nhất sẽ thắng đấu giá và được quyền mua về. Dĩ nhiên số tiền thu được thuộc về cửa tiệm đã bán cuốn sách ấy.”

“Nhưng trên bì thư lại không ghi tên tiệm bán nhỉ?” Tôi bật ra cửa miệng điều mình tò mò từ nãy đến giờ. Bởi vì bì thư chỉ ghi đại khái thể loại kèm số lượng của sách được bán, thêm một vài con số không rõ nghĩa khác nữa.

“Vâng. Quy định là phải ẩn tên tiệm sách. Nhưng anh thấy trên bì thư có viết hai con số đúng không? Đó là số cấp cho cửa tiệm và sách đem bán đấy.” Cô chỉ vào một chiếc bàn để trống trong góc tường. “Khi đem sách tới đây để bán, thủ tục đầu tiên là phải điền vào giấy đăng kí bán hàng ở đằng kia rồi cho tờ giấy ấy vào cái hộp có khóa bên cạnh. Tên của cửa tiệm chỉ được ghi trên giấy đăng kí mà thôi, nên không thể xác định tiệm nào đem sách tới bán cả.”

“Ồ!”

Người thốt lên cảm thán không phải tôi mà là một người đàn ông dong dỏng mặc áo len cổ lọ màu đen đến đứng bên cạnh chúng tôi tự lúc nào. Mái tóc đen cắt ngắn được rẽ ngôi cẩn thận, anh để râu lún phún dưới cằm và đeo cặp kính gọng kim loại. Bề ngoài trông như một ông thầy dạy Văn bất cần, nhưng chẳng hiểu sao anh lại đeo một chiếc tạp dề đỏ rực.

“Không ngờ Shinokawa chỉ bảo cho người khác kĩ càng như thế.”

Anh chậm rãi gật đầu, ra chiều xúc động lắm. Có lẽ anh chàng hơn Shioriko vài tuổi.

“A, anh Renjo, em chào anh.” Shioriko tươi cười chào hỏi.

“Chân em khỏi hần chưa?”

“Dạ, cũng bớt rồi.”

Nói đoạn cô quay sang tôi. Cô chưa giới thiệu, tôi đã cúi đầu chào anh Renjo, “Em là Gora Daisuke. Hiện đang làm việc ở tiệm sách cũ Biblia.”

“À à, anh có nghe tin đồn về cậu rồi.”

Anh chăm chú nhìn tôi không chớp mắt. Rốt cuộc anh nghe lời đồn gì thế nhỉ? Bầu không khí im lặng bao trùm một lúc.

“Ấy chết, đến lượt anh tự giới thiệu nhỉ? Anh là Takino Renjo. Chữ Hán của Renjo là ‘liên’ và ‘trượng’. Cái tên rõ quái lạ phải không? Cậu thấy buồn cười thì cứ cười thoải mái.”

Takino Renjo tươi cười chủ động bắt chuyện. Tôi đâu định cười cợt gì, chỉ thấy hơi bất ngờ khi Shioriko gọi anh ta bằng tên. Tôi nhớ cô từng bảo hiếm khi có cơ hội gọi con trai bằng tên cơ mà...

Nhưng “hiếm khi” cũng đồng nghĩa với “vẫn có lúc” nhỉ.

“Anh Renjo là người thừa kế của tiệm Takino Konandai.” Shioriko giải thích. “Từ hồi còn nhỏ, chúng tôi đã hay qua nhà nhau chơi rồi.”

Hóa ra cha mẹ cùng ngành buôn bán sách nên hai người trở nên thân thiết. Từ Ofuna đi tuyến Negishi, qua hai ga là đến Konandai, tính ra cách Kita-Kamakura không xa lắm.

“Em gái anh ngày trước học chung trường nữ sinh với Shinokawa. Thân nhau là hai đứa ấy chứ không phải anh với Shihokawa đâu. Anh với Shinokawa chỉ là quen biết lâu năm thôi.”

“Không đâu ạ... Anh, anh Renjo cũng quan tâm giúp đỡ em nhiều lắm.” Shioriko nghiêm túc phủ nhận.

“Đâu, anh không quan tâm giúp đỡ gì mấy cả... Thật đấy!”

Takino quay sang tôi và giải thích với khuôn mặt nghiêm nghị. Tôi cứ có cảm giác anh ấy đang chọc ghẹo mình. Chắc anh cũng biết về mối quan hệ nhập nhằng giữa tôi và Shioriko.

“Nay em đến đây có việc gì thế? Muốn mua gì sao?”

“Dạ. Em đang tìm mấy cuốn bunko tuyệt bản, không biết có quyền nào hay không...”

Bunko tuyệt bản à, Takino thì thầm trong miệng, “Thể loại ấy gần đây không có. Chắc nhiều người tự bán qua các sàn đấu giá trên mạng rồi.”

“Vậy hả anh? Thế thì tiếc quá...”

“Chà, nhưng hôm nay thì lại có đấy.” Takino chêm vào.

“Hả, ở đâu anh?”

“Đằng kia kia.”

Takino rảo bước, chẳng buồn bảo chúng tôi theo sau. Anh quả là một người khó nắm bắt. Shioriko và tôi lục tục đi theo.

“Ngày nghỉ hôm trước, em với em gái anh đi uống rượu ở đâu thế?” Takino nhìn qua vai bắt chuyện với Shioriko.

“Dạ, à... Ryu bảo mới tìm được một quán bar ở Yokohama...”

“Hôm ấy nó say khướt ra. Con bé làm phiền em rồi, xin lỗi em nhé.”

“Đâu có. Anh đừng nghĩ vậy.”

Nghe hai người trò chuyện mà tôi há hốc miệng.

“Shioriko uống được rượu sao?”

Tôi hỏi nhỏ. Vào làm việc đã nửa năm nay, chưa bao giờ tôi nghe chuyện này. Thế mà tôi tưởng không bao giờ cô đụng đến mấy thứ rượu

chè bia bọt chứ.

“Tửu lượng tôi cũng kém thôi, nhưng tôi khá thích đến quán rượu.”

Hóa ra là vậy sao? Tôi đâm ra xấu hổ về sự khù khờ của bản thân. Nếu biết sớm hơn, tôi đã chẳng cần vò đầu bứt tóc nghĩ ra cách mời cô đi chơi rồi.

“Thế... Lần tới, cô với tôi...”

“Ở đây này.”

Takino đứng khựng lại, lời mời của tôi thành ra đứt gánh giữa đường. Trên chiếc bàn trong góc hội trường chất năm chồng sách bunko.

“Ôi!”

Trong thoáng chốc, khuôn mặt Shioriko sáng bừng lên. Cô chống cả hai tay lên cạnh bàn rồi ghé đầu lại gần bìa sách.

“Tuyệt quá! Đúng thứ tiệm em đang cần.”

Tôi cũng nhìn vào gáy chồng sách xếp bên cạnh Hayakawa Bunko và Sogen Suiri Bunko chiếm 70%, còn lại là các loại bunko khác. Trong đó có cả sách của Sanrio SF Bunko, thỉnh thoảng cửa tiệm chúng tôi cũng nhập loại này. Trên bì thư buộc chung viết nguệch ngoạc dòng chữ “Bunko khoa học viễn tưởng” và “Năm cộc”.

“Đã thế, chồng sách trên cùng toàn cuốn hay thôi này! Thậm chí có mấy cuốn phải bán được hơn 10.000 yên ấy chứ.”

“Toàn bộ là sách khoa học viễn tưởng à?”

“Có nhiều cuốn thể loại kì ảo hoặc kinh dị nữa... Quyền này, cả quyền này nữa, cửa tiệm chúng ta đều từng bán rồi.”

Nói đoạn, Shioriko trở vào gáy một số cuốn xếp trong chồng sách trên cùng. *Chiếc bóng trên tường** của Theodore Sturgeon và *Quá khứ trở lại**

của Bob Shaw. Chồng sách buộc khá lỏng tay, các cuốn đều hơi nghiêng ngả.

“Có khi là sách mua ở Biblia ấy chứ?” Takino nói.

“Không loại trừ khả năng... Nếu đó là khách hàng ở tiệm em, phải chi họ đem trở lại thì tốt biết mấy...”

Shioriko thở dài. Hình như cô không chỉ mong muốn những vị khách quen đến mua sách mà còn phải bán lại đúng chỗ các cuốn sách hay thì phải? Bởi nếu không, kệ sách của tiệm sẽ không có sách mới để bổ sung.

Đột nhiên, ai đó khoác vai tôi. Hóa ra là Takino, anh ghé mặt lại gần như muốn chen vào giữa, hai đứa, tôi cứ tưởng anh định nói điều gì, nhưng anh chỉ nhìn xa xăm và đứng yên như phỗng. Ất hẳn không phải tự nhiên mà anh muốn ôm vai bá cổ tôi.

“Chuyện gì vậy anh?” Tôi lên tiếng.

“Thật ra, những quyển sách này là do cửa tiệm anh đem đến bán hôm kia đấy.” Anh thì thầm. “Tuần trước, anh mua được đồng sách đó đúng lúc đang trông tiệm. Nhà anh không kinh doanh loại này nên mua vào nhằm mục đích đem bán lại ở chợ sách cũ thôi.”

“Vị khách mang đến bán là người thế nào ạ?” Bất chước anh, Shioriko cũng hạ giọng khe khẽ.

“Một phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi, ăn vận giản dị, tóc ngắn. Chị ấy đeo kính, trông qua đủ biết là người thích sách... Địa chỉ ở Hongodai thì phải? Em có ấn tượng gì không?”

“Dạ không.”

“Chắc không phải khách thường xuyên của Biblia rồi. Thế, em cứ ra giá tùy ý đi nhé.”

Dứt lời, anh Takino đang định quay gót thì Shioriko gọi giật lại khiến anh dừng chân.

“Anh Renjo ơi, bên Hitori có biết những cuốn này được đem ra bán không?”

Tôi nhớ lại ông cụ khó tính vừa gặp ở cửa chính. Tiệm Hitori mạnh về thể loại khoa học viễn tưởng và kì ảo nên chắc chắn sẽ muốn thu gom những cuốn tuyệt bản trưng bày ở đây.

“Hôm nay anh chưa gặp bác ấy trong hội trường. Bác đến rồi à?”

“Bác đang hút thuốc chỗ cửa ra vào đó anh.”

“Vậy hả? Nếu thế chắc bác đấu giá xong từ hôm qua. Bác ấy bảo là đến đây bán sách từ chiều qua cơ mà. Ai chứ bác ấy không để lỡ mấy cuốn này đâu.” Takino chỉ nói tới đó rồi cất bước rời đi.

“Đối với những cuốn khoa học viễn tưởng, bác Hitori trả giá cao lắm. Tiệm chúng ta muốn đấu giá thành công thì phải chuẩn bị tinh thần.”

Shioriko nhắc bì thư viết “Bunko khoa học viễn tưởng” lên. Dường như cô muốn xác nhận độ dày để đoán xem có bao nhiêu tờ đấu giá đã được nhét bên trong.

“Ngoài tiệm sách Hitori, cũng còn kha khá tiệm khác tham gia đấu giá. Mấy cuốn này được chú ý quá!”

Cô nhắm nghiền hai mắt. Chừng như đang tính toán số tiền mua sách trong đầu.

Lúc ấy, tôi để ý có một ông lão tóc bạc mặc áo khoác xám đang đứng cạnh cửa phòng hội trường, chính là ông chủ tiệm sách Hitori chúng tôi gặp lúc nãy ở ngay lối ra vào tòa nhà. Ông ném ánh mắt sắc như dao vào Shioriko lúc này đang đứng trước chồng sách.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Đành là xích mích với bà mẹ, nhưng vì thế mà ông luôn hiềm khích với cô con gái thì cũng hơi quá đà. Tôi nhích lên che cho Shioriko, chặn đứng ánh nhìn của ông.

Có lẽ ông cũng nhận ra tôi đang lườm lại. Ông nhăn mặt tức giận, một lần nữa rời khỏi hội trường.

“Anh Daisuke, có chuyện gì vậy?” Shioriko đã mở mắt tự lúc nào.

“Không có gì đâu.”

“Anh viết giùm số tiền tôi sắp đọc lên tờ giấy đấu giá được không? Tay phải tôi đang bận chống nạng mắt rồi...”

“À, vâng.”

Tôi vội lấy giấy đấu giá trên bàn. Đó là một cọc giấy nhỏ, đặt rải rác khắp hội trường.

Vừa nghe cô hướng dẫn cách viết, tôi vừa miên man nghĩ về ông chủ tiệm sách Hitori. Rốt cuộc giữa ông và Shinokawa Chieko mẹ của Shioriko đã xảy ra việc gì? Tôi linh cảm mọi chuyện không chỉ dừng lại ở bất hòa mà chắc chắn còn nguyên nhân gì đó sâu xa. Rất có thể là một sự tình rắc rối mà ngay cả Shioriko cũng không hay biết.

3

Tầm 11 giờ, buổi đấu giá bắt đầu.

Tuy nhiên, đó chưa phải hạn chót để đấu giá tất cả các mặt hàng trong cả hội trường. Đầu tiên, người ta sẽ chỉ cầm ra vào một phần của căn phòng, rồi lần lượt mở những bì thư kẹp trong sách. Trong số các tờ đấu giá được bỏ bên trong, chỉ có tờ ghi mệnh giá cao nhất mới được dán lên mặt hàng,

sau đó danh tính tiệm sách đã đầu giá thành công sẽ được công bố rõ ràng.

Quy trình này diễn ra xong, người ta chuyển sang khu vực khác và tiếp tục mở bì thư. Các khu vực còn lại vẫn tiếp tục trả giá. Chúng tôi chỉ nhắm tới những cuốn tuyệt bản vừa nảy nên tạm lui vào một góc đợi kết quả đầu giá được mở.

Các bàn ngăn cách nhau bởi hàng rào trắng đỏ, loại dùng ở công trường xây dựng. Ở phía bên kia hàng rào có hai, ba người đang chia nhau mở bì thư. Anh Takino ban nãy nói chuyện với chúng tôi cũng có mặt trong nhóm.

“Giờ mới đề ý, sao anh Takino lại loay hoay đằng kia vậy?”

“Anh Renjo là thành viên ban tổ chức mà.”

“Thành viên ban tổ chức?” Tôi hỏi lại.

“Chợ sách cũ hoạt động được chủ yếu là nhờ sự chèo lái của ban tổ chức. Thành viên của họ đều là người thuộc các tiệm sách trong hiệp hội. Vì có cơ hội tiếp xúc với nhiều sách cũ nên ai mới làm việc mà vào đây thì sẽ học hỏi được nhiều điều lắm. Đến tận năm ngoái tôi cũng nằm trong ban tổ chức đấy chứ.”

Đến năm ngoái chắc là đến khi cha cô qua đời nhỉ? Một thân một mình quản lý tiệm sách, cô chẳng còn dư dả thời gian để tham gia hoạt động ở đây nữa.

“Chợ sách cũ và hiệp hội chính là đặc trưng của giới kinh doanh sách cũ Nhật Bản, với hình mẫu là liên minh thân thiết giữa các tiệm sách dưới thời Edo. Ở Âu Mỹ hầu như không còn cơ cấu chung tay hợp sức giữa các tiệm sách cũ như thế này nữa đâu...”

Nghe Shioriko giảng giải, bỗng dưng tôi nảy ra một ý, “Hay là tôi làm

thành viên ban tổ chức?”

Mãi một lúc sau cô mới đáp lại, “Cũng được... Nhưng với điều kiện anh Daisuke phải gắn bó với công việc này lâu dài cơ.”

Câu trả lời nghẹn lại. Tôi không thể mạnh miệng nói đến lâu dài được.

“A, có vẻ bắt đầu mở kết quả đấu giá rồi kìa. Mình đi thôi!” Shioriko nói rồi chống nạng bước đi.

Ban đầu, tôi vào cửa tiệm làm việc không hẳn vì muốn trở thành nhân viên một tiệm sách cũ. Ngoài lý do chưa tìm được công việc nào khác, tôi còn bị hút hồn bởi cô chủ kì lạ của tiệm và những câu chuyện về sách cô kể. Dầu sao thì tôi cũng không thể trực tiếp đọc sách được.

Một kẻ như vậy liệu có làm lâu dài không? Hay đúng hơn là có thể làm lâu dài không? Tôi không dám chắc. Nhưng cần phải có một câu kết luận nghiêm chỉnh cho việc này.

“Hả...”

Vừa đến chỗ chồng sách tuyệt bản, Shioriko lập tức thất vọng chùng vai xuống. Tờ giấy ghi mức giá cao nhất đã được niêm yết, nhưng không phải tờ chúng tôi bỏ vào. Trên đó đề một dãy số cùng cái tên “Inoue” viết nguệch ngoạc.

“Là tên của bác Hitori.”

Shioriko tiếc nuối. Nói cách khác, người chiến thắng là tiệm sách Hitori, còn Shioriko đã đấu giá thất bại.

“Cái này cũng là ‘giấy ba nấc’ nhỉ?”

Tờ giấy của tiệm sách Hitori ghi ba con số khác nhau. Toàn bộ các số đều có năm chữ số.

Theo như Shioriko giải thích ban nãy, khi đấu giá với số tiền lớn, người

ta có thể viết nhiều mức tiền. Chợ sách này quy định, với trường hợp lớn đến năm chữ số, chỉ ghi nhiều nhất là ba mức tiền, và họ gọi đây là “giấy ba nấc”. Vừa nãy chúng tôi cũng sử dụng giấy ba nấc để ra giá.

“Vâng, chúng ta bị thua nấc trên rồi. Thật là tiếc đứt ruột!”

“Nấc trên?”

“Đó là mức giá cao nhất trong ‘giấy ba nấc’. Mức kế tiếp được gọi là nấc giữa, mức thấp nhất là nấc dưới. Anh nhìn ở đây này.”

Shioriko chỉ vào số to nhất trong ba con số, được ai đó dùng bút chì khoanh tròn. Tóm lại, chúng tôi đấu giá thua nấc trên, nấc có số tiền đưa ra cao nhất.

“Ủa?”

Nhìn kĩ mới thấy, hóa ra nấc trên do “Inoue” viết ra không khác mấy so với nấc trên Shioriko bảo tôi ghi ban nãy. Chỉ chênh vòn vẹn 10 yên. Phải chi đấu giá với mức tiền cao hơn chút xíu có lẽ bọn tôi đã chiến thắng rồi.

“Chúng mình thua chỉ trong sợi ria nhĩ...?” Cô tiếc nuối.

“Hả? Ria gì cơ?”

Tôi biết cái gì cũng hỏi lại như vậy thật có lỗi, nhưng từ chuyên môn nhiều quá khiến cuộc nói chuyện trở nên khó hiểu đối với tôi.

“Mỗi 10 yên gọi là một sợi ria. Để cho chắc ăn, tôi đã nâng mức tiền lên khoảng vài nghìn yên nhằm vượt được con số bác Hitori đưa ra. Kết cục vẫn đoán nhầm.”

“Hay bác ấy đoán trúng con số chúng ta chọn lựa?”

Giống như chúng tôi cố dự đoán mức giá tiệm sách Hitori chọn lựa, phải chăng phía tiệm sách Hitori cũng phán đoán mức giá chúng tôi đưa ra? Tuy nhiên Shioriko lắc đầu.

“Tôi nghĩ lúc đó bác ấy chưa biết việc tôi tham gia đâu. Bác Hitori đưa ra mức giá ấy từ hôm qua cơ mà. Đây là do cách biệt về mặt thực lực thôi.”

Shioriko vuốt bìa sách một cách tiếc nuối. Việc mở kết quả đấu giá gần như đã xong, xung quanh chúng tôi, các món đồ sau khi chốt giá lần lượt được mang ra ngoài. Rốt cuộc chúng tôi đã đi một chuyến tốn công vô ích.

Đúng lúc ấy, người đàn ông tóc bạc mặc áo khoác xuất hiện, dừng xe cút kít khiến xe suýt va vào bàn. Đôi vai Shioriko run lên bần bật. Là ông Inoue chủ tiệm sách Hitori.

“Cô đang làm gì đấy?”

“Dạ, dạ không... Cháu có làm gì đâu...”

“Đừng có đụng vào đồ của tiệm chúng tôi!”

Trước giọng nói lạnh lùng đe dọa, Shioriko vội lùi ra sau một bước, “Cháu, cháu xin lỗi bác... Á...”

Cô mất thăng bằng làm tôi phải cuống cuống đỡ lấy lưng cô. Nếu đỡ không khéo có khi cô đã ngã lăn ra rồi. Tôi trừng mắt nhìn Inoue, lúc này ông đang chắt sách lên xe cút kít.

“Chúng cháu chỉ nhìn tờ giấy thôi. Có vấn đề gì không?”

Inoue thẳng lưng, lom lom nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống. Nếp nhăn giữa hai hàng lông mày vốn đã cau lại với vẻ khó chịu nay càng hằn sâu hơn.

“Cậu là Gora phỏng?”

“Hả?”

Sao ông ta lại biết tên tôi nhỉ? Tôi nhớ mình chưa xưng danh mà?

“Liệu mà đề phòng cô ta.”

Không buồn nghe tôi đáp lại, ông đẩy xe khỏi hội trường và bỏ đi một

mạch.

“Bác ta nói gì vậy không biết?”

Tôi chẳng hiểu nổi. Shioriko có làm gì mà phải đề phòng cơ chứ?

“Thôi, thôi... Anh Daisuke.”

“Sao cơ?”

“Tôi ổn rồi... Người, người ta nhìn kìa...”

Tôi sực tỉnh. Từ lúc đỡ lấy Shioriko để cô khỏi ngã, tôi vẫn quàng tay qua eo cô chưa buông. Mặt đỏ bừng vì xấu hổ, cô cúi gằm xuống.

“Áy chết, tôi xin lỗi.”

Tôi vừa buông ra thì anh Takino đã rẽ đám đông tiến lại.

“A, đây rồi! Shinokawa! Những món hàng Biblia đem bán bị loại cả rồi.”

“Hả?”

Shioriko chớp mắt lia lịa. Dường như vừa có sự cố gì đó ngoài dự đoán.

“Không thể nào!”

“Có thể đấy! Đổng tankobon ấy.”

Tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả nên đành phải chen ngang, “Xin lỗi mọi người, bị loại là sao cơ?”

“Là hàng đem bán mà không ai đấu giá...”

Shioriko trả lời. Hóa ra vậy, tôi gật gù rồi nghiêng đầu thắc mắc. Bởi chắc chắn dịp này, tiệm sách Biblia không hề mang sách gì đến bán cả.

“Anh Renjo ơi, có chắc đấy là các mặt hàng của tiệm em không?”
Shioriko hỏi.

“Trong tờ giấy đăng kí ghi rõ Biblia mà. Thôi em sang nhìn tận mắt đi!”

Theo chân anh Takino, chúng tôi băng ngang qua hội trường. Sách trưng bày trên bàn chẳng còn lại là bao. Sau khi đã chất hàng và đem ra ngoài xong xuôi, các chủ tiệm sách bắt đầu chơi cờ tướng ở góc phòng, không rõ họ lôi bàn cờ ấy ở đâu ra nữa.

“Chồng sách này đây!”

Trên chiếc bàn đặt gần cửa sổ, những tankobon cũ chất thành chồng. Hầu hết là sách thường thức như tuyển tập câu văn mẫu khi viết thư, sách giải thích các phong tục của lễ cưới, sách tham khảo chứng chỉ kế toán... Cuốn nào cuốn nấy đều bạc phéch, có bán đồng giá chắc cũng chẳng ai thèm mua.

“Chuyện gì thế này?”

Shioriko lầm bầm cất tiếng hỏi. Dù bảo, người bán là tiệm chúng tôi nhưng quả thật, tôi không hề có chút kí ức gì về việc ấy.

“Chà... Toàn là sách tầm mười năm về trước không thôi.” Shioriko nheo mắt và lầm bầm.

“Thôi, tạm thời cứ dọn dẹp bàn rồi tính. Em nhanh tay hộ anh được không?” Tựa lưng vào cửa sổ, Takino hất cằm.

“Nhưng đây không phải sách của...”

Shioriko còn nói dở, hai mắt Takino đang thoáng liếc ra ngoài bỗng mở to.

“Á! Xin lỗi mọi người! Xe của nhà nào bị bắt lỗi đậu sai quy định rồi kia!”

Giọng nói oang oang của anh vang khắp phòng.

Ngay lập tức, các chủ tiệm sách cũ có mặt trong hội trường nhào tới cửa sổ, chúng tôi đành dạt qua một bên để khỏi ngáng lối đi. Nói mới nhớ, hầu

hết xe ô tô đều đậu trên lòng đường. Cuộc nói chuyện bị gián đoạn, tôi và Shioriko đưa mắt nhìn nhau.

“Trường hợp này tính sao đây nhỉ?”

“Tính sao đây...” Trông Shioriko cũng bối rối chẳng kém gì tôi.

4

Sau khi mở cửa tiệm, việc đầu tiên tôi làm là sắp xếp phía dưới quầy.

Bằng cách nào đó, tôi cũng dọn được một khoảng trống kha khá để nhét núi sách mang về từ hội quán. Chỗ chứa bên nhà chính đã đầy ắp nên chỉ còn cách để tạm trong tiệm mà thôi.

Hôm đi chợ sách cũ về, chúng tôi mất cả đêm suy nghĩ vẫn không đoán ra lai lịch của số sách này. Không thể để ở hội quán, đem bỏ đi thì lại tốn chi phí xử lý. Mà chưa biết chủ nhân của đồng sách là ai thì chúng tôi cũng chẳng có quyền quyết định bỏ đi hay không.

Trên mặt giấy tờ, đó là sách do tiệm Biblia chúng tôi mang bán, nên sau khi thảo luận với hiệp hội, mọi người đi đến kết luận chúng tôi sẽ giữ tạm đồng sách này cho đến khi sự việc được làm sáng tỏ.

Đã đầu giá thất bại số sách tuyệt bản thì chớ, giờ lại còn phải vác về cả chồng sách chẳng ma nào thêm mua. Nhưng chưa đủ, lúc rời khỏi hội quán sách cũ, tôi phát hiện tờ phiếu phạt đỗ sai quy định dán lù lù trên kính chiếc xe van tôi đậu ở lòng đường. Thật đúng là họa vô đơn chí!

Nói gì thì nói, rốt cuộc cửa hiệu nào lại lấy danh nghĩa Biblia để bán sách cơ chứ? Khó mà tin được đây là nhằm lẫn trong giấy tờ, còn giả sử họ cố tình làm như vậy thì tôi cũng chẳng biết lý do là gì. Ngay cả người giỏi

phá giải bí ẩn như Shioriko còn đoán không ra.

Tôi ngồi thụp xuống, nhìn chằm chằm đóng sách đặt dưới quầy. Nghe nói chỉ nhìn vào bộ sưu tập sách, mẹ Shioriko sẽ đoán trúng các đặc trưng của chủ nhân nó. Tuy không thể làm được như vậy, nhưng tôi vẫn nghĩ mình sẽ hiểu được ít nhiều thông qua bìa sách.

So với lần đầu tiên tôi thấy, ấn tượng cũng chẳng đổi khác là bao. Chỉ toàn những cuốn sách thường thức cũ nát.

Tuy nhiên, nếu nhìn kĩ thì không phải không có gì đáng chú ý. Trong đóng sách có lẫn vài cuốn với nội dung liên quan tới sách cũ như *Cẩm nang mua bán sách cũ*, *Sổ tay tìm kiếm sách tuyệt bản*, *Giới thiệu các tiệm sách cũ trong thành phố*. Từ đó mà suy, người này vốn hứng thú với tiệm sách cũ nên mua...

Mình rồi hơi à?

Tôi lắc đầu rồi đứng dậy. Đây là đặc điểm của người đã mua những cuốn sách này chứ không phải đặc điểm của cửa tiệm đem bán cuốn sách. Có suy nghĩ thêm cũng vô ích thôi.

Đúng lúc ấy, cánh cửa thông với gian nhà chính mở ra, Shioriko xuất hiện. Hôm nay, cô mặc chiếc váy len liền thân màu trắng, phần ngực có đính sợi dây ruy băng mảnh. Trông cô còn dễ thương hơn bình thường, nhưng lại có vẻ mệt mỏi so với mọi ngày.

“Anh cho vào bao ni lông rồi đem ra ngoài hộ tôi. Giá tiền cứ để giống như tôi đề trên nhãn giá ấy.”

Cô thoáng thở dài rồi chìa ra túi giấy của trung tâm thương mại. Bên trong là sáu, bảy quyển bunko. Mỗi quyển đều được dán những tờ nhãn be bé ghi số.

“Sách này là sao vậy?”

“Sách tuyệt bản để trên phòng tôi... Tôi lựa những cuốn bị trùng và có khả năng bán được để đem xuống đây. Sâu trong giá sách hiện vẫn còn nên sắp tới tôi sẽ lấy ra thêm.”

Nói cách khác, đây là sách nằm trong bộ sưu tập riêng của cô. Hóa ra, cô chọn cách dùng sách của mình để lấp đầy kệ. Tôi đón lấy túi giấy và bày những quyển sách bên trong lên quây. Chủ yếu là tiểu thuyết kì bí và khoa học viễn tưởng, như *Vụ giết người ở công viên Groote** của Freeman Wills Crofts, *Julia và khẩu bazooka** của Anna Kavan... Nếu tôi nhớ không lầm, lúc nằm viện cô có đọc cuốn *Julia và khẩu bazooka*.

Ừa?

Kì lạ, tự dừng lại lẫn vào một cuốn có bìa lòe loẹt, vẽ một thiếu nữ mặc váy trắng, phía trên là nhan đề *Cô gái bỏ công anh* in màu hồng... Nhưng vì có kèm tiêu đề “Tuyển tập kiệt tác khoa học viễn tưởng lãng mạn nước ngoài 2” nên chắc chắn đúng là tiểu thuyết viễn tưởng nước ngoài rồi. Nhìn kĩ, hóa ra đây là Cobalt bunko* của Shueisha. Tôi vẫn nghĩ loại này chỉ là sách giải trí dành cho nữ sinh cấp hai và cấp ba, thế mà cũng có giá trị để mua đi bán lại ư?

Xem giá tiền viết trên nhãn giá mà tôi giật thót, 8.000yên. Đây là mức giá cao nhất trong số sách ở đây.

“Tại sao lại để giá cao như thế?”

“À, quyển này ầy hả!” Ngay lập tức, giọng Shioriko riu rít hẳn lên. “Do có truyện *Cô gái bỏ công anh* của Robert F. Young đấy! Đây là một truyện ngắn về xuyên không, hay không chê vào đâu được!”

Cô nắm chặt tay rồi khua chân múa tay đầy phấn khích. Khi nói về sách

là công tắc trong cô được bật lên, tôi chẳng còn lạ gì, nhưng lần này cô lại cao hứng một cách đặc biệt. Xem chừng cô thích cuốn sách lắm.

Tôi cũng hào hứng nhoài người về phía trước. Xuyên không là du hành vượt thời gian, điều này thì rõ như ban ngày rồi.

“Đi đến tương lai hay trở về quá khứ vậy?”

“Là trở về quá khứ... Nhưng nhân vật chính không phải người quay về quá khứ. Nhân vật chính là một người đàn ông trung niên vô cùng bình thường sống trong thời hiện đại, ông đang nghỉ hè ở nhà nghỉ trên núi. Vợ ông đột ngột bận công việc nên thành ra, ông đành trải qua kì nghỉ một mình đầy tẻ nhạt... Tuy nhiên, ngày nọ, ông đã gặp một thiếu nữ với mái tóc vàng xinh đẹp trong bộ xiêm y trắng ở trên đồi.”

Tôi nhìn xuống trang bìa. Thì ra đây là cô gái ấy. Trang phục trông hao hao bộ đồ hôm nay Shioriko mặc. Còn màu tóc thì khác.

“Cô gái kể mình đã lên cỗ máy thời gian do cha chế tạo và đến từ tương lai của hai trăm bốn mươi năm sau. Nàng rất thích ngọn đồi vào thời đại nhân vật chính đang sống nên hôm nào cũng quay ngược thời gian đến cùng một thời điểm để dạo chơi trên đồi... Nhìn từ thời đại của nhân vật chính, thiếu nữ xuất hiện ở ngọn đồi hằng ngày. Trước mặt nhân vật chính, một người mới gặp lần đầu, nàng đã nói như thế này.”

Shioriko châu đầu lại phía tôi như thể đang tiết lộ bí mật. Nhìn gần, đôi mắt cô lấp lánh đọng đầy hào hứng.

“‘Hôm kia em trông thấy con thỏ. Hôm qua thấy con hươu. Nay em lại được gặp người’.”

Tựa hồ một đợt sóng ập vào lòng ngực tôi. Tôi cảm giác như thể mình đang thực sự ở trên đồi và nghe cô nói câu ấy.

“Nghe... nghe hay quá nhỉ!”

“Đúng không? Nghe một người nói câu dễ thương thế này thì có thích người ấy cũng chẳng lạ gì.” Cô nụ cười xán lạn.

“Nội dung sau đó thế nào?”

“Nhân vật chính cho rằng lời giải thích ấy chỉ là tưởng tượng không thực tế, song lại không phủ định nó mà tiếp tục gặp gỡ cô gái. Hằng ngày, hai người gặp nhau trên đồi rồi cùng trò chuyện, và ông ngày càng đem lòng yêu quý cô thiếu nữ cách mình nhiều tuổi ấy. Bỗng một hôm, nàng biến mất không còn tăm tích, Nhân vật chính giằng xé giữa tình cảm dành cho cô gái và cảm giác tội lỗi đối với người vợ thương yêu... Vài ngày sau, thiếu nữ xuất hiện trở lại trên ngọn đồi trong bộ đồ tang.”

Tôi suy nghĩ trong chốc lát.

“Đám tang của cha cô gái phải không?”

“Đúng vậy. Nàng giải bày rằng người cha chế tạo cỗ máy thời gian của nàng đã qua đời, không còn ai để sửa chữa bảo dưỡng cỗ máy nữa... Và chuyện du hành vượt thời gian trở nên quá đổi mông lung. Nàng biết rất có thể sẽ không còn cơ hội tái ngộ nên đã đến để gặp nhân vật chính...”

Bỗng nhiên, khuôn mặt của Shioriko trở nên đăm chiêu. Cô vừa mới nhớ ra điều gì đó.

“Sinh thời cha tôi rất thích tác phẩm *Cô gái bỏ công anh*. Ông hay đọc cuốn sách này lắm. Nên tôi cũng muốn có nó. Nhưng lúc ấy tìm mãi vẫn không thấy...”

Cô dùng ngón trỏ khẽ vuốt ve bìa sách. Cuốn *Cô gái bỏ công anh* để trên quầy còn nguyên vẹn, đến mức khó mà tưởng nổi tuổi đời của nó đã mấy chục năm. Tôi đoán chắc nó được nâng niu vô cùng.

“Cô quyết định bán luôn à?”

“Vì thế nào cũng có những vị khách muốn sở hữu cuốn sách này... Với lại, hiện giờ tôi vẫn còn một cuốn nữa.”

Tôi nuốt lại lời nói đã ra đến cổ họng. Sách tuyệt bản mà cô tìm mãi không thấy lại “vẫn còn một cuốn nữa”, có lẽ quyển còn lại ấy là di vật của cha cô.

“Diễn biến sau đó ra sao?”

“Thiếu nữ hứa sẽ cố gắng quay lại gặp nhân vật chính, cô thổ lộ tình cảm của mình rồi bỏ đi mất. Nhưng từ hôm ấy, mặc ông đợi chờ, cô không bao giờ xuất hiện trên ngọn đồi ấy nữa.”

“Hả, đến đây là hết truyện sao?”

Câu chuyện này quả là dang dở. Nhưng dù cho cô gái trở lại được đi chăng nữa, cuối cùng cũng chỉ dẫn tới chuyện ngoại tình mà thôi.

“Chưa, truyện chưa dừng lại ở đây. Còn đoạn sau...” Lời kể của Shioriko đi đến cao trào. Thiếu nữ đã quay lại tương lai, không thể hội ngộ được nữa thì câu chuyện sẽ diễn tiến thế nào đây? Tôi định giục cô kể tiếp, bỗng...

“Nè, khi nào hai người mới nói chuyện xong vậy?” Một giọng nói vang lên từ cửa nhà chính đang để ngỏ. Một cô bé buộc tóc đuôi gà ngồi ngoài hành lang, tay chống cằm. Cô có đôi mắt to, làn da vẫn còn vết cháy nắng, khoác trên người bộ quần áo thể dục cũ và đeo găng tay lao động. Là Shinokawa Ayaka, em gái của Shioriko.

“Chị bảo em giúp chị bê sách nên em đợi chị này giờ đó. Chị không thấy mình chưa dọn nhà xong à? Còn phải lau rửa quạt thông gió, chà sàn phòng tắm, rồi phải thay giấy dán cửa kéo nữa! Vài ngày nữa là đến giao thừa rồi!”

Đúng là lúc này, cô có bảo đang lấy sách ra từ sâu bên trong giá sách. Shioriko bị thương ở chân phải thì khó mà xoay xở một mình.

“A, xin lỗi Aya nhé...”

“Là lỗi của anh, tại anh hỏi thăm Shioriko chuyện về sách.”

Thấy tôi xin lỗi, Shioriko hốt hoảng xua cả hai tay.

“Đâu có! Không phải lỗi của anh Daisuke đâu... Aya ơi, tại chị đó, cứ quen thói nên là...”

“Trời ơi, bên nào cũng được hết!”

Ayaka gạt phắt những lời thanh minh của chúng tôi.

“Thế nào mà chẳng được! Em muốn làm sớm cho xong chuyện! Mình đi thôi chị!”

“Ừ, ừ...”

Shioriko mau chóng khuất dạng trong nhà chính như thể bị em gái lôi tuột đi. Còn lại một mình, tôi cầm cuốn *Cô gái bỏ công anh* lên tay và lật trang đầu tiên.

Khi trông thấy người thiếu nữ ấy đứng trên đồi, Mark liên tưởng tới nữ thi sĩ Edna St. Vincent Millay. Phải chăng do hình bóng nàng đang tắm trong ánh nắng chiều hôm, với mái tóc màu hoa bồ công anh nhảy múa trong gió? Hay là vì chiếc váy trắng mang phong vị cổ điển đang tung bay, ôm lấy đôi chân dài thanh mảnh? Nhưng dù là lý do gì chẳng nữa, nàng lưu lại một ấn tượng sâu đậm trong ông, như thể bằng một cách nào đó nàng tách khỏi quá khứ mà xuất hiện trước mặt ông ngay lúc này.*

Có thể một phần nhà cách dịch, nhưng quả thật tôi cảm thấy truyện rất hấp dẫn. Tôi đâm ra tò mò về phần tiếp theo của câu chuyện mà lúc này chưa kịp nghe kể. Hay mình đọc phần cuối luôn nhỉ? Nhưng như vậy thì

chán quá. Truyện này có vẻ ngắn, không chừng tôi có thể đọc hết một lèo. Khổ nỗi tuy không có khách hàng chẳng nữa, hiện tại vẫn trong giờ làm việc.

Đang lừng khờng chưa biết làm thế nào thì chuông điện thoại trong cửa tiệm reo vang. Tôi nhấc lấy ống nghe và trước khi tôi kịp báo tên tiệm, người gọi đã tuôn ra một tràng.

“Anh là Takino của hiệu sách Takino đây. À, ờ gì nhỉ, Gora phải không?”

Là Takino Renjo, người tôi mới quen ở hội quán sách cũ hôm kia.

“À, vâng. Hôm trước, cảm ơn anh đã giúp đỡ chúng em.”

“Shinokawa có đó không?”

“Hiện cô ấy đang ở nhà chính. Để em đi gọi cô ấy nhé?”

“Vậy à, thế nhờ cậu... Ấy mà khoan đã! Người ta ghê gớm như vậy thì dù có nói với Shinokawa cũng chẳng ăn thua... Thôi, cậu nghe anh kể chuyện này nhé?”

Trước giọng điệu đầy nghiêm trọng của Takino, tôi linh cảm có điều chẳng lành. Tôi cầm lại ống nghe ngay ngắn.

“Em hiểu rồi ạ.”

“Hôm trước, mấy đứa cũng tham gia đấu giá một món đúng không? Đống sách tuyệt bản mà rớt cuộc rơi vào tay bác Inoue của tiệm sách Hitori ấy.”

“Hả? À đúng rồi.”

Chúng tôi thua cuộc trong buổi đấu giá với mức tiền chỉ chênh lệch 10 yên. Nếu có chúng ở đây thì Shioriko đã không phải lấy sách của chính mình đem ra tiệm như vậy.

“Lúc này bác Inoue có đến đây về chuyện sổ sách đó đấy.”

“Anh bảo đến... Là đến tiệm Takino ấy à?

“Phải, nói cho chính xác thì không phải đến một cách bình thường mà là đến đây trong cơn thịnh nộ... To chuyện lắm.”

“Vì việc gì vậy anh?”

Dự cảm về chuyện chẳng lành càng lúc càng rõ rệt.

“Ừm, có sự cố... Chắc sắp sửa vậy rồi.”

“Sự cố?”

“À à, xin lỗi cậu. Sau khi đấu giá kết thúc, nếu phát hiện ra các cuốn sách có khuyết điểm như thiếu trang hay có trang bị xé đi, người ta gọi là sự cố. Chà, giống như là mua trứng hàng lỗi vậy đó... Bác Inoue bảo là chiều hôm kia, lúc bác ấy ngã giá, có một cuốn chắc chắn vẫn nằm trong sổ sách đó, nhưng đấu giá hoàn tất, bác đem về nhà thì phát hiện ra quyển sách đã không cánh mà bay. Cuốn sách này khá đắt giá... Nên bác ấy bảo đến để hỏi thông tin ở tiệm bọn anh, vì là sách nhà anh đem bán mà.”

“Tức là sách bị thất lạc ạ?”

“Điều này anh chưa biết, nhưng bác Inoue thì khẳng định cho rằng cuốn sách đã bị ai đó lấy cắp... Nhưng anh không nghĩ thực tế có chuyện như vậy. Ra vào hội quán chỉ có người trong hiệp hội, mọi người đều biết mặt nhau cả rồi. Ai lại đi ăn cắp cơ chứ!”

Vừa lắng nghe câu chuyện, tôi vừa đảo tròn suy nghĩ trong đầu. Tôi chưa hiểu mối liên kết ở đây. Việc này có can hệ gì đến Shioriko cơ chứ?

Nhưng trước hết tôi phải hỏi điều cốt lõi đã. “Mà cuốn bị mất là cuốn gì vậy ạ?”

“Cuốn Cobalt bunko *Cô gái bỏ công anh* thì phải... Cậu có biết không?”

Tôi bất giác ngừng thở.

5

“Có phải *Cô gái bỏ công anh* nằm trong ‘Tuyển tập kiệt tác khoa học viễn tưởng lãng mạn nước ngoài’ không?”

“Ồ, hóa ra cậu cũng hiểu biết sâu rộng ra phết. Thế mà anh lại nghe kể nhân viên ở Biblia không rành về sách cơ đấy.”

“À, cũng ngẫu nhiên thôi ạ.”

Tôi trả lời nước đôi. Hiện vật đang lù lù ngay trước mắt chứ đâu phải do tôi hiểu biết gì cho cam.

“Có thật là cuốn sách ấy bị ăn cắp không?”

“Hả? Ý cậu là sao cơ?”

“Có thật là cuốn *Cô gái bỏ công anh* nằm trong đồng sách ấy không? Hay do phía Hitori có gì nhầm lẫn...”

Khả năng này hiện lên trong đầu tôi ngay lập tức. Nếu chỉ đơn giản là nhầm lẫn thì chẳng khó để tìm ra cách giải quyết vẹn toàn. Tuy nhiên, Takino gạt đi.

“Anh còn nhớ rõ mình thẩm định giá và mua vào mà. Bản thân anh không rành về sách tuyệt bản mảng khoa học viễn tưởng, nên không đưa ra giá cao lắm... Nhưng chính khách hàng lại bảo giá bao nhiêu cũng được.”

“Khách đem bán là cái chị cuồng sách phải không anh?”

Anh từng kể người mang sách đến bán là một phụ nữ đeo kính khoảng ba mươi tuổi rất yêu thích sách.

Nhưng nếu cuồng sách, chị ấy phải khắt khe chuyện giá tiền mới đúng.

“Vị khách bảo giờ chị không thích sách như ngày xưa nữa. Chị ấy ly hôn với chồng và quyết định chuyển chỗ, nên muốn bỏ đi những thứ không cần thiết càng nhanh càng tốt để ra khỏi nhà. Hình như hai vợ chồng cứ chạm mặt là lại to tiếng. Chị ấy than sống chung với nhau mười năm mà còn như vậy.”

Không ngờ ẩn đằng sau lại là câu chuyện đầy bạo lực của người lớn, không phù hợp với tinh thần Cobalt bunko chút nào. Có lẽ đó mới là hiện thực.

“Chà, trong trường hợp này, câu hỏi đặt ra sẽ là ai đã ăn cắp quyền sách... Nhưng hà cớ gì bác Inoue lại nghi ngờ Shinokawa cơ chứ?”

Lưng tôi túa ra đầy mồ hôi thật khó chịu Trời đang lạnh cơ mà.

“Ý, ý anh là sao?”

“Anh cũng có biết đâu. Bỗng dưng bác ấy tuôn ra một tràng, nào là con gái của Shinokawa ra tay chứ ai vào đây, nào là kẻ hai mặt cùng một giuộc với bà mẹ, Anh đã cố thuyết phục bác ấy rằng Shinokawa không phải kiểu người tự tiện lấy thứ thuộc về người khác như vậy, khổ nỗi...”

Tiếng thở dài vẳng lại từ đầu dây bên kia.

“Anh định nhờ người quản lý bên hiệp hội đứng ra làm trung gian giải quyết, anh cũng đã chuyển lời tới bác Inoue như vậy rồi, chỉ là muốn báo cho mọi người liệu mà chú ý thôi. Với tình hình này, không sớm thì muộn, bác ấy sẽ đến Biblia đấy. Nếu thấy Shinokawa không đối ứng được thì cậu ra mặt giúp anh. Còn ngay cả cậu cũng không xong thì cứ liên lạc với anh nhé.”

“Em hiểu rồi.”

Chuyện Shioriko bị nghi ngờ cứ luẩn quẩn mãi trong đầu tôi.

Giống như lời anh Takino, tôi cũng tin chắc Shioriko không lấy trộm sách. Bản thân cô đã từng bị thương bởi một kẻ sẵn sàng làm bất cứ việc gì, kể cả trộm cướp, để lấy được bản in đầu của cuốn sách gã muốn. Do đó, ắt hẳn cô còn căm ghét hành động ấy hơn người bình thường gấp bội.

Duy chỉ có một điều khiến tôi lưu tâm, đó chính là việc Shioriko mang *Cô gái bỏ công anh* xuống đây. Tình cờ một cuốn sách biến mất khỏi kệ tuyệt bản ở hội quán, tình cờ Shioriko lại có chính nó, và tình cờ ngay lúc này, cô quyết định đưa nó ra bày bán. Mọi sự ngẫu nhiên đến thế là cùng.

“A lô, cậu nghe anh nói gì không?” Tiếng gọi của Takino kéo tôi trở về thực tại.

“Xin lỗi anh. Em nghe không rõ lắm.”

“VẬY HẢ? Thôi, những lời ấy cũng chẳng có gì to tát, nhưng nếu gặp phải Shinokawa thì anh lại không nói được. Thật tốt khi cậu vào làm ở Bilbia.” Takino nói với giọng nghiêm túc.

“Tại sao lại thế ạ?”

“Shinokawa nhất người lạ nhưng nói chuyện về sách là liên thoáng tuôn một tràng. Em ấy làm việc chăm chỉ, song không mở lòng được với nhân viên trong tiệm. Nên dù có thuê thêm người thì cũng ít giao tiếp, rốt cuộc là chẳng ai gắn bó lâu dài.”

Vấn đề này tôi đã nghe Shioriko kể đôi chút. Hình như do cô ấy nói về sách đông dài quá, họ không chịu được đành nghỉ làm luôn.

“Đã vậy còn thêm vết thương ở chân nữa. Mọi người trong hiệp hội lo lắng lắm, cứ sợ tiệm đóng cửa đến nơi... Chà, có lẽ không phải ai cũng lo như thế. Dầu sao thì từ hồi hè, có cậu nhân viên vào làm nên tiệm vẫn xoay

xở được, anh nghe mà an tâm.”

Anh nói không phải ai cũng lo như thế là ám chỉ tiệm sách Hitori chẳng. Bất chợt, tôi nhớ lại cuộc nói chuyện với ông Inoue.

“Mọi người biết tên của em từ trước à?”

“Hả? Cậu nói vậy là sao?”

“Hôm trước, bác Inoue đã gọi em là Gora. Dù bác ấy mới gặp em lần đầu tiên.”

“Thế à, chắc bác ấy nghe được ở đâu đó. Anh chỉ thấy người ta đồn rằng nhân viên mới vào Biblia ở lại tiệm làm việc lâu một cách thần kì, chứ có biết tên họ hay mặt mũi cậu ra sao đâu. Ngay cả quen thân với Shinokawa như anh đây đến tận hôm kia mới biết đấy.”

“Anh nói có lý...”

Càng lúc câu chuyện càng kì lạ. Bác Inoue biết tên của tôi từ đâu nhỉ?

“Tóm lại là Shinokawa rất tin tưởng cậu. Anh quen em ấy lâu nên anh hiểu. Nói không chừng, ngoài cha rình ra, cậu là người khác phái mà em ấy đặt nhiều niềm tin nhất đấy. Không, anh không đùa đâu!”

“Còn anh Takino thì sao?”

Đang đà câu chuyện nên tôi buột miệng hỏi. Hai người giống như hai anh em, anh ấy còn khá thân thiết với Shioriko. Nếu bảo trước đây họ đã từng hẹn hò, tôi cũng không lấy gì làm bất ngờ.

“A, câu này anh hay bị hỏi lắm.”

Tôi nghe thấy anh khẽ tặc lưỡi.

“Đạo này anh ít khi nói chuyện với em ấy. Ngày xưa thì hay bàn về sách vở do cả hai cùng yêu thích sách, khổ nỗi sở thích lại không hợp nhau. Vì em ấy thích những truyện bi ai, nội dung khiến con tim xao xuyến.”

Công nhận Takino nói đúng. Cuốn *Cô gái bỏ công anh* trước mặt tôi chắc là xếp vào thể loại “con tim xao xuyến” đây thôi.

“... Còn anh thì thích nội dung truyện kinh khủng ghê gớm một chút. Như truyện kinh dị hay rừng rợn chẳng hạn. Shinokawa đọc cũng nhiều, nhưng có cái tật hề thấy đoạn nào miêu tả tàn độc là lại thắc mắc ý nghĩa. Cách đây không lâu, bọn anh cãi nhau to vì cách giải thích chương cuối của một cuốn tiểu thuyết, thế là từ đó, anh giữ khoảng cách với em ấy.”

“Chương cuối gì thế anh?”

“Không rõ cậu có biết cuốn này không, nó là một tác phẩm lấy bối cảnh trong tương lai gần, một tên bắt lương suốt ngày giở trò bạo lực...”

Nghe đến đây, tôi đã nhận ra ngay. Tuy chưa đọc nhưng tôi nắm được nội dung câu chuyện.

“Có phải là cuốn *Quả cam dây cót* không anh?”

“Cậu này biết nhiều quá nhỉ!” Giọng Takino nhảy lên mấy tông. “Bọn anh tranh luận kịch liệt về việc chương cuối có cần thiết hay không. Anh thì cho là không cần, Shinokawa thì khẳng khẳng bảo phải có... Em ấy kể gì với cậu à?”

“Dạ, không phải thế, em tình cờ biết vậy thôi.”

Khoảng ba tháng trước, cửa tiệm chúng tôi xảy ra chút xáo động xoay quanh tiểu thuyết *Quả cam dây cót* của Anthony Burgess, nhưng khó mà giải thích trong dăm ba câu.

Trong chương cuối của cuốn tiểu thuyết này, nhân vật chính bắt lương “suốt ngày giở trò bạo lực” sẽ thay đổi tâm tính. Tuy nhiên suốt một thời gian dài, Nhật Bản chỉ bán bản đã lược bỏ chương cuối cùng mà thôi.

“Tình cờ mà biết được chừng đó cơ à, cậu đỉnh thật đấy nhỉ! Này, từ

ngày mai cậu với em ấy thành một cặp đi. Anh cho phép đây.”

“Hả?”

Bất giác, tôi la oai oái vào ống nghe. Tôi thậm trách mình phản ứng thái quá.

“Chắc, tất nhiên cũng cần đương sự cho phép nữa.”

Đương nhiên là vậy rồi.

Tôi muốn quen nhưng cô thì không. Ngày trước cô từng nói không muốn kết hôn với bất cứ ai. Bởi vì cô lo sợ mình sẽ đi theo vết xe đổ của người mẹ.

Tôi quay đầu về phía gian nhà chính để chắc chắn rằng Shioriko vẫn chưa quay lại.

“Cha mẹ hai chị em Shioriko là người thế nào vậy anh?”

Mục đích của tôi khi hỏi lòng vòng như vậy là muốn biết về Shinokawa Chieko, mẹ của hai chị em Shioriko. Anh Takino là người quen của gia đình cô thì ắt hẳn sẽ biết ít nhiều.

Thoáng lưỡng lự truyền qua từ đầu dây bên kia.

“Cậu muốn hỏi tại sao cô Shinokawa bỏ nhà phải không?”

“Nhìn chung là vậy.”

“Thế à... Chà, hai người họ hòa thuận lắm. Ít nhất theo anh thấy là như vậy.”

Anh chậm rãi nói như đang lục tìm trong kí ức.

“Chú Shinokawa khá kiệm lời, còn cô thì vui tươi và hoạt ngôn hơn. Cả hai người đều rất yêu sách, khi nào vắng khách, họ đều bàn về sách cả.”

“Cả hai người cùng quản lý cửa tiệm à?”

“Ừ, đúng rồi. Nhưng lúc anh đủ lớn để ý thức được, chú Shinokawa đã

rút khỏi tiệm. Anh nghe kể lý do là vì từ ngày cô làm ở Biblia, cửa tiệm ăn nên làm ra hơn. Nói vậy chứ cô ấy cũng nảy sinh bất đồng với khá nhiều người, bác Inoue là một ví dụ.” Nói đến đây, Takino im bặt. Dường như anh đang bối rối không biết có nên kể tiếp hay không.

Đúng lúc ấy, từ đầu dây bên kia, tôi thoáng nghe thấy tiếng động lạch xạch và giọng người khác vọng lại. Rồi Takino đáp “Xin quý khách chờ một chút” và vội vàng nói vào ống nghe, “Chết thật, có khách đến. Để lần tới, có thời gian rảnh, từ từ anh kể cho. Tạm thời, cậu để ý vụ ông Inoue giùm anh nhé! Anh cúp máy đây.”

Takino nhanh nhẩu cắt ngang cuộc nói chuyện rồi dập máy. Tiệm sách cũ Biblia chúng tôi thì vẫn vắng tanh vắng ngắt. Cửa tiệm chìm trong yên lặng.

Có gì đó không bình thường.

Từ hôm qua, sau khi chúng tôi đi chợ sách cũ về, nhiều chuyện kì lạ đã liên tục xảy ra. Từ vụ chồng sách ế được cho là hàng do Biblia đem tới bán, đến vụ *Cô gái bỏ công anh* bị lấy trộm khỏi đồng sách tiệm Hitori mua được nhờ thắng đấu giá, giờ lại vụ Shioriko mang cuốn *Cô gái bỏ công anh* ra bày trong tiệm. Tôi cảm thấy tất cả đều có dây mơ rễ má với nhau.

Nói thì nói vậy, nhưng bản thân tôi chưa đủ sức tìm ra mối liên hệ ấy. Có lẽ điều đầu tiên tôi nên làm bây giờ là hỏi thẳng người nắm rõ tình hình đồng thời cũng là người có khả năng lần ra manh mối nhất.

“Xin lỗi anh, tôi quay lại rồi đây!”

Shioriko từ nhà chính trở ra, cầm theo một túi giấy giống ban nãy.

“Có ai gọi điện đến à?”

Cô hỏi. Bây giờ tôi mới nhận ra mình vẫn cầm ống nghe trong tay. Tôi

rời điện thoại và đón lấy chiếc túi từ tay cô.

“Takino.”

“Anh Renjo ấy à? Lạ nhỉ! Có chuyện gì sao?”

“Chợ sách cũ đang xôn xao về một vụ trộm sách hôm qua.”

“Hả! Anh nói thật đấy à?”

Đôi mắt sau tròng kính tròn tròn lên. Nhìn thế nào cũng thấy cô đang vô cùng kinh ngạc. Tôi tường thuật lại câu chuyện Takino kể, và chỉ giải thích vắn tắt vấn đề liên quan đến cuốn *Cô gái công anh*. Nghe đến đoạn cuốn sách ấy chắc chắn nằm trong danh mục hàng Hitori đã mua, cô im lặng nhìn xuống quyển sách bìa xanh dương để trên quầy. Từ nét mặt, tôi không đoán được trong đầu cô đang nghĩ gì.

“Ừm, cuốn *Cô gái bồ công anh* hiện có ở đây...”

Tôi còn đang cẩn thận chọn lựa từ ngữ để xác nhận xem chuyện này chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên hay có khúc mắc gì khác thì đột nhiên cửa kính mở ra.

Gió lạnh cắt da cắt thịt ùa vào tận trong tiệm. Một người đàn ông với mái tóc bạc trắng mặc áo khoác dài nút gài lên tận cổ xuất hiện. Hôm nay ông không đeo kính, tay chống cây gậy to bản bằng thép.

Là ông chủ của tiệm sách Hitori.

“A...”

Shioriko thốt lên sợ hãi. Tôi cũng quá đổi sửng sốt. Không ngờ ông lại đến đây nhanh như vậy. Inoue sai bước đến chỗ chúng tôi, gậy hầu như không chạm đất. Tôi mới nghĩ “thôi chết rồi” thì đã muộn.

Nhắc thấy cuốn *Cô gái bồ công anh* có dính giá, Inoue nổi giận bưng bưng, mặt đỏ tía tai.

“Tôi biết ngay là trò của cô mà!”

Ông quát lên với Shioriko. Cô nép mình sau lưng tôi và giữ chặt lấy cánh tay tôi. Do ngạc nhiên và kinh hãi mà cô không thốt được lời nào.

“Xin lỗi. Bác nói vậy là sao ạ?”

Tôi vừa thủ thế vừa lên tiếng một cách bình thản nhất có thể. Chẳng may đối phương cả giận mất khôn, tôi sẽ tìm cách kiềm chế. Trông sức ông không ghê gớm lắm, nhưng cây gậy trong tay thì trái lại, khá đáng ngại.

“Là *Cô gái bỏ công anh* chứ còn gì nữa! Con bé này đã ăn cắp cuốn sách ở hội quán hôm qua! Từ đồng sách tôi đấu giá được!”

“Hả? Bác, bác nhầm... rồi... Cháu, cháu...”

“Cô ấy không làm chuyện đó đâu.”

Thay mặt cho Shioriko, tôi đứng ra phủ nhận. Qua khoe mắt, tôi liếc thấy cô gật đầu lia lịa.

“Đây là cuốn sách của cô ấy.”

“Đừng có giỡn mặt với tôi. Ý cậu nói đây chỉ là ngẫu nhiên chắc?”

“Cháu cho là vậy đấy.”

Thật ra trong thâm tâm, tôi không nghĩ điều này là tình cờ, nhưng giờ tôi chỉ còn cách khẳng khẳng như vậy mà thôi. Tôi vội vàng thêm vào để không bị ông nhìn thấu.

“Cô ấy không thể nào ăn trộm trước mặt bao nhiêu người như vậy được.”

Tôi lặp lại nguyên si lời Takino. Inoue nheo mắt, dường như sinh nghi trước thái độ bình tĩnh của tôi.

“Thằng con nhà Takino báo cho các người rồi chứ gì... Thật là lắm chuyện!” Ông tặc lưỡi đầy vẻ bức tức. “Thiếu gì cơ hội để lấy cắp cuốn

sách. Trước khi đấu giá diễn ra, tôi có quay lại hội trường, thì thấy cô ta đang nấp sau cái thân hình hộ pháp của cậu đây thôi. Khi ấy, có ai ở gần đó không?”

Tôi không khỏi bất ngờ. Quả thật lúc hai bên lờm nguýt nhau, tôi đứng án ngữ chính là để che cho Shioriko. Đồng sách lại được đặt ở một góc hội trường, khá khuất tầm mắt mọi người.

“Bác có bằng chứng cho việc đó không...”

“Điều tra là ra ngay thôi. Bao che cho cô ta, có khi cậu cũng bị hỏi tội ấy chứ. Hay là cậu tin rằng cô ta là một người trung trực, không lá mặt lá trái?”

Riêng điều này, có lẽ tôi hiểu rõ. Trước đây, để bảo vệ cuốn *Những năm cuối đời* của Dazai Osamu khỏi tên cuồng sách Tanaka Toshio, Shioriko đã nói dối mọi người xung quanh, kể cả cảnh sát, rồi một thân một mình đối mặt với nguy hiểm. Khi cần thì cô ấy cũng có đủ kiên cường để vượt qua mọi chuyện, bằng bất cứ giá nào.

“Cô ta là con gái của Shinokawa Chieko. Cả khuôn mặt cũng giống bà ta như đúc.”

Inoue rít lên. Nhìn kỹ, những đầu ngón tay và cằm ông đang run lên bần bật. Cuối cùng tôi đã nhận ra. Người đàn ông này không chỉ đơn thuần ôm nỗi hiềm khích đối với mẹ của Shioriko, mà ngay cả sự tồn tại của bà ấy thông qua cô con gái giống như tạc cũng đủ khiến ông kinh sợ.

Tôi từng nghe kể Shinokawa Chieko là một người sẵn sàng uy hiếp người khác chỉ để mua được số sách mình thích. Phải chăng ông Inoue này cũng từng ném trái cảnh ngộ tương tự?

“Cô ấy dứt khoát không phải là kẻ cắp.”

Tôi kiên quyết. Duy có điều này thì tôi tin chắc.

“Cậu lấy căn cứ ở đâu mà khẳng định thế? Từ vẻ đẹp quyến rũ của cô ta hả?”

Tiếng tim đập loạn truyền qua tay tôi từ nãy đến giờ. Shioriko đang bám chặt lấy tay tôi. Một thứ to lớn, mềm mại áp vào khuỷu tay khiến tôi càng lúc càng khó tập trung vào nội dung câu chuyện.

“Làm gì có chuyện đó.”

Hay là có nhĩ...

“Nếu không thì là gì? Cậu giải thích cho tôi nghe xem nào.”

Câu chữ nghẹn cứng trong cổ họng. Thật ra tôi chưa kịp hỏi Shioriko tình hình cụ thể, giờ bắt tôi trình bày căn cứ thì cũng đáng lo.

“Sao thế, không trả lời được à?”

Inoue càng hỏi hả thúc ép. Con run rẩy của Shioriko truyền qua tay tôi đã dừng lại tự lúc nào. Như thể cô đang nín thở chờ đợi câu trả lời. Lúc này, tôi không thể không nói gì được.

“Cháu dám đảm bảo cô ấy không ăn cắp.”

“Cái quái gì vậy? Tôi nói cậu đưa căn cứ ra đây!”

“Nếu cô ấy là thủ phạm thì không chỉ có một cuốn bị mất đâu. Chắc chắn cô ấy đã lấy hết những cuốn có giá trị rồi!”

Nói xong, tôi mới nhận ra mình bị hớ. Như thế hoàn toàn không biện hộ được gì mà thậm chí nghe như đang đổ lỗi vậy.

Nhưng, Inoue bỗng chốc thở dài như thể sức lực đã rút đi đâu hết.

“Ra là vậy.”

Có vẻ câu trả lời đã thuyết phục được ông. Điều này nằm ngoài mong đợi của tôi.

“Nhưng nếu lời cậu nói là đúng, thì thủ phạm ăn cắp sách của tôi vẫn còn nhởn nhơ à?”

“Chà, có lẽ...”

“Nếu thế, nội trong năm nay, cậu tìm ra tên đó cho tôi.”

“Hả?”

Tôi há hốc miệng. Chuyện này khác nào hái sao trên trời?

“Nếu tìm không ra tên trộm, tôi sẽ đến đồn cảnh sát trình báo. Từ giờ đến lúc ấy, tôi sẽ giữ cuốn sách này. Nó là chứng cứ mà.”

Inoue chớp lấy quyền *Cô gái bỏ công anh* năm tênh hênh trên quầy, chúng tôi chưa kịp bảo dừng lại thì ông đã nhanh chân rời khỏi cửa tiệm. Cánh cửa kính vẫn mở toang. Chỉ còn lại hai chúng tôi trong tiệm sách cũ lạnh lẽo.

Vụ này căng rồi đây, tôi thầm nhủ. Đúng là không thể phủ nhận vụ trộm và cửa tiệm tôi lại chuẩn bị trưng bán đúng cuốn sách giống với cuốn bị đánh cắp, Lỡ như Inoue khẳng định quy kết Shioriko là kẻ trộm sách, thì lẽ nào cảnh sát lại không nghe theo? Nếu để cuốn vào vụ bê bối này, thiên hạ sẽ càng đồn ầm lên, uy tín của tiệm sẽ chịu tổn thất. Vụ Tanaka Toshio qua đi chưa được nửa năm đã lại đến vụ này.

Đã thế, chắc chắn không thể tìm ngay ra thủ phạm. Nghĩ thế nào cũng thấy đây là việc không khả thi.

“Anh Daisuke.”

Chẳng biết tự khi nào, Shioriko đã buông tay tôi ra, cô chăm chú ngược nhìn tôi, đôi mắt ươn ướt như sắp khóc. Cô sợ ông chủ tiệm sách Hitori đến vậy sao? Có lẽ là tại tôi đã khiến cô tổn thương. Làm sao có chuyện cô lấy hết sách nếu là thủ phạm được. Dù thế nào thì tôi cứ phải xin lỗi trước đã.

“Ừm, lúc này...”

“Nếu được, tối nay mình đi uống nhé?”

“Hả?”

Tôi chẳng tin nổi vào tai mình.

6

Đóng cửa tiệm xong xuôi, hai chúng tôi lên tuyến Yokosuka để đi Ofuna.

Tôi định chí ít cũng phải chọn quán nào sang trọng một chút, khổ nỗi cô lại yêu cầu đến “quán rượu gần nhà ga mà anh Daisuke hay đến” nên cả hai tạt vào một quán thuộc chuỗi nhà hàng kiểu Nhật, đi hết cầu thang nhà ga là tới ngay. Lúc cánh cửa tự động mở, lời chào nhiệt tình của nhân viên lạnh lạnh vang vọng.

May là trong tiệm chỉ lác đác vài người khách. Bầu không khí trầm lắng rất thích hợp để nhâm nhi.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau ở chiếc bàn bốn người trong góc, Shioriko đưa cho tôi menu đồ uống. Khi nhân viên mang món khai vị đến, cô hỏi bằng giọng rụt rè như mọi khi, “Có Hakkaisan* không ạ?”.

Tôi lấy làm bất ngờ, “Cô uống rượu à?”

“Vì những loại khác tôi uống kém lắm... Tỉu lượng tôi không cao.”

Tôi chưa nghe ai bảo tỉu lượng kém mà lại uống được rượu bao giờ. Có lẽ là không tự nhận ra thôi. Về phần mình, tôi gọi bia.

Chúng tôi hô cạn chén khe khẽ, nhưng ngay cả lúc ấy, tôi vẫn chưa thực

sự tin được rằng hai đứa đang uống rượu cùng nhau.

Từ nãy đến giờ, cô cứ cúi gằm đầu, thậm chí còn kiệm lời hơn bình thường. Tuy không hiểu tại sao cô lại rủ tôi đi uống, nhưng trong lúc chưa ngấm hơi men, tôi có chuyện muốn nói với cô. Tôi để lại ly bia ngay ngắn. Rốt cuộc, tôi vẫn chưa kịp xin lỗi cô vì lời nói bộp chộp của mình.

“Lúc nãy, trong tiệm...”

Cùng lúc cô cũng ngẩng lên, “À, ban nãy cảm ơn anh nhiều.”

“Hả? Cảm ơn tôi gì cơ?”

“Lúc bác Hitori đến, anh đã thay tôi đứng ra nói chuyện từ đầu đến cuối. May mà có anh giúp đỡ. Hôm nay tôi mời anh chiều này nhé.”

Tôi nghệt mặt ra vì bất ngờ, nhưng có vẻ Shioriko nói thật lòng. Nâng chiếc ly ra khỏi hộp, cô uống ực một hơi*. Tửu lượng của cô khá hơn tôi tưởng nhiều.

“Tôi phải xin lỗi Shioriko mới đúng.”

“Anh nói vậy là sao cơ?”

Cô nghiêng đầu thắc mắc.

“Tôi đã nói nếu là Shioriko, ‘chắc chắn cô ấy đã lấy hết những cuốn có giá trị’ đấy thôi...”

“À à, ra là chuyện ấy.” Cô vỗ tay đánh bốp như vừa mới nhớ ra, khoe mắt bắt đầu đỏ lên. “Anh để ý làm gì. Đúng là vậy mà.”

Hình như là thế thật. Tôi im lặng nhấp ngụm bia.

Dãy bàn trước và sau chúng tôi đều không có khách, ngoại trừ nhân viên phục vụ thỉnh thoảng đi tới đi lui, trong góc chỉ có mình tôi và Shioriko. Giống lúc làm việc ở tiệm, chúng tôi chỉ khe khẽ chuyện trò, nhưng tôi cảm giác bầu không khí không đến nỗi tệ.

Ngắm dần hơi men, Shioriko thả lỏng người hơn.

Cô cũng không hoạt ngôn hơn bao nhiêu, bù lại, cử chỉ và nét mặt thay đổi rõ nét. Bộ dạng ngà ngà say của cô trông thật đáng yêu.

“Sắp sang năm mới rồi nhỉ.”

Sau khi chúng tôi đã ăn hết những món được đem ra, cô nhìn lên tường và mơ màng nói. Hướng cô đang nhìn có dán tấm poster ghi thông tin bữa tiệc mừng năm mới. Chỉ 3500 yên cho một bữa uống thỏa thích.

Và không hiểu tại sao, người ta lại vẽ hình minh họa một con thỏ đang say sưa trong bữa tiệc.

“Sao lại là hình con thỏ nhỉ?”

“Theo lịch âm thì năm sau là năm con thỏ mà*.”

“À, ra thế.”

Năm 2011 sẽ là năm con thỏ. Nhưng mấy thứ này cứ khó hiểu thế nào ấy.

“Hôm kia em trông thấy con thỏ. Hôm qua là con hươu, và hôm nay là anh.”

Cầm ly rượu trong tay, Shioriko thì thầm như khe khẽ hát. Cô nở nụ cười thoải mái vẻ đắc ý. Tôi bối rối trước vẻ mặt như đã nói được câu gì thú vị lắm của cô.

Nhắc mới nhớ, có một vấn đề tôi muốn nói với cô, liên quan đến “Cô gái bỏ công anh”.

“Truyện ‘Cô gái bỏ công anh’ ấy mà...”

“Anh hỏi nội dung tiếp theo hả? Sau khi nhân vật chính chia tay với cô gái?”

Ngoài diễn biến truyện, còn điều khác quan trọng hơn, nhưng nghe cô

nói thế, tôi lại tò mò muốn nghe tiếp phần sau.

Xem chừng tôi cũng đã say.

“Cô kể tôi nghe đi!”

“Kì nghỉ kết thúc, nhân vật chính trở về với cuộc sống thường nhật. Thế nhưng, ông vẫn không quên được hình bóng thiếu nữ. Chẳng bao lâu sau, ông biết được người con gái ấy vẫn gắn kết với ông, trong một hình dáng khác với lúc hai người gặp gỡ trên ngọn đồi.”

Dường như chéng choáng bởi rượu, giọng của cô phần chậm rãi hơn thường ngày. Cách nói chuyện thế này cũng không tệ.

“Cô gái giấu nhân vật chính một bí mật to lớn. Bí mật ấy không thể giải bày, thậm chí còn có thể hủy hoại mối quan hệ của hai người. Nhân vật chính cứ tự hỏi, “Tại sao nàng không nói ra? Tại sao đến tận lúc này nàng vẫn giấu kín?”. Câu chuyện kết thúc khi ông biết được toàn bộ chân tướng và một lần nữa, quay trở lại bên nàng.”

“Hả? Cô có bỏ qua đoạn chính không đấy?”

Shioriko chậm rãi gật đầu, từ chiếc túi để ở ghế bên cạnh, cô lấy ra cuốn *Cô gái bỏ công anh* bọc giấy sáp rồi đưa cho tôi.

“Tôi nghĩ riêng truyện này phải tự đọc mới thấy nó thú vị ở đâu. Ngán lắm... Nếu anh không thể đọc được, tôi sẽ kể lại cho anh nghe.”

“Ngay từ đầu, cô đã định cho tôi mượn rồi phải không?”

Cô lại gật đầu. Có vẻ dù thế nào, cô cũng muốn tôi đọc nó. Tôi im lặng đón lấy cuốn sách, cất vào túi bên trong áo khoác vì sợ cứ để đấy rồi lại quên bém mắt.

Quyển sách là di vật cha cô để lại, nên tôi phải gìn giữ thật cẩn thận.

“Có lẽ cha tôi đã từng nghĩ như vậy.”

“Nghĩ gì cơ?”

“Phải chăng ông cũng thắc mắc tại sao mẹ tôi I không giải thích, tại sao bà không nói ra...”

Bất giác, tôi ngồi ngay ngắn lại, Cũng biết rượu vào lời ra, nhưng tự cô khơi ra chuyện của mẹ mình thì đúng là hiếm hoi.

“Mẹ cô có bí mật gì sao?”

“Tôi chắc chắn mẹ có giấu cha con chúng tôi gì đó. Từ ngày mẹ đột ngột mất tăm mất tích, cha tôi thường đọc đi đọc lại cuốn sách này. Như thể ông đang tìm manh mối...”

“Cô không bao giờ trò chuyện với cha mình về mẹ sao?”

“Cha tôi vốn là người ít bộc lộ cảm xúc. Đặc biệt là sau khi mẹ bỏ nhà ra đi, ông càng trở nên lãnh đạm. Có lẽ ông còn tức giận hơn cả tôi nữa.”

Trong một thoáng, tôi nghĩ thực sự đúng như vậy sao? Người cùng một nhà nghĩ gì không ngờ lại rất khó đoán. Nếu người ấy không bao giờ mở lòng thì còn khó khăn hơn. Tôi cũng đã từng trải qua chuyện tương tự.

Shioriko uống một hơi hết ly rượu đầy như để cắt đứt dòng suy nghĩ.

“Còn vụ truy tìm thủ phạm kia, cô tính sao?”

Tôi lựa lời chuyển chủ đề. Thật ra lúc đang làm việc, tôi đã muốn bàn chuyện này với cô trong tiệm, khổ nỗi cô ở mãi bên nhà chính để gọi điện thoại nên rốt cuộc không có cơ hội nào.

“Hay lần này, mình trao đổi với anh Takino sẽ tốt hơn chăng?”

Không có lời đáp.

“Shioriko?”

“Vâng...vâng!”

Cô vừa lắc lư đầu vừa trả lời mông lung. Đã say thì chớ, cô còn uống

một hơi hết ly rượu nên có vẻ đã xây xẩm mặt mày.

“Tôi gọi nước cho cô nhé?”

“Thôi, không sao đâu...”

Cô nắc cụt, hích hích. Trông cô chẳng có vẻ gì là không sao cả.

“Vụ *Cô gái bỏ công anh* thì không sao đâu.”

Không sao, là ý nói tới cuốn truyện à? Tôi chưa thấy cả cô lẫn truyện ở đâu cả. Cô nói chuyện càng lúc càng khó hiểu.

“Tôi đã biết ai là thủ phạm trong vụ việc lần này rồi.”

“Hả?”

Trong một khắc, cơn say bay biến.

“Cô nói thật à?”

“Tôi nói thật. Tuy còn đôi chút chưa hiểu... Hích.”

Phải gọi nước cho cô uống thôi. Lúc tôi mãi quay tới quay lui tìm nhân viên, cô đặt hai tay lên bàn xoay người tới trước. Cô ghé sát mặt lại nhìn tôi, đuôi tóc gần như chấm vào chén đậu phụ chiên giòn. Tôi giả vờ bình tĩnh đẩy chén đậu phụ ra chỗ khác.

“Trong ngày mai, chắc chắn thủ phạm sẽ xuất hiện ở cửa tiệm chúng ta. Tôi đã sắp xếp xong xuôi cả rồi. Lúc ấy anh Daisuke đến làm chúng nhé. Xin nhờ anh việc ấy.”

“Tôi hiểu rồi. Ồ chờ đã, đằng nào ngày mai tôi vẫn đi làm mà.”

Shioriko mỉm cười bền lễn. Có thật cô đã khám phá được bí ẩn ấy không, trong lòng tôi không khỏi lo lắng.

Quá trưa ngày hôm sau, Takino xuất hiện ở tiệm sách cũ Biblia. Anh rút tay vào túi áo khoác cúc gổ và bước lại gần quầy tôi đang đứng.

“Tiệm mình vẫn lạnh lẽo như thường nhỉ?” Anh nói thay cho lời chào.

“Tại gió luôn qua khe hở đấy. Anh đến có việc gì thế?”

“Hôm qua Shinokawa điện thoại cho anh. Em ấy bảo có chuyện quan trọng muốn nói về vụ *Cô gái bỏ công anh* nên gọi anh đến đây. Em ấy đâu rồi?”

“Giờ cô ấy đang nghỉ trưa trong kia ạ.”

Sáng hôm nay khi tỉnh dậy, Shioriko vẫn bình thường như mọi ngày. Ở cô chẳng còn sót lại dấu hiệu gì của rượu. Không thấy cô dính chính câu nói về thủ phạm, liệu kẻ đó có đến thật không?

Mà khoan...

Tôi chăm chú nhìn Takino. Không lẽ lại là người này? Không thể nào, thật điên rồ. Mình suy diễn quá rồi.

“Để em đi gọi cô ấy.”

Đúng lúc tôi quay người đi vào trong tiệm, cánh cửa dẫn sang nhà chính mở ra, Shioriko đã quay trở lại.

“A, anh Renjo. Em xin lỗi đã làm phiền anh.” Cô cúi đầu chào.

“Tiệm nhà anh nghỉ từ hôm nay rồi nên không sao đâu. Thế chuyện quan trọng em muốn nói là gì vậy?”

“Chuyện là, em đã nắm được đại khái những việc xảy ra trong vụ *Cô gái bỏ công anh*. Sau hôm nay em muốn nhờ anh Renjo giải thích lại với ông chủ tiệm sách Hitori.”

Thì ra là việc đó à, tôi thầm nghĩ. Dĩ nhiên nếu chính đương sự ở đây thì nói chuyện sẽ nhanh hơn, nhưng Shioriko lại ngại chạm mặt ông chủ tiệm

sách ấy. Vậy nên cô mới muốn Takino chuyển lời giùm.

“Em đã nắm rõ chuyện gì xảy ra rồi à?”

“Vâng.”

“Vậy sao? Anh hiểu rồi. Anh sẽ lo phần truyền đạt lại với bác Inoue.”

Takino gật đầu, Shioriko bèn khẽ dang hắng. Cô nhờ Takino giải thích hộ mình, tức là anh ta không phải thủ phạm. Vậy thì, kẻ trộm là ai đây?

“Thoạt đầu, mới nghe tin xảy ra trộm cắp em đã thấy lạ rồi. Tại sao chỉ có mình cuốn *Cô gái bỏ công anh* bị mất thôi?”

“Không phải vì nó có giá trị hay sao?” TÔI lên tiếng.

“Trong chồng sách ấy còn lẫn nhiều quyển cao giá hơn. Vậy mà tên trộm không thèm để mắt tới, lại chỉ lấy đi cuốn *Cô gái bỏ công anh*. Em nghĩ là do hấn nhắm đến cuốn sách ấy ngay từ đầu. Nhờ vậy, đại khái em đã đoán ra đó là ai rồi.”

“Ý em bảo trong hiệp hội có kẻ như vậy sao?”

Shioriko lắc đầu trước câu hỏi của Takino, “Không chỉ giới hạn là người trong hiệp hội.”

“Sao? Tức là người ở ngoài?”

“Em sẽ giải thích lý do sau, nhưng em cho là vậy. Kẻ trộm đã lên vào để lấy cắp cuốn *Cô gái bỏ công anh*, sau đó đi ra.”

“Khoan đã nào. Chỗ ấy cấm người ngoài ra vào, thành viên hiệp hội cũng đều phải mang bảng tên. Nếu có kẻ khả nghi lảng vảng, chắc chắn hấn sẽ bị ai đó bắt gặp. Mọi người đều biết mặt nhau, thậm chí còn biết ai là nhân viên tiệm nào cơ mà.”

“Ở đây tồn tại một điểm mù. Ít nhất có một nhân viên mọi người đều không biết mặt mũi lẫn tên tuổi. Em đoán thủ phạm đã giả dạng người đó.”

“Nhân viên nào?”

Tôi hỏi. Shioriko chăm chăm nhìn tôi. Bốn mắt nhìn nhau chừng mười giây, tôi mới vỡ lẽ.

“Là tôi ư?”

“Đúng. Kẻ trộm mang bảng tên tiệm chúng ta rồi lên vào trong, nếu có ai hỏi, hắn chỉ cần nói ‘Tôi đang làm việc ở tiệm sách cũ Bilbia’, chắc chắn khả năng bị nghi ngờ sẽ giảm đi đáng kể. Thực tế là chẳng ai chặn lại hỏi han gì hắn nữa.”

“Dù là vậy, ít nhất cũng phải có người còn ấn tượng về hắn ta chứ?” Takino vẫn chưa hết nghi ngờ.

“Đúng, có người như vậy. Daisuke này, anh còn nhớ lúc mình gặp mặt ông chủ tiệm sách Hitori ở lối ra vào hội quán không?”

Nói là gặp nhưng bị lơ đẹp thì đúng hơn. À không, ông ta có nói với bọn tôi một câu.

“Lúc tôi đang loay hoay với bảng tên vì không thấy kim băng để gài, thì bác ấy nói chắc là nó bị hỏng.”

“Chính xác! Bây giờ tôi đã thấy lạ rồi. Tại sao bác Inoue lại biết một chiếc bảng tên của cửa tiệm chúng ta bị hỏng cơ chứ? Ngay cả tôi là chủ tiệm còn không biết mà.” Cô nói tôi mới để ý, quả thật bảng tên của các tiệm sách đều được xếp ngay ngắn trên kệ. Khó mà có cơ hội lật ngược bảng tên của cửa tiệm khác để kiểm tra. “Bác ấy hay có mặt ở khu hút thuốc. Trong lúc hút thuốc, ắt hẳn bác đã thấy rõ ai vào hội quán, tìm cách đeo bảng tên tiệm sách chúng ta và có bộ dạng bồn chồn không yên.”

“Nhưng nếu một người bước vào mà đi tay không, đứng ra sẽ bị gọi lại hỏi chứ nhỉ?” Nói đoạn, Takino khoanh tay.

“Vì trước khi hắn ta đeo bảng tên, người trong hiệp hội chưa biết hắn là ai.”

“Nếu hắn không đi tay không thì sao?”

“Hả?”

“Em nghĩ hắn chính là người đã mang đến số tankobon bị cho là của tiệm sách chúng em.” Shioriko lập luận.

“Nhân viên tiệm sách trong hiệp hội mang sách cũ vào để bán trong chợ sách cũ. Nếu giả vờ như vậy, hắn sẽ không quá nổi bật và cũng có thể lên được hội trường tầng hai trót lọt. Xét theo trục thời gian thì thứ tự thế này. Thứ Bảy, anh Renjo mang chồng sách tuyệt bản vào hội trường, Chủ nhật bác Hitori tham gia đấu giá sách. Ngay sau đó, thủ phạm trà trộn cùng chỗ sách tankobon ế ẩm. Sau khi đăng kí bán sách trên danh nghĩa tiệm nhà em, hắn ra tay ăn trộm *Cô gái bỏ công anh*. Cũng như hôm trước, vì không bị nhòm ngó nên chắc chắn có cơ hội hành động.”

Hóa ra là thế, tôi thảm nhủ. Inoue cũng đem bán sách của tiệm mình rồi mới tham gia đấu giá sách tiệm khác. Nghĩa là việc đi lòng vòng trong hội trường để xem sách không có gì là mất tự nhiên.

“Khoan đã. Nếu vậy hắn ta còn biết cả cách điền phiếu đăng kí bán sách à? Hắn là ai vậy nhỉ?”

Anh Takiho hỏi. Shioriko hướng ánh nhìn qua tôi. “Daisuke à, nhờ anh lấy giùm tôi chỗ sách ế mà chúng ta đang giữ dưới quầy nhé. Chồng gần tay anh nhất thôi cũng được.”

“À, vâng.”

Tôi cúi đầu xuống dưới quầy, tóm lấy sợi dây buộc sách rồi lôi ra một chồng. Tôi xoay gáy sách hướng lên trên để hai người kia dễ đọc và đặt lên

sản.

“Nếu thủ phạm đem sách ra bán thì khả năng cao đây là sách mà hắn sở hữu. Nếu nhìn kĩ sẽ thấy lẫn vào nhiều cuốn liên quan đến chủ đề sách cũ, đúng không?*Cắm nang mua bán sách cũ* của Akiyama Masami, *Sổ tay tìm kiếm sách tuyệt bản* của Iwao Junichiro, *Giới thiệu các tiệm sách cũ trong thành phố* của Shida Saburo.”

“Có nghĩa hắn ta là một kẻ cuồng sách cũ phải không?”

Một kẻ như thế ăn trộm sách tuyệt bản cũng không có gì lạ. Tuy nhiên, điều Shioriko muốn nói có vẻ là việc khác.

“Anh nhìn chỗ này đi!”

Cô chỉ vào cuốn *Giới thiệu các tiệm sách trong thành phố*. Gáy đã khá bạc màu, nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy lời giới thiệu “Cuốn sách phải đọc khi mua, bán và khởi nghiệp”.

“Nghĩa là, kẻ trộm cũng là chủ tiệm sách cũ?”

“Tôi nghĩ có khả năng đó. Vì cuốn sách này được coi như sổ tay khởi nghiệp trong giới... Anh Renjo cũng biết đến nó phải không?”

“À, hồi trước anh từng đọc rồi. Giờ đọc sẽ thấy hơi cũ nhưng anh nghĩ nó tóm tắt khá là đầy đủ.”

“Nếu thủ phạm còn rành rẽ cả cơ cấu của chợ sách cũ trong khu vực này, chứng tỏ hắn đã từng làm việc tại một cửa tiệm tham gia hiệp hội tỉnh Kanagawa trong một khoảng thời gian. Xét từ ngày tháng phát hành và mức độ bạc màu, có thể suy ra sổ sách này đã tồn tại chừng mười năm.”

“Ghê thật. Em cũng có bản lĩnh như cô Shinokawa nữa này.”

Nghe Takino lắm bảm thán phục, khuôn mặt của Shioriko tối sầm lại. Dựa trên sách một người sở hữu mà đoán ra đặc điểm của người đó chính

là khả năng đặc biệt của Shinokawa Chieko.

“Em chưa đến mức như vậy đâu...”

Takino cũng nhận ra, nhắc đến mẹ là chủ đề nhạy cảm của Shioriko. Như để xua đi bầu không khí căng thẳng ngột ngạt, anh lên tiếng, “Chà, nghe cũng hợp lý đấy, nhưng tất cả những lời em nói mới dừng ở ngưỡng suy đoán thôi. Chúng ta chỉ biết thủ phạm có lẽ là người ngoài, chứ rốt cuộc hẳn ta là ai thì vẫn chưa xác định được còn gì?”

Tôi cũng nghĩ tương tự. Đến lúc này, sau một hồi suy luận của Shioriko, phạm vi những kẻ khả nghi lại càng được nới rộng.

“Hiện tại là vậy. Tuy nhiên, tên trộm lẻn vào quán sách cũ hôm Chủ nhật ấy chắc chắn phải biết được một số điều sau.”

Nói đoạn, Shioriko đưa một ngón tay lên.

“Thứ nhất là người của tiệm sách cũ Biblia sẽ không đến hội quán. Mang sách cũ vào, đăng kí bán sách, tìm ra cuốn mình cần rồi ăn trộm nó. Chuỗi hành động này cần khá nhiều thời gian. Vì nếu trong lúc ấy, nhân viên cửa tiệm xuất hiện, tất cả sẽ bại lộ. Thứ hai chính là việc nhân viên ở tiệm không có kinh nghiệm đi chợ sách cũ. Trong số người quen của em, chỉ có duy nhất một người biết cả hai việc trên, ngoài ra còn yêu thích truyện ‘Cô gái bỏ công anh’ của Robert F. Young.”

Tôi suy nghĩ hồi lâu nhưng chẳng đoán ra được là ai.

“Chẳng lẽ có một người như thế à?” Tôi thắc mắc.

“Buổi sáng Chủ nhật, chúng ta đã quyết định không đem bán bất cứ thứ gì ở chợ sách cũ. Người biết chuyện đó ngoài hai ta ra, làm gì còn ai nữa.”

“Không đâu, còn một người nữa đấy.”

“Nhưng lúc ấy chỉ có tôi và cô...”

Tôi im bật. Có thật là vậy không? Tôi lục lại kí ức, bất chợt lúc ấy, cửa kính kín mít mở ra. Người khách nam mặc áo phao mua hai cuốn sách tuyệt bản hôm nọ bước vào. Phải chăng do cơn gió buốt mà mặt anh ta xám ngoét không còn giọt máu.

“Xin chào quý khách!”

Lên tiếng chào xong, tôi ngẩn ra. Phải rồi, lúc ấy, vị khách này cũng đang ở trong cửa tiệm.

“Đúng là anh đã có mặt khi đó phải không?” Quay sang anh ta, Shioriko nhỏ nhẹ cất tiếng. “Người trộm cuốn *Cô gái bỏ công anh* ở hội quán sách cũ chính là anh.”

Người đàn ông lôi một chiếc túi giấy từ túi áo khoác và đặt lên bàn. Tôi mở ra nhìn bên trong, thì trông thấy quyển *Cô gái bỏ công anh* bọc giấy sấp.

“Tôi thành thật xin lỗi.”

Anh nói bằng một giọng thờ thễ không hợp với thân hình đồ con chút nào rồi cúi đầu thật thấp Tuổi tác có thể khác nhau nhưng xét tướng tá, trông anh ta khá giống tôi.

“Là em gọi đến à?” Takino hỏi Shioriko.

“Dạ. Hôm qua lúc mình nói chuyện, anh có cho em liên lạc của người khách đem bán sổ sách tuyệt bản cho Takino. Em đã gọi đến số điện thoại đó rồi để lại lời nhắn. Bảo người ta mang cuốn *Cô gái bỏ công anh* tới Biblia.”

“Hả? Anh mua sách của một chị khách cơ mà.”

“Đây là chồng cũ của chị ấy. Đúng không anh?”

Nhắc mới nhớ, quả đúng là vị khách nọ từng kể chị ly hôn và chuyển

nhà nên phải xử lý đồng sách.

Nói cách khác, chỉ còn người chồng sống ở ngôi nhà trước kia.

“Làm thế nào cô biết được tôi đã từng kết hôn?” Người đàn ông ngẩng đầu lên hỏi. “Trước đây tôi cũng từng đến tiệm sách này, nhưng tôi nhớ rõ là chưa nói chuyện với cô lần nào cả.”

“Tôi mới phát hiện ra thôi, nhờ xem những cuốn anh mang đến hội quán.”

Shioriko khom người, trở vào bìa cuốn ngoài cùng chồng sách đặt trên sàn. Bên cạnh *Cảm nang mua bán sách cũ* là *Từ điển phong tục tập quán trong cưới hỏi*. Quả thật nếu không cưới xin, chẳng ai mua cuốn này làm gì.

“Anh từng làm việc ở tiệm sách cũ nào vậy?”

Vai anh ta run lên cầm cập. Áng chừng biết rằng bây giờ có giấu giếm cũng vô dụng, đôi mắt anh sụp xuống như hồi lỗi.

“Ngay sau khi tốt nghiệp cấp ba, tôi vào làm trong một tiệm sách cũ ở Ofuna, chuyên bán manga và bunko. Ngoài ra cũng có một ít đĩa CD và video đã ngừng sản xuất.”

“Tôi từng đến đây...”

“A, tôi biết. Tiệm sách tọa lạc ở tầng một khu chung cư cạnh sông Kashio. Tiếc là ba năm trước, tiệm đóng cửa luôn rồi.”

Shioriko và Takino đáp lại ngay tức khắc. Tiệm sách cũng ở vùng này nhưng có mình tôi là không biết gì cả.

“Tôi và vợ quen nhau nhờ tiệm sách ấy. Bây giờ vợ tôi làm thêm ở đó, cô ấy thích sách lắm. Hai người chúng tôi ai cũng sưu tập khá khá tiểu thuyết kì bí và khoa học viễn tưởng, quyển nào dư thì trao đổi với đối

phương, và cứ thế, một cách tự nhiên, chúng tôi thành một cặp. Cuộc sống hôn nhân cũng suôn sẻ trong vài năm.” Người đàn ông nói với ánh nhìn xa xăm. Hóa ra mối quan hệ của họ bắt nguồn từ việc có chung sở thích.

“Hai vợ chồng bắt đầu lục đục từ khi tiệm sách phải đóng cửa, hai chúng tôi lần lượt tìm việc mới. Tôi vẫn tiếp tục sưu tập sách cũ như xưa, còn cô ấy hình như đã hết hứng thú. Số sách của tôi cứ tăng dần lên, tần suất vợ chồng cãi vã cũng ngày một cao. Có thể nguyên nhân không hoàn toàn nằm ở sách, nhưng đến giờ tôi vẫn nghĩ giá mà cửa tiệm không đóng cửa.” Anh thở dài rồi quay sang Shioriko. “Làm thế nào cô biết được hành động của tôi?”

“Hôm trước, khi anh đến tiệm chúng tôi, tôi nhận thấy anh có kinh nghiệm làm việc ở tiệm sách hoặc thư viện.”

“Vì sao?”

“Vì anh đã nói ‘Sắp tới cũng không có cuốn nào ra sạp nhỉ?’. Rất ít người sử dụng từ ‘ra sạp’, trừ những ai làm công việc liên quan đến sách.”

“A...” Người đàn ông thốt lên khe khẽ.

Quả thật trước khi vào làm ở tiệm, tôi không biết từ ấy. Lẽ dĩ nhiên thôi, ngày xưa tôi đã bày bán sách bao giờ đâu.

“Ngoài ra, tôi còn đoán được anh là một người yêu thích truyện ‘Cô gái bỏ công anh’. Nếu tôi có bản Cobalt bunko, biết đâu anh đã mua ngay rồi ấy chứ.”

“Chỉ qua ngần ấy dấu hiệu mà cô đoán biết được tới mức đó ư? Hóa ra là vậy.”

Người đàn ông có vẻ hoàn toàn bị thuyết phục bởi lời giải thích của cô. Còn tôi thì chưa hiểu lắm. Thấy tôi nghiêng đầu thắc mắc, Shioriko bắt đầu

giải thích “Anh ấy đã mua *Tuyển tập thường niên kiệt tác khoa học viễn tưởng* 2 của Sogen Suiri Bunko và *Những câu chuyện bí ẩn* của Bunshun Bunko. Cả hai cuốn sách này đều có ‘*Cô gái bỏ công anh*’ của Robert F. Young. Tôi không nghĩ chỉ là ngẫu nhiên.”

“Ta có thể đọc ‘*Cô gái bỏ công anh*’ trong những cuốn sách khác nữa à?”

“Tuy tất cả đều đã tuyệt bản nhưng đúng là như vậy. Cuốn Cobalt bunko có nhan đề *Cô gái bỏ công anh* là hiếm nhất.”

Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao cô lại đem quyển *Cô gái bỏ công anh* của mình ra bán trong tiệm, vì cô hi vọng lần tới, khi vị khách này trở lại cửa tiệm chúng tôi, anh sẽ mua cuốn sách đó. Vậy là cô đưa sách ra sạp không chỉ vì tình cờ.

“Quyển *Cô gái bỏ công anh* này là của vợ tôi, nhưng tôi lại rất thích.” Anh nhìn bìa sách và buồn bã mỉm cười. “Khi biết trong sổ sách vợ mình bán đi mất có quyển này, tôi đã nhảy lên vì kinh ngạc. Nếu cô ấy muốn bán thì thà nhượng lại cho tôi có phải hơn không. Tôi vội vàng gọi đến tiệm sách cô ấy đem bán, năn nỉ giá bao nhiêu tôi cũng mua lại, nhưng tôi nhận lại câu trả lời rằng họ vừa mới mang đến chợ sách cũ.”

“À, chắc là má tôi nghe điện thoại.” Takino vỗ nhẹ tay lên đầu. “Mỗi lần đến chợ sách, tôi đều nhờ má trông tiệm giúp.”

“Ban đầu tôi định từ bỏ, vì biết làm sao nữa! Tôi quyết định sẽ mua lại một cuốn cho riêng mình nên đã đến Biblia, trong dạ đình ninh ở đây sẽ có quyển này. Nhưng rốt cuộc lại không có.”

Bỗng nhận ra một điều, tôi bèn mở cuốn *Cô gái bỏ công anh* người đàn ông vừa mang đến ra xem. Ở trang cuối có dán một nhãn giá đã cũ, đề tên tiệm sách cũ Biblia. Nghĩa là cuốn sách này được bán ra từ tiệm chúng tôi.

“Tôi đành mua những cuốn khác có truyện ấy. Nhưng đọc mãi vẫn không thấy thỏa mãn. Tôi nhận ra rằng quyển sách mình muốn phải là *Cô gái bỏ công anh* của vợ tôi, chỉ cuốn đó mà thôi. Đúng lúc ấy, tôi chợt nhớ lại cuộc nói chuyện nghe được ở cửa tiệm của hai người. Nếu có thể lên vào chợ sách cũ thì biết đâu tôi sẽ lấy lại được...”

“Cái gì mà lấy lại, ngay từ đầu nó có phải của anh đâu?” Takino thốt lên kinh ngạc. “Sao anh lại lưu luyến cuốn sách của vợ cũ đến mức đó?”

“Lúc chúng tôi kết hôn, tôi đã tặng vợ quyển sách ấy cùng với nhẫn cưới.”

Một lúc lâu, không có ai lên tiếng.

Tôi đã hiểu một phần lý do khiến anh nhanh chóng đem trả cuốn sách mình muốn có bằng được dù đã phải ăn trộm. Món đồ kỉ niệm cưới thì đây rồi, nhưng anh vẫn không thể thỏa mãn thực sự. Bởi thứ người đàn ông này muốn tìm không phải bản thân quyển sách.

“Mười năm trước, tôi mua *Cô gái bỏ công anh* ở tiệm này, theo gợi ý của mẹ cô.”

“Sao?” Shioriko tròn xoe mắt. “Mẹ tôi giới thiệu cho anh? Không phải cha tôi sao?”

“Đúng. Khi tôi bọc bạch đang tìm một cuốn sách tặng cho hôn thê của mình, bà đã gợi ý cuốn *Cô gái bỏ công anh*. Bà còn nói khi cưới, bà đã tặng chồng cuốn này.”

Trong đầu tôi hiện lên câu chuyện nghe được vào đêm hôm trước ở quán rượu. Sau khi vợ bỏ nhà ra đi, cha của Shioriko cũng đọc đi đọc lại cuốn sách vợ tặng lúc kết hôn. Tôi không nghĩ cha cô sẽ hành động như vậy nếu ông tức giận. Có lẽ ông mở quyển sách ra để hồi tưởng lại khoảng thời gian

người vợ còn bên cạnh.

“Đúng là đời chẳng bao giờ đẹp như tiểu thuyết!”

Người đàn ông đem trả cuốn sách hạ giọng trầm trầm.

8

Tôi đọc xong “Cô gái bỏ công anh” trong chưa đến một đêm. Do “cơ địa” nên tôi xây xẩm mặt mày đến mấy lần, nhưng nội dung truyện thật đáng đọc. Cũng chẳng có gì bất ngờ khi cả hai mẹ con đều tình cờ khuyên người khác nên đọc cuốn sách.

Từ hôm thủ phạm đến tiệm, Shioriko tuyệt nhiên không nhắc đến *Cô gái bỏ công anh*. Rõ ràng cô đang cố tình tránh né chủ đề này. Sau khi biết được đây là cuốn sách mẹ tặng cha mình, cảm xúc trong cô bây giờ chắc hẳn rất rối bời.

Quyển sách được người mẹ gửi gắm đến người cha, sau đó đến tay cô con gái, và bây giờ, đến phiên tôi mượn về đọc. Hiện tại, chưa thấy cô nhắc nhở gì về việc trả lại cuốn sách, nên có lẽ tạm thời tôi sẽ giữ nó vậy.

... Không hiểu sao ông có ấn tượng mạnh mẽ rằng, nàng vừa rời quá khứ để đến xuất hiện trước mắt ông.

Câu văn ở đoạn mở đầu cứ luẩn quẩn trong tâm trí tôi. Giả sử, trải qua bao năm tháng, nhìn thấy hai mẹ con giống nhau như hai giọt nước này rồi có ấn tượng như thế thì cũng chẳng có gì là lạ. Nếu cô con gái chỉ được mỗi vẻ ngoài xinh đẹp, người ta sẽ chỉ nhớ về cô một chút rồi thôi. Nhưng nếu người mẹ là một phụ nữ khiến ta phải dè chừng, ta sẽ có cảm giác cô con gái cũng đáng sợ như vậy chẳng?

Buổi chiều ngày hôm sau, tôi đến tiệm sách Hitori ở Tsujido.

Đó là một tiệm sách nhỏ nằm gần thư viện thành phố, trông hao hao tiệm sách cũ Biblia. Bên trong không có khách nào, ông chủ tiệm tóc bạc đang bày sách lên kệ quay sang liếc nhìn tôi.

“Cậu đến đây làm gì?”

Ông cố tình trưng ra cái bìa *Cô gái bỏ công anh*.

“Là cuốn bunko đó phải không ạ?”

Inoue không trả lời.

Hôm qua, thủ phạm đã cùng Takino đến cảnh sát khai báo, quyển Cobalt bunko cũng được trao trả cho cửa tiệm này. Takino bảo, tuy lấy trộm cuốn sách nhưng anh khách đã trả lại và thành khẩn hối lỗi nên có lẽ không phải chịu mức phạt quá nghiêm khắc.

“Tôi không rảnh để nói chuyện phiếm với cậu. Không có việc gì thì về đi.”

“Bác có thể trả lại quyển *Cô gái bỏ công anh* bác lấy ở Biblia không ạ?”

Vụ việc lần này dính dáng đến tận ba cuốn *Cô gái bỏ công anh*. Quyển thứ nhất ngày trước được bán ở Biblia, sau đó phiêu bạt sang Takino và giờ xuất hiện trên kệ của Hitori. Quyển thứ hai là di vật của cha Shioriko, hiện tôi đang mượn đọc. Quyển còn lại do Shioriko tự mua và bị Inoue cầm đi mất.

Inoue đi lướt qua tôi rồi bước vào bên trong quầy thu ngân cạnh cửa. Chỗ tính tiền của tiệm sách này đặt sát lối ra vào.

“Đây, đem đi đi!”

Ông ta chìa ra cuốn *Cô gái bỏ công anh* bọc giấy sếp, bộ dạng không có vẻ gì hối hận vì đã nghi ngờ oan sai cho Shioriko.

“Sao bác lại biết tên cháu?”

Tôi hỏi lúc nhận lấy cuốn sách, ông chủ tiệm bỗng khựng lại. Rốt cuộc, câu hỏi đó của tôi vẫn chưa được giải đáp. Inoue nhìn quanh tiệm dù ngoài chúng tôi chẳng có ai khác, rồi nhoài người về phía tôi.

“Bạn gặp Shinokawa Chieko bao giờ chưa?”

“Dạ chưa ạ.”

“Cũng chưa từng liên lạc qua điện thoại hay email đúng không?”

“Vâng.” Tôi bối rối gật đầu. “Cháu nghĩ, không ai biết mẹ Shioriko hiện đang ở đâu cả. Tầm mười năm nay, bà cũng không liên lạc với gia đình.”

“Ha!” Inoue khịt mũi cười nhạo báng. “Bạn thực sự tin chuyện đó à?”

“Ý bác là sao?”

“Đứa con gái thuê cậu vẫn liên lạc với mẹ nó suốt đây. Cái gì mà mất liên lạc cơ chứ, diễn trò cả thôi.”

“Hả? Không có chuyện đó đâu. Không thể.”

Tôi nói chắc như đinh đóng buộc. Tôi không biết trong quá khứ, giữa ông già Inoue và Shinokawa Chieko đã xảy ra khúc mắc gì, nhưng đến mức này thì gần chạm ngưỡng hoang đường rồi. Những hành động và lời nói của Shioriko từ trước đến giờ có phải diễn hay không, người luôn ở bên cạnh cô như tôi là rõ ràng nhất.

“Vậy sao?” Inoue lúi húi mở ngăn kéo lấy một tấm thiệp trắng be bé, chìa cho tôi. “Đọc đi!”

Xem chừng ông không định giải thích thêm, nên chẳng còn cách nào khác, tôi đành cầm lấy. Đó là một tấm thiệp Giáng sinh gấp đôi, làm từ giấy Nhật khá dày. Tôi trở mắt khi trông thấy tên người gửi ở mặt sau.

Shinokawa Chieko.

“Tôi rất ghét người đàn bà đó, nhưng dù gì cũng là mối thân tình ngày trước. Thỉnh thoảng lại có thư của cô ta chuyển tới đây như vậy.

“Nhưng... bà ấy không hề liên lạc với gia đình...”

“Vậy nên tôi mới bảo đó là nói dối. Đọc nội dung bên trong đi.”

Tôi chậm rãi mở ra. Thiệp in hình một tòa kiến trúc trông cổ vẻ là nhà thờ bằng mực nhạt, nửa dưới ghi vài dòng ngắn gọn bằng mực xanh. Nét chữ giống của Shioriko như đúc khiến tôi không khỏi bất ngờ.

Gửi anh Taichiro Inoue,

Ở đó còn lạnh lắm nhỉ.

Khi nào gặp con gái tôi, anh đừng dọa nạt nó nữa nhé.

Cả cậu Gora Daisuke hiện đang làm việc ở tiệm cũng vậy, có vẻ là người đáng hoàng nên mong anh hòa thuận với cậu ấy.

Mà hình như cậu ấy không đọc được sách thì phải.

Con ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Làm thế nào bà lại biết tên tôi? Không, điều đó chỉ cần cố gắng tìm hiểu một chút là ra. Vấn đề ở chỗ, tại sao đến cả “cơ địa” của tôi bà cũng biết? Tất nhiên, tôi nhớ mình không hề đem chuyện này ra kể lung tung với người khác. Ngoài mẹ tôi, họ hàng, bạn bè, và người quen lâu ngày thì chỉ có Shioriko mà thôi.

Lẽ nào...

Không thể có chuyện đó được, chắc chắn là vậy.

“Tốt nhất cậu đừng mất cảnh giác với mẹ con nhà đấy.” Inoue hạ giọng thì thầm như sợ bị nghe lén. “Chẳng may để hai mẹ con họ nắm thóp thì sẽ gặp nhiều tai bay vạ gió. Tôi khuyên cậu như vậy.”

Chuyện thứ hai

Chuyện thứ hai: Có chồn, cá sấu và chó*, hình như là một cuốn sách tranh.

1

Qua mừng 4, không khí Tết gần như nhạt nhòa hẳn.

Những người đứng đợi trên sân ga Kamakura không phải khách quay về từ chuyến viếng đền thờ đầu năm mà chỉ toàn là dân địa phương đang định mua sắm đầu đó.

Tôi đứng đợi tàu vào nội thành, mặt nhăn lại vì cơn đau đầu sau một đêm chè chén. Chiều hôm trước, đám bạn chung lớp cấp ba lâu ngày tụ tập. Nhiều người về quê ăn Tết nên cả bọn tổ chức một bữa tiệc lai giữa tiệc năm mới và họp lớp. Sawamoto, tên bạn thân sống ở Koshigoe của tôi cũng đến, nhưng không thấy bóng dáng Kosaka Akiho, cô bạn tôi từng hẹn hò trước đây.

Nghe Sawamoto kể cô đã làm việc hăng hái suốt ba ngày nghỉ Tết, trong tôi dấy lên một cảm giác kì quặc vừa nhẹ nhõm vừa lo âu, nhưng rồi tôi cũng hòa mình vào đám bạn đi viếng đền thờ Tsurugaoka Hachimangu*.

Sau đó, tôi đứng trầm ngâm trước gốc cây ngân hạnh to lớn một hồi lâu, còn lâu hơn lúc ở điện thờ. Tất nhiên, tôi đã nghe tin cây cổ thụ mấy trăm năm tuổi này vừa bị bão mùa xuân quật đổ, nhưng đây là lần đầu tiên tôi tận mắt chứng kiến. Một vật thể vốn tồn tại bao đời nay, bỗng chốc biến

mất không có dấu hiệu nào báo trước, cho dù không mấy liên quan đến mình, tôi vẫn không khỏi cảm thấy bị sốc.

Ấy, không phải tôi đang ví von với chuyện khác đâu.

Tôi nốc rượu tí tí ở quán suốt từ lúc hoàng hôn đến tối mịt, rồi được một người bạn ở Zaimokuza cho ngủ nhờ. Kí ức của tôi từ khoảng nửa đêm trở đi là bắt đầu mơ hồ, nhưng hình như trừ tôi ra, cả đám đã nhao lên bàn tán về tiệm sách cũ Biblia. “Mỹ nhân chủ tiệm với tên ngố Gora dạo này ra sao rồi?”, “Nếu không nên cơm cháo gì thì nhanh nhanh bị đá đít cho bọn tôi có dưa lê để buôn nào!”... Hết tên này đến tên kia thì nhau nói, tôi đều nghe tai này lọt tai kia hết.

Ăn xong bữa sáng muộn bạn mời, tôi mới rời đi. Đoàn tàu với những đường kẻ màu xanh và kem tiến vào sân ga. Đợi hành khách xuống hết, tôi bước qua cánh cửa mở để lên toa tàu. Tuy vẫn còn ghế trống nhưng chẳng nào về đến Ofuna cũng chỉ có hai ga, tôi bèn nắm lấy tay vịn rồi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chà, tình cờ quá, Gora ơ!”

Lúc tàu điện xuất phát, bỗng một giọng nói cao vút quen thuộc vang đến tai tôi. Tôi bèn quay tới quay lui.

“Chú nhìn đi đâu đấy? Chị ở đây cơ mà!”

Một phụ nữ nhỏ nhắn mặc áo phao lông vũ màu trắng, choàng khăn quàng cổ lông thú đang ngồi ngay trước mặt tôi. Nếp nhăn ở phía đuôi cặp mắt hai mí nổi bật lên khi cười dù khuôn mặt khá trẻ. Tôi không biết chính xác nhưng đoán chừng chị hơn ba mươi lăm tuổi. Nhìn chị có vẻ gầy hơn so với lần gặp trước.

“Chúc chị năm mới vui vẻ, chị Shinobu!”

Tôi buông tay vịn và cúi đầu. Tên đầy đủ của chị là Sakaguchi Shinobu. Chị đang sống ở thành phố Zushi* cùng người chồng già hơn nhiều tuổi.

Tầm nửa năm trước, chị từng đến tiệm Biblia để lấy lại cuốn sách *Nhập môn Logic học* mà ông chồng đem bán, sau dịp ấy, thỉnh thoảng chị lại ghé tiệm chúng tôi, nhưng không phải với mục đích mua bán sách mà chỉ tạt qua để trò chuyện dăm ba câu. Dạo trước, chị còn đem đến cho chúng tôi hộp trái cây khô thập cẩm chị mua làm quà từ Đài Loan.

“Chị cũng chúc chú một năm mới vui vẻ! Năm nay có gì giúp đỡ chị nhé!” Nói dứt lời, chị bắt tay tôi, lắc lên lắc xuống loạn xạ. “May quá là may! Chị đang tính đi Kita-Kamakura để đến Biblia đây! Hôm nay tiệm sách có làm việc không chú?”

“Xin lỗi chị, bọn em nghỉ đến hết hôm nay ạ.”

Chúng tôi mở cửa đến giao thừa và nghỉ hết mừng 4 tháng Giêng. Nhiều tiệm vẫn tiếp tục buôn bán bình thường vào dịp năm mới, nhưng Biblia đã có thông lệ như thế từ xưa đến nay.

“Hả! Thế à?”

Shinobu cao giọng. Cửa tiệm chỉ có hai mống nhân sự, mà một trong hai người lúc này lại đang lang thang ngoài đường, tôi nghĩ nhìn vào mà không đoán ra mới lạ.

“Nhưng chắc chủ tiệm vẫn có ở đây chứ?”

Tôi ngược mắt lên lục lợi trí nhớ. Dạo gần đây, tôi và Shioriko hiếm khi trao đổi vấn đề gì khác ngoài chuyện công việc.

“Em cũng không biết... A, khoan đã, hình như không có đâu chị. Mừng 4 cô ấy có hẹn thì phải!”

Ngày cuối năm, tôi tình cờ trông thấy cô nói chuyện điện thoại trong

tiệm và viết lịch hẹn lên tờ lịch tháng Giêng “Ryu, 12 giờ”. Tôi đoán cô hẹn gặp em gái của Takino Renjo, hai người chơi thân với nhau từ thời còn học chung trường nữ sinh. Tết năm nào hai người cũng tổ chức tiệc năm mới với nhau.

“Có chuyện gì hả chị?”

Biết tiệm đóng cửa mà vẫn muốn đến như thế, chắc hẳn chị ấy phải có chuyện quan trọng gì đó, không chừng lại liên quan đến anh chồng, Sakaguchi Masashi. Hai vợ chồng quần quýt như đôi chim uyên ương, nhưng Sakaguchi lại ôm trong lòng một quá khứ khó giải bày với người khác, chưa kể, mắt anh còn bị bệnh khá nặng.

“Ừm, thật ra là có...” Shinobu áp hai tay lên má rồi suy nghĩ thật lung. “Có một chuyện làm chị lưu tâm bữa giờ, nên chị muốn xin cô chủ tiệm lời khuyên... Nhưng nếu cô ấy không ở tiệm thì chắc hôm khác chị quay lại chứ biết làm sao bây giờ.”

Vừa lúc ấy, tàu điện giảm tốc và đi vào ga Kita-Kamakura. Shinobu bảo sẽ quay lại sau nhưng chẳng có vẻ gì là muốn đứng lên khỏi ghế ngồi. Chị không định chuyển sang chuyến khác để đổi chiều sao?

“Giờ chị đi làm à?”

Tôi lên tiếng hỏi. Có lần Shinobu kể hiện đang phụ giúp quán bar của một người bạn. Nếu tôi nhớ không lầm, quán bar ấy nằm ở Fujisawa. Nhưng nghĩ lại thì đi làm giờ này có hơi sớm quá.

“Ừm, thật ra hôm nay chị được nghỉ...”

Shinobu nói nửa chừng rồi ngược nhìn tôi. Tàu điện dừng ở nhà ga Kita-Kamakura, cánh cửa tự động mở ra rồi đóng lại. Trong lúc ấy, chị vẫn không hề rời mắt khỏi tôi.

“Ừm, sao vậy chị?”

“Gora này, hôm nay chú có thời gian không?”

“Dạ? Vâng, em rảnh ạ.”

“Nếu thế có lẽ chị nói chuyện này với chú trước cũng được. Chị muốn bàn với chú chuyện về sách ấy mà.”

“Ý chị nói quyển *Nhập môn Logic học* sao ạ?”

“Không phải cuốn đấy.” Chị lắc đầu. “Lần này là về cuốn sách ngày xưa chị từng có.”

Tiếp tục cuộc đối thoại trên tàu điện không phải là cách hay, nên chúng tôi xuống ở ga tiếp theo là Ofuna. Cùng đi với khách quen ở một nơi cách xa cửa tiệm thế này, tôi thấy cứ kì quặc thế nào.

“Em sẵn sàng nghe chị kể, tuy vậy em không đảm bảo mình có thể đưa ra lời khuyên đâu... Vì em không rành về sách cho lắm.”

Bước lên thang cuốn, tôi quay người lại nói với Shinobu. Chị đứng mà như thể dựa hẳn vào tay vịn.

“Nhưng chắc chắn chú rành hơn chị, đúng không? Chị muốn kể chuyện của mình cho ai đó hiểu biết về sách... Chứ chị chẳng còn người nào để giải bày trao đổi cả.”

Nói đến đây, mắt chị sụp xuống. Lóp mascara dày như vạch ra một đường rõ ràng trên mí mắt. Vậy thì tạm thời, tôi sẽ nghe trước, rồi ngày mai thuật lại với Shioriko.

Lên hết thang cuốn, lúc qua chỗ soát vé, tôi phát hiện thêm một vị khách quen đứng đằng xa. Một cô gái với khuôn mặt sáng sủa ưa nhìn, mặc chiếc áo khoác dài có mũ phối cùng quần jeans đang đứng tựa cột. Cô bé thọc tay vào túi áo, lơ đãng nhìn lồi ra vào nhà ga, dáng vẻ như đang chờ ai đó.

“Kosuga!”

Tôi cất tiếng, Kosuga Nao quay sang, tròn mắt nhìn tôi.

“Anh Gora, sao anh ở đây? Ủa nhà anh ở Ofuna hả?” Như chợt nhớ ra, cô bé cúi đầu, để thêm lời chúc cho đúng lễ. “Chúc anh năm mới vui vẻ!”

“Chúc em năm mới vui vẻ!”

Tôi cũng đáp lại qua loa. Sakaguchi Shinobu đứng bên cạnh tôi, chăm chú dõi theo Nao ra chiều thích thú lắm.

“Cô bé này cũng là khách quen ở tiệm sách chúng em.”

Từ sau vụ việc xoay quanh cuốn *Người đi mót lúa - Thánh Andersen* của Koyama Kiyoshi, cô bé thường xuyên lui tới tiệm chúng tôi, và trở nên thân thiết với Shida, ông bác vô gia cư hành nghề sedori.

“Chà, vậy à? Chào em! Chị là Sakaguchi Shinobu. Sakaguchi trong chữ Hán là “phản” và “khẩu”, còn Shinobu* viết bằng chữ mềm*. Chị cũng hay đến quầy quả tiệm sách Biblia lắm. Chị em mình làm quen nhé!”

Chị hồ hởi đưa tay ra trước muốn bắt tay Nao. Chừng như có phần choáng váng trước thái độ đầy sôi nổi ấy, Nao nắm hờ tay chị trong phút chốc.

“Chào chị! Em là Kosuga Nao.”

“Em đang đợi ai à?” Tôi hỏi.

“Vâng, à nhầm, lúc nãy em gặp rồi nhưng mà cậu ấy đang đi vệ sinh một chút...”

“Ôi chà, tớ đi lâu quá, xin lỗi cậu! Cả hàng dài đứng đợi ở nhà vệ sinh Lumine* luôn... Ủa, anh Gora à! Anh làm gì ở đây thế?”

Bỗng nhiên, giọng nói quen thuộc chen ngang vào cuộc nói chuyện. Một cô bé buộc tóc đuôi gà, mặc áo khoác cúc gỗ màu đỏ. Đó là Shinokawa

Ayaka, em gái của Shioriko.

“Anh tình cờ đi ngang qua thôi... Hai đứa hẹn nhau à?”

“Đúng ạ!”

Ayaka gật đầu như thể hiển nhiên. Tôi có phần kinh ngạc trước cặp đôi ngoài sức tưởng tượng này. Tôi đã nghe kể là hai cô bé học cùng trường và hay trò chuyện, nhưng không ngờ hai đứa lại thân thiết đến mức ngày nghỉ còn rủ nhau đi chơi riêng.

Tôi quay sang Sakaguchi Shinobu. Chị là khách quen của tiệm sách cũ Biblia, do vậy có lẽ cũng nên giới thiệu với Ayaka.

“Đây là...”

Tôi chưa kịp dứt lời, hai người đã lao vào tay bắt mặt mừng.

“Bé Ayaka! Chào em! Năm nay lại giúp đỡ chị nhé!”

“Chị Shinobu! Trời ơi lâu quá rồi! Mong chị cũng giúp đỡ em ạ! Chị đi đâu mà ghé qua đây thế?”

Hai chị em oang oang chuyện trò, đến mức những người xung quanh đều ngoái lại nhìn, riêng tôi chỉ biết há hốc mồm.

“Mọi người biết nhau à?”

“Có lần chị với anh Gora đi vắng, một mình em trông tiệm thì chị Shinobu ghé qua...”

“Thế là bọn chị trao đổi email. Mới dạo trước còn hẹn nhau đi uống nước nữa!”

Ayaka và Shinobu kể tung người hứng. Vậy mà tôi không hề hay biết. Nhưng nghĩ một chút sẽ thấy họ là mẫu người rất hợp nhau.

“Ừa, sao hôm nay chị Shinobu thấp xuống thế?”

“Ừ, bình thường chị không mang bốt hay giày cao gót mà dùng đôi này.

Đi dễ chịu lắm!”

Shinobu vén vạt chiếc váy liền thân lên, khoe với chúng tôi đôi giày thể thao có màu cơ bản. Mắt Ayaka sáng rỡ.

“A, y chang giày em luôn!”

Cô bé vung chân lên như đá ai đó, phô rõ cặp chân rắn rỏi dưới chiếc váy ngắn. Đúng là hai đôi giày chung một mẫu.

“Chị nhìn xem! Tụi mình mang giày đôi luôn.”

“Ồi chà, thật này! Tuyệt tuyệt!”

Tôi và Kosuga Nao lúi lại trở mắt nhìn hai người hào hứng bàn về sự thoải mái của đôi giày thể thao kia. Thật lòng mà nói, tôi không theo kịp sự phấn khích của bọn họ.

Nhưng, phục cô bé quá!

Dù là Kosuga Nao, Sakaguchi Shinobu hay một người chẳng hề có điểm chung, Shinokawa Ayaka đều dễ dàng trở nên thân thiết, trình độ làm thân của cô bé đúng là đặc biệt. Trái hẳn với Shioriko. Hay khả năng giao tiếp của cô chị đã truyền hết sang cô em rồi nhỉ?

“Shinokawa ơi, không lo đi sớm là coi chừng muộn đấy!” Chừng như đã hết kiên nhẫn, Kosuga Nao chen ngang.

“Mấy đứa đi đâu thế?” Tôi hỏi.

“Bọn em đi xem phim.”

“Đúng rồi đó, bữa trước Nao cho em mượn DVD về xem. Anime ấy. Hôm nay ra tác phẩm mới nên bảo phải đi xem...”

“Cậu nói nhiều quá! Đồ hâm!” Nao cuống cuống chặn lời Ayaka rồi có tình dăng hăng. “Đi thôi kẻo muộn! Nhanh chân lên nào!”

Cô bé lôi ví đựng thẻ từ trong túi, áp lên bề mặt cảm ứng của máy soát

vé rồi bước vào khu vực nhà chờ. Phim ra rạp vào năm mới thế này chắc là bản điện ảnh của một anime dành cho trẻ em.

“Ví đựng thẻ dễ thương quá!”

Shinobu reo lên khe khẽ. Nãy giờ tôi cũng để ý, ví đựng thẻ của Nao có hình một nhân vật nhìn như chú khỉ màu nâu với đôi tai to. Tôi không rõ tên nhưng gần đây rất hay trông thấy. Con người quả là giống loài có những sở thích kì lạ.

“Anh Gora!” Ayaka vẫn chưa đi. Mặt cô bé bỗng nghiêm lại. “Gần đây anh có chuyện gì hả? Hay anh mệt ở đâu?”

“Hả? Sao em hỏi vậy?”

“Tại dạo này chị em lo cho anh Gora lắm. Chị bảo nhìn anh cứ thiếu sinh khí, không biết có chuyện gì...”

Tất nhiên không phải do bệnh tật. Chẳng qua là tại dư vị câu chuyện của Inoue ở tiệm sách Hitori hồi cuối năm.

Không phải tôi tin rằng hai mẹ con Shinokawa vẫn giữ liên lạc như ông già nhận định. Nhưng một điều không thể bàn cãi chính là Shinokawa Chieko đã tra được thông tin về tôi qua ai đó. Tôi thấy khó chịu như thể mình đang bị quan sát từ góc chết. Thành thử tôi cứ băn khoăn mãi, chẳng biết nên kể với ai và kể đến mức nào.

Nhưng không ngờ Shioriko lại để ý đến tình trạng ấy. Ngày Tết, tôi nhận được tin nhắn của cô, tuy nội dung chỉ là thiệp mừng năm mới và lời chúc Tết khách sáo mà thôi. Tôi cũng nhắn lại một lời chúc khách sáo chẳng kém, giờ nghĩ lại, có lẽ đó chính là điều không bình thường.

“Không, anh có mệt mỗi gì đâu.”

“Vậy à? Mọi chuyện bình thường là tốt rồi.” Ayaka không định hỏi sâu

hơn. “Nếu thế, anh nói cho chị em an tâm nhé! Thôi, em đi đây! Chào chị Shinobu!”

Cô bé vẫy tay rồi rào bước qua chỗ soát vé.

2

Tôi và Sakaguchi Shinobu bước vào quán cà phê nằm ở tầng hai tiệm pachinko. Quá nửa số bàn đã có khách ngồi, chúng tôi được hướng dẫn vào khu cấm hút thuốc sát tường.

“Không phải chỗ hút thuốc, có ỏn không ạ?”

“Chị bỏ thuốc rồi. Có lẽ thế thì tốt hơn... Đằng nào chị cũng bị nhắc suốt.”

Shinobu vừa trả lời vừa cởi áo khoác. Nhắc mới nhớ, cách đây mấy tháng, có tin giá tất cả các loại thuốc lá đã nhảy vọt lên. Hình như từ lúc ấy, số lượng người bỏ thuốc cũng tăng đột biến.

Sau khi chúng tôi gọi đồ uống, một sự im lặng bao trùm. Có lẽ một phần do khách khứa trong tiệm đa số đã đứng tuổi, lại còn đi một mình nên cửa tiệm yên ắng hơn tôi tưởng.

“Chú với chủ tiệm vẫn hòa hợp chứ?”

“Dạ?” Tôi hỏi ngược lại.

“Gora thích chủ tiệm mà phải không?”

Shinobu nhẹ nhàng nói. Câu hỏi quá thẳng thừng, nhưng tôi cũng chẳng buồn giấu giếm. Có lẽ vì chị là một người đi trước và còn là người quen của cả hai, nên tôi lại cảm thấy an tâm.

“Dạ đúng... Nhưng cô ấy nghĩ gì về em thì em chịu.”

“Cô gái có vẻ hơi phức tạp. Dường như ít khi mở lòng. Hơi giống với ông Masa nhà chị... Ấy chết, so sánh với ông chú già như vậy thì kì quá.”

“Không ạ...”

Masa là biệt danh của Sakaguchi Masashi. Mặc dù giới tính và tuổi tác khác xa nhau, quả thật hai người có rất nhiều điểm chung.

“Kiểu người ấy, nếu để ý một ai đó, sẽ dõi theo rất chăm chú và tự hiểu thêm nhiều điều không ngờ. Mình chẳng giấu được họ gì đâu...”

Tưởng chừng như đang độc thoại, nhưng có lẽ chị nhắc đến mấy câu trao đổi lúc cuối của tôi và Ayaka. Tôi mơ hồ cảm thấy chị bóng gió khuyên tôi hãy giải bày những chuyện trong lòng ra.

“Chị nói đúng...”

Giờ có suy nghĩ luẩn quẩn cũng không được tích sự gì. Nếu những lời Inoue nói khiến tôi bận tâm đến thế thì tốt nhất là hỏi trực tiếp người trong cuộc.

Đồ uống chúng tôi gọi được mang tới, câu chuyện tạm thời gián đoạn. Tôi uống cà phê, còn chị chọn sữa nóng.

“Anh Sakaguchi có khỏe không chị?”

“Khỏe rồi, khỏe rồi.” Chị cười toe. “Chỉ là mắt có lẽ không khá lên được thôi, ngoài ra thì khỏe như vâm. Masa vẫn luyện tập để duy trì sinh hoạt bình thường lỡ không may thị lực giảm sút. Chồng chị bảo phải cố gắng tự lo được những hoạt động thường ngày... Cái tính nghiêm túc đó cũng hay đấy nhỉ?”

Chị giữ nguyên chiếc cốc trong tay, nhìn xa xăm vô định. Ai mà ngờ cuộc nói chuyện lại lái sang hướng tâm sự về ông chồng cơ chứ.

“Mà này, chị muốn hỏi chú về cuốn sách.”

“Hả? À, vâng.”

Chị đổi chủ đề đột ngột, khiến não tôi chập vập bất nhịp, ừ, mà đây mới là chủ đề chính.

“Lúc chị mới học tiểu học, có một cuốn sách chị đọc thấy thú vị lắm. Ngày bé chị không thích đọc sách mấy, cũng chẳng nhớ nội dung nó thế nào, nhưng vẫn còn ấn tượng sâu đậm rằng nó rất hay... Gần đây, tự dưng chị băn khoăn chuyện ấy mãi, đến mức không chịu nổi. Chú hiểu cảm giác đó chứ?”

“Dạ... Hơi hơi.”

Tôi gật đầu. Thịnh thoảng trong tôi cũng trào dâng ham muốn có lại những thứ ngày bé mình từng thích, dù rằng không phải sách.

“Chị muốn có lại cuốn sách ấy quá đi mất. Nên chị muốn nhờ chủ tiệm và Gora giúp chị tìm kiếm. Nếu tìm ra, tất nhiên chị sẽ mua rồi.”

“Được ạ.”

Nói cách khác, đây là lời đề nghị tìm sách. Đối với một tiệm sách cũ, công việc này không hiếm. Cho dù cuốn sách khách cần hiện giờ không có trong tiệm, chúng tôi vẫn có thể giúp họ tìm ra tiệm nào đang bán nó.

“Nhan đề sách là gì hở chị?”

“Cái này thì, chị không biết.” Chị đáp lại với khuôn mặt khổ sở.

“Hả?”

“Nhan đề có tên viết bằng chữ cứng*... Từ nhỏ chị đã kém khoản nhớ tên nước ngoài rồi. Nên giờ một chữ tiếng Anh bẻ đôi cũng không biết đây.”

“Thế tên tác giả là gì hở chị?”

“Chịu... À, tác giả là người nước ngoài. Hình như tên dài ngoằng.”

“Chị cũng không biết nhà xuất bản ạ?”

Shinobu khẽ gật đầu. Tôi nhấp một ngụm cà phê để sắp xếp lại suy nghĩ. Nãy giờ vẫn không rút ra được một tên riêng nào.

“Kiểu này chắc không được rồi nhỉ...”

Tạm thời tôi đành chịu thua. Tất nhiên tôi muốn giúp chị, nhưng chỉ với các thông tin hiện tại thì ngay cả Shioriko có lẽ cũng bó tay.

“Chị bảo đọc từ ngày còn bé thì chắc là truyện cổ tích?”

“Cũng có thể. Nhiều hình minh họa, nhưng cũng nhiều chữ lắm. Viết bằng cả chữ mềm và chữ Hán kèm phiên âm nữa.”

“Nội dung sách thế nào ạ?”

“Để chị xem nào... Có chồn, cá sấu và chó, hình như là một cuốn sách tranh... Chị không nhớ bối cảnh câu chuyện vào thời nào, nhưng không gian phương Tây thì phải...”

Nói đến đây, Shinobu im bặt. Cả nội dung chị cũng chỉ nhớ mang máng.

“Ngoài ra chị còn nhớ gì không?”

“Trong truyện có chó đó!”

Sakaguchi Shinobu nói chắc như đinh đóng cột. Nhưng tôi vừa nghe chị nhắc điều này một lần rồi.

“Nội dung rất đáng thương. Lúc mới sinh ra, chó được chủ yêu thương chăm bẵm, nhưng khi lớn lên một chút, nó lại bị vứt bỏ, nhà chủ đi nuôi một con cún con khác. Ác quá nhỉ?”

Ừ ác thật! Không ngờ truyện dành cho trẻ em mà lại đau đớn thế.

“Về sau, chó trở thành bạn của sư tử cô đơn.”

“Ngoại hình khác nhau mà?”

“Đúng đúng. Ban đầu, sư tử có hơi bối rối nhưng dần dà, nó chẳng buồn quan tâm đến sự chênh lệch giữa hai bên nữa, và chúng thành bạn của nhau. Những cá thể hoàn toàn khác biệt lại có thể trở nên thân thiết, đúng là tuyệt vời!”

Chẳng hiểu sao, tôi bỗng liên tưởng tới Sakaguchi và Shinobu. Họ là một cặp vợ chồng không hề có điểm chung, từ tuổi tác đến ngoại hình.

“Vậy chó và sư tử là nhân vật chính hả chị?”

“Không, nhân vật chính là con chồn.”

“Con chồn? Trong truyện của nước ngoài á?”

Lần đầu tiên tôi nghe tới truyện cổ tích nước ngoài lại có chồn. Shinobu cũng nghiêng đầu như không dám chắc.

“Hay người ta không viết là con chồn nhỉ? Nhưng chị vẫn nhớ rõ hình minh họa đấy! Chú đợi chị...”

Chị lục túi xách lấy sổ tay và bắt đầu thoăn thoắt đưa bút chạy trên giấy. Chị vẽ một con vật bốn chân ngắn cùn, nét vẽ đẹp hơn tôi tưởng. Toàn thân nó màu đen, trên đầu có đôi tai, chỉ viền mắt là màu trắng, chiếc đuôi dài phồng to.

“Đúng là chồn rồi!”

“Chú cũng thấy vậy hả? Rõ là chồn! Con chồn này đã gặp gỡ rất nhiều bạn, từ chó bị bỏ rơi tới sư tử cô đơn.”

“Xong nó làm gì hả chị?”

Shinobu nhắm nghiền mắt, day ngón trở lên thái dương như đang nặn óc nhớ lại, “Chồn xây nhà thì phải.”

“Xây chuồng chó hả chị?”

“Hừ, chị nghĩ là xây ngôi nhà to hơn cơ. Đường như là ngôi nhà cho những người có chuyện buồn tụ họp lại... Chúng chất thật nhiều gạch lên chiếc xe tải rất lớn, rồi cả đám chung tay lại cùng xây.”

“Vậy sẽ xuất hiện nhiều nhân vật lắm chị nhỉ?”

“Đúng đúng đúng! Nào là một cậu bé học kém cố gắng có thêm bạn bè. Cậu bé muốn tìm những bạn học tốt hơn mình nhưng mãi chẳng tìm ra.”

“Câu chuyện thú vị... Mà truyện có cả con người hả chị?”

“Đúng rồi! Cùng với con người, các loài động vật như cá sấu, hươu cao cổ sống hòa thuận bên nhau. À mà hình như có cả sở thú nữa...”

Nghe thì hay đấy, nhưng tôi chưa hiểu thế giới quan của câu chuyện. Nó hao hao hoạt hình Disney chẳng?

“Chị chỉ nhớ chừng ấy thôi, còn kết thúc thế nào thì chị chịu.”

Kí ức đứt đoạn như vậy hẳn vì chị chỉ đọc lại những đoạn mình thích mà thôi. Đúng là cách đọc sách của trẻ con.

Tôi cầm lấy bức tranh chị vẽ nhân vật chính lúc nãy cho vào túi. Không rõ chi tiết nào có thể trở thành manh mối. Nếu có người biết rõ hơn về cuốn sách ấy thì đã...

“A!” Một suy nghĩ lóe lên trong đầu tôi. Tôi đã quên bằng mất điều rất căn bản.

“Sao vậy? Em biết cuốn sách nào rồi à?” Đôi mắt Sakaguchi Shinobu sáng rỡ.

“Dạ không, nhưng quyển sách ấy còn ở nhà cha mẹ chị đúng không? Chị bảo truyện có từ hồi bé mà?”

Có cảm giác vì một lý do gì đấy, chừng như nét mặt Shinobu sắt lại. Chị chậm chạp đặt chiếc cốc đang dạm đưa lên xuống bàn.

“Ừm, đúng thế... Chị được mẹ mua cho cuốn sách ấy ở một tiệm sách gần nhà...”

“Nếu vậy, mình hỏi bác thử xem sao?”

Tôi đề nghị. Nếu là cuốn sách con gái mình say sưa đọc đi đọc lại thì có lẽ ít nhiều sẽ để lại ấn tượng trong lòng cha mẹ.

“Có khi cuốn sách vẫn còn ở nhà hai bác.”

“Ừm, đúng thật... Biết là thế, khổ nỗi...” Bỗng dung giọng chị Shinobu nhỏ lại. “Nhưng hễ gặp cha mẹ thì không khí lại nặng nề lắm...”

Tôi thầm trách mình vô ý. Có lần chị đã kể không được hòa thuận lắm với cha mẹ, do đó ra ở riêng ngay sau khi tốt nghiệp trung học. Thế mà tôi lại quên bẵng.

“Xin lỗi chị!”

Tôi cúi đầu. Chị cười khoe hàm răng trắng để xóa đi bầu không khí ngưng đọng.

“Không sao không sao! Gora nói đúng mà! Chẳng nào chị cũng dự tính sẽ về thăm nhà một chuyến, tiện sẽ hỏi cha mẹ thử xem... À, hay là thế này!”

Đột nhiên chị vỗ tay đánh bốp. Tiếng động vang vọng khắp tiệm. Chẳng hiểu sao tôi có dự cảm không lành.

“Sao vậy chị?”

“Gora và chủ tiệm đi chung với chị được không? Chị rủ hai đứa về nhà chị!”

“Hả?” Tôi bất giác thót lên.

3

“Chuyện là vậy đây.”

Buổi sáng, Biblia vắng bóng khách mua, sau khi thuật lại đầu đuôi câu chuyện ngày hôm qua, tôi thăm dò thái độ của Shioriko. Từ nãy đến giờ, cô vẫn nghiêng đầu lắng nghe mà chẳng buồn động đậy. Một lọn tóc đen dài vương vào kính nhưng cô không hề hay biết.

“Cô có đoán ra đây là sách gì không?”

Không thấy đáp lại. Có vẻ cô đang chìm vào suy nghĩ. Mấy chục giây sau, cô mới thở hắt ra như vừa trôi lên khỏi mặt nước.

“Xin lỗi anh... Việc này hơi khó.”

Cô khe khẽ nói, giọng đầy tiếc nuối. Tôi nghĩ cô không cần cảm thấy có lỗi về chuyện ấy. Từ manh mối kia mà tìm ra mới là bất bình thường.

“Chỉ là...Tôi có cảm giác mình biết cuốn truyện ấy.”

“Hả? Thật chứ?”

“Ừm, nhưng chỉ thế thôi. Có hơi kì lạ nhỉ? Thứ khác thì không nói, nhưng tôi hiếm khi quên tên tác giả và nhan đề những cuốn sách mình đã đọc một lần rồi lắm.”

“Nếu cô đọc từ ngày còn bé thì quên cũng là chuyện bình thường. Những truyện đó làm sao mà nhớ từng li từng tí được!”

“Ừa, vậy hả?”

Shioriko nghiêng đầu ra chiều lạ lẫm. Riêng về sách, có lẽ không thể áp dụng lối suy nghĩ thông thường vào cô gái này được.

“Hoàn toàn không có chút manh mối gì à?”

“Hầu như không thể hiện được máu chốt. Giả sử chị Shinobu mô tả chính xác, tôi cũng chỉ có thể giới hạn phạm vi lại thôi.”

“Cô nói rõ hơn được không?”

“Thứ nhất, đây là sách mới, được bày bán trong tiệm sách vào nửa sau của thập niên 1970.” Nói đoạn, cô giơ ngón trỏ lên. “Chị Shinobu bảo mình đọc quyển này khi còn học tiểu học nên đây là điều dễ hiểu. Tất nhiên, sách phải được viết ra và xuất bản từ trước đó. Điều thứ hai...”

Cô xòe thêm ngón giữa, “Tôi cho rằng câu chuyện có lẽ được viết khi đã bước sang thế kỉ 20, nguyên mẫu bối cảnh cũng là một thành phố Âu Mỹ sau thời điểm ấy.”

“Sao cô biết điều đó?”

Sakaguchi Shinobu nói không biết câu chuyện vào thời đại nào, cũng như không hề đề cập đến bối cảnh cụ thể của cuốn sách.

“Trong truyện có chi tiết chất gạch lên một chiếc xe tải to, Xe tải được phát minh vào cuối thế kỉ 19. Đầu thế kỉ 20, nó mới chính thức được sử dụng rộng rãi. Ngoài ra, việc có sở thú thì khả năng cao bối cảnh là thành phố.”

Tôi gật gù tán đồng. Tuy nhiên, khoảng thời gian từ đầu thế kỉ 20 đến những năm 1970 còn khá mơ hồ. Quả thật phạm vi mới chỉ thu hẹp một chút.

“Tôi vẫn chưa hiểu chi tiết nhân vật chính là con chồn.” Nói đến đây, cô cup các ngón tay lại. “Đây là loài động vật thường xuất hiện trong các câu chuyện từ thời xa xưa ở Nhật, nhưng nó sinh sống chủ yếu ở khu vực Đông Á và ít được biết đến ở châu Âu. Hay có lẽ đó là loài nào khác...”

“Nhưng bức tranh thì đúng như con chồn mà?”

Tôi nhìn xuống tờ giấy xé từ sổ tay đang đặt trên quầy. Đó là bức tranh hôm qua Shinobu vẽ nhân vật chính của cuốn sách.

“Đúng vậy...”

Chúng tôi im lặng trong một lúc lâu. Manh mối quá ít ỏi nên tôi thấy không thể làm gì hơn.

“Cô có định đến nhà cha mẹ chị Shinobu không?” Dù Sakaguchi Shinobu nói rằng “Được ai đó rành về sách đi cùng thì tiện hơn” nhưng hình như chủ yếu là vì chị không muốn về quê một mình.

“Tôi sẽ đi.” Shioriko trả lời ngay tắp lự. “Vì bản thân tôi cũng muốn biết đó là sách gì.”

Tôi cùng chung ý kiến. Tuy nhiên, về quê thăm cha mẹ mà nhân viên tiệm sách cũ đi theo thì hơi kì.

“Mà chị Shinobu không kể với chồng về cuốn sách sao?”

“Hả?”

“Trong suốt câu chuyện, chị ấy không hề nhắc đến phản ứng của chồng, tôi thấy hơi lạ.”

Cũng đúng. Ngay chuyến về quê, đáng ra anh Sakaguchi phải đi cùng chứ! Hay vì nguyên nhân nào đó mà anh không thể đi được? Chẳng hạn như, cha mẹ nghiêm khắc của chị không chấp nhận việc chị kết hôn với một người đàn ông tuổi tác chênh lệch...

“Có lý do gì để giấu giếm đâu nhỉ? Chắc đơn giản là vì anh Sakaguchi cũng không đoán ra cuốn sách đó nên chị ấy không nhắc đến chẳng?”

Chính bản thân Shinobu từng nói chị không giấu được chồng điều gì. Shioriko mỉm cười gật đầu.

“Anh nói đúng, tôi nghĩ hơi quá rồi. Mình quay lại làm việc thôi! Hôm

qua có khá nhiều đơn đặt hàng trên mạng.”

“Shioriko!” Tôi gọi giật lại khi Shioriko dậm bước vào sau tường sách. Còn một chuyện tôi phải nói với cô. “Thật ra, mấy hôm trước tôi đã sang bên Hitori.”

Tôi kể cho cô tất cả, từ chuyện ông chủ tiệm nhận được thiệp Giáng sinh của Shinokawa Chieko đến sự nghi ngờ mà ông ta đặt ra.

Shioriko bặm chặt môi lắng nghe, biểu cảm gần như không thay đổi. Sau cùng tôi xin lỗi cô vì đã giữ im lặng đến tận bây giờ, đột nhiên cô quay mặt đi như giận dữ.

“Tôi không hề liên lạc với mẹ hay nói chuyện của anh Daisuke cho ai biết cả. Diễn kịch như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì. Phải chi anh nói ra sớm hơn thì tốt biết mấy.”

“Đúng vậy... Tôi xin lỗi.”

“Dịp Tết tôi đã rất lo lắng.” Cô nói tiếp, vẫn không nhìn tôi. “Tôi lo, không biết gần đây anh có chuyện gì. Lần chúng ta đi uống rượu cùng nhau, trước hôm cuốn *Cô gái bỏ công anh* được trả lại ấy...”

“Gì cơ? À, chúng ta đã cùng đi nhĩ?”

Tôi bối rối, Sao tự nhiên cô lại nhắc tới chuyện lúc đó? Chẳng hiểu vì lý do gì mà gò má cô ửng đỏ.

“Ngày hôm đó không hiểu tại sao tôi rất phấn khởi... À không, tôi hơi quá chén so với mọi khi nên không nhớ rõ mình đã nói những gì. Có lẽ tôi đã xử sự kì cục...”

“Kì cục gì cơ?”

Tôi ngây ngô buột miệng. Đúng là không hiểu tại sao, mặt cô lại càng đỏ hơn nữa.

“Chuyện đó, ừm... Ví dụ như, cười mãi không dứt, hát bằng giọng mũi hoặc ngủ gật...”

Càng về cuối, giọng cô càng lí nhí. Đầu óc cô vốn nhanh nhẹn là thế, nhưng lại là người có những suy nghĩ kì lạ, không đoán trước được. Tôi khổ sở nhìn cười.

“Không có chuyện ấy đâu!”

“Thật chứ? Anh không giấu tôi chứ?”

Shioriko khẽ liếc mắt thăm dò nét mặt tôi. Thật ra thì, có một số câu cô nói không được bình thường nhưng không phải dạng say khiến người khác khó chịu. Thậm chí ngược lại.

“Thật đấy!” Tôi rành rọt lên tiếng rồi thu hết can đảm đề nghị. “Lần tới nếu được, mình lại đi uống cùng nhau nhé?”

“Để tôi suy nghĩ đã.”

Không bị từ chối ngay là đã yên lòng một nửa rồi. Nhưng đột nhiên, tôi để ý thấy nét mặt cô trở nên trầm ngâm.

“Nếu chuyện bác Inoue nói là thật thì mẹ tôi đang thu thập thông tin từ một người nào đó.”

“Cô nói đúng.”

Nếu Shioriko không còn qua lại với mẹ cô, tức là người khác đang liên lạc với bà. Ai đó xung quanh chúng tôi đang âm thầm báo cho bà những thông tin này và tất nhiên, họ cũng nắm được ít nhiều tình hình của Shinokawa Chieko.

Rốt cuộc kẻ đó là ai?

Đột nhiên, tôi chẳng biết tin ai trong số những người bên cạnh mình, ngược lại còn cảm thấy rờn rợn.

“Làm việc thôi!”

Shioriko nói gọn lỏn. Ủ, tôi gật đầu, đúng lúc ấy, tiếng cửa kính mở vang lên rất to. Tôi quay lại thì thấy một người đàn ông trung niên đeo kính râm đang đứng ở lối vào. Anh mặc chiếc áo khoác dạ màu xám trơn, quần khăn len màu đỏ sậm.

“Chúc mọi người một năm mới vui vẻ!”

Sakaguchi Masashi nghiêm chỉnh cúi đầu chào chúng tôi.

“Tôi đến đây để bàn về việc của vợ tôi. Bây giờ chúng ta nói chuyện không phiền hà gì chứ?”

Sakaguchi cởi khăn quàng và đột ngột vào thẳng vấn đề. Mũi đan mảnh song vẫn có độ dày, nhìn qua là biết ngay chiếc khăn này được đan tay.

“Vâng. Có chuyện gì vậy ạ?” Shioriko lên tiếng.

“Tôi nghe kể Shinobu đã đến đây hỏi mọi người về cuốn sách từng đọc lúc bé. Mong hai người cho tôi biết đại ý của cuộc nói chuyện.”

Cách nói của anh vẫn như mọi khi, không rào trước đón sau, cứ như điều tra. Trong một thoáng tôi và Shioriko đưa mắt nhìn nhau.

“Chị ấy nhờ bọn em tìm giúp cuốn sách, nhưng cả nhan đề lẫn tên tuổi tác giả đều không nhớ. Chị định hỏi cha mẹ ở quê về việc này nên muốn bọn em đi cùng.”

Là người nói chuyện trực tiếp với Sakaguchi Shinobu nên tôi đứng ra trả lời. Vừa nghe tôi nhắc đến “cha mẹ ở quê”, mặt mũi Sakaguchi sa sầm.

“Biết ngay mà!” Anh lầm bầm.

“Sao hả anh?”

Tôi bắt đầu cảm thấy có điều không đúng. Xem ra Shinobu không kể tường tận với chồng về vụ việc lần này. Sau một thoáng im lặng, Sakaguchi

chậm rãi mở lời, “Có lẽ mục đích của vợ tôi không phải cuốn sách đọc thuở bé, mà là về gặp cha mẹ.”

“Hà?”

“Mọi người đều biết Shinobu và ông bà ấy có xích mích chứ gì?”

“Vâng, em có biết đôi chút.” Tôi gật đầu.

“Cha mẹ vợ tôi vô cùng chần chu. Tuy hiện giờ đã nghỉ hưu, nhưng trước đây cha vợ tôi từng là cán bộ thâm niên ở ủy ban nhân dân tỉnh Kanagawa, mẹ vợ quản lý một trung tâm bảo túc. Hình như vợ tôi có một người em trai nhỏ hơn nhiều tuổi nhưng tôi chưa gặp lần nào. Hình như cậu ta làm trong công ty chứng khoán có vốn đầu tư nước ngoài.”

Tôi nhớ lại lời Shinobu từng kể về cha mẹ mình, rằng họ rất “thông minh và tốt nghiệp các trường đại học danh tiếng”. Cũng dễ hiểu thôi khi họ công tác trong những đơn vị kia.

“Đặc biệt, mẹ vợ tôi nuôi dạy Shinobu vô cùng nghiêm khắc, nên họ xung đột liên miên. Hồi Shinobu tốt nghiệp cấp ba và bắt đầu ra ở riêng, mối quan hệ giữa hai mẹ con dịu đi một thời gian cho đến khi lại bùng nổ vì chuyện kết hôn của chúng tôi. Shinobu nhập hộ tịch với tôi xong, gần hai mươi năm nay, chưa một lần quay về nhà.”

“Chị ấy cũng không gặp cha và em trai sao?”

“Thỉnh thoảng có gọi điện thoại, nhưng không gặp mặt bao giờ thì phải. Vợ tôi hay đùa rằng mình với gia đình chẳng khác gì người dưng.”

Sakaguchi bình tĩnh giải thích, khuôn miệng anh hơi méo đi. Có lẽ anh đang nghĩ mình là nguyên nhân khiến mối quan hệ giữa Shinobu và nhà mẹ đẻ trở nên lạnh nhạt

“Tuy vậy, nhiều năm trôi qua, có lẽ họ đã thay đổi suy nghĩ. Dù không

nói ra miệng, nhưng tôi đoán chính Shinobu cũng muốn có cơ hội hòa giải với cha mẹ. Con cái khi đến tuổi của cha mẹ sẽ tự nhiên hiểu được lòng cha mẹ mà. Tháng Mười một năm ngoái, cha cô ấy liên lạc với hai vợ chồng chúng tôi. Ông muốn cả bốn người đi ăn cùng nhau. Có lẽ từ lâu rồi ông đã luôn chờ đợi thời điểm để xây dựng lại mối quan hệ.”

“Mọi người có đi ăn không ạ?”

Nghe tôi hỏi, Sakaguchi nặng nề gật đầu.

“Địa điểm là một nhà hàng lâu đời ở phố người Hoa, cha mẹ vợ còn chu đáo đặt bàn sẵn. Lâu ngày mới gặp mặt, chúng tôi đã dùng bữa rất vui vẻ. Shinobu và mẹ rôm rả ôn lại chuyện xưa. Trong lúc ăn, tôi hạn chế lên tiếng vì sợ quấy rầy cuộc nói chuyện của ba người.”

Trong đầu tôi hiện rõ hình ảnh Sakaguchi ngồi thẳng lưng, im lặng thưởng thức những món ăn Trung Hoa. Tôi thầm nghĩ anh không tham gia chuyện trò lại càng khiến mọi người cảm nhận được sự hiện diện của anh.

“Sau đó, hai vợ chồng tôi nói về việc mắt tôi bị bệnh, ông bà nghiêm túc lắng nghe, thậm chí còn lo lắng khiến chúng tôi rất xúc động... Vấn đề là lúc cha mẹ vợ hỏi đến nguyên nhân căn bệnh của tôi.”

Tôi nín thở. Mấy chục năm trước, Sakaguchi từng có tiền án đột nhập nhà băng. Lúc cố chạy trốn khỏi cảnh sát, anh bị thương và di chứng vẫn để lại trên mắt. Dĩ nhiên, đây không phải là chuyện có thể dễ dàng nói ra.

Đến tận vài tháng trước đây, anh mới giải bày sự tình với vợ.

“Tôi đã định sẽ thú thật tất cả với ông bà. Nhưng Shinobu nhất quyết ép tôi không được nhắc đến tiền án tiền sự gì cả. Cô ấy khẳng khẳng bảo tôi đã đi tù chịu trừng phạt xứng đáng, giờ đang làm lại cuộc đời rồi, đâu cần phải công khai quá khứ. Ban đầu tôi cũng xuôi theo ý vợ, nhưng ai ngờ...”

Sakaguchi bỏ lửng câu chuyện, chúng tôi bèn đưa mắt nhìn anh. Những giọt mồ hôi lớn rịn ra trên vầng trán xanh xao của người đàn ông.

“Bại lộ rồi sao?”

Tự nhiên, giọng tôi trầm xuống. Sakaguchi luôn ngón trở xuống dưới kính râm, dè tay lên như xoa phần mí mắt.

“Đúng vậy.”

“Tại sao?”

“Chính miệng tôi nói ra.”

Tôi không thể tin vào tai mình. Chẳng lẽ anh cố tình kể hết?

“Lương tâm tôi cứ cắn rứt mãi về hành vi lừa dối này. Đến lúc nhận ra thì tôi đã kể tất tần tật. Cha vợ vẫn lắng nghe, nhưng mẹ vợ tôi thì... Về phần mình, dù có bị lăng mạ đến đâu tôi cũng không để bụng, khổ nổi...”

Sakaguchi diễn đạt khó khăn. Ất hẳn anh đã phải hứng chịu những lời lẽ không mấy tốt đẹp. Diễn biến về sau thế nào, chúng tôi có thể đoán ra, nhưng cũng không thể im im mặc cho cuộc đối thoại kết thúc như vậy. ‘

“Sau đó...”

“Shinobu cãi lại mẹ, suýt nữa ẩu đả. Bữa ăn dừng ở đó... Tất cả là do tôi phá hỏng.”

Sakaguchi thở dài. Tâm trạng muốn thổ lộ sau bao nhiêu năm vấp vả chôn giấu bí mật ở tận đáy lòng, âu cũng là điều dễ hiểu. Nhưng phải chi...

“Tôi nên chọn thời gian và địa điểm khéo léo hơn...”

Sakaguchi lên tiếng như củng cố ý nghĩ của tôi. Có lẽ người trong cuộc sẽ hiểu điều này hơn ai hết.

“Ừm... Việc anh muốn bàn với chúng em về chị nhà là gì?”

Shioriko ngập ngừng hỏi. Sakaguchi khẽ gật đầu rồi nói tiếp.

“Shinobu vì tôi mà tức giận, nhưng như tôi nói lúc nãy, tôi dám chắc trong thâm tâm, cô ấy cũng mong hòa giải với cha mẹ. Đặc biệt là dạo gần đây, vợ tôi rất hay đăm chiêu nghĩ ngợi... Tôi hỏi lý do thì cô ấy chỉ trả lời nguyên nhân là cuốn sách từng đọc ngày xưa, nhưng có lẽ đây chưa phải sự thật. Tôi cho rằng cô ấy đang sầu não cho mối quan hệ với cha mẹ, nên cố tìm cách để về gặp mặt.”

Có thật vậy không?

Một cảm giác hoài nghi vụt qua đầu tôi. Lúc nói chuyện với tôi, Shinobu không có vẻ gì là muốn về nhà hết, chỉ toàn tâm toàn sức tìm quyển sách thôi.

“Tôi đoán cả hai ông bà, đặc biệt là bà già vợ, cũng cùng chung cảm xúc ấy. Nhưng nếu gặp mặt, e rằng lại cãi nhau mất... Tôi không dám đề nghị cô chú đứng ra làm trung gian hòa giải, nhưng ít nhất có thể lưu ý giúp để cuộc nói chuyện không trở nên căng thẳng, được không?”

Shioriko chưa kịp đáp lại thì Sakaguchi đã tiếp tục.

“Đáng lẽ tôi mới là người nên đứng ra dàn hòa nhưng tôi bị cấm cửa ở nhà đó. Đã cố gắng liên lạc nhưng ông bà đều không chịu gặp. Lòng tôi khổ sở lắm, mong cô chú giúp đỡ.”

Sakaguchi cúi đầu thật thấp.

4

Tỉnh lộ ngày thường không đến nỗi quá đông đúc. Có lẽ với tốc độ này, chúng tôi sẽ đến nơi sớm hơn dự tính.

“Masa nói vậy thật à? Ông ấy muốn chị làm hòa với mẹ sao?”

Sakaguchi Shinobu hỏi với lên từ băng sau chiếc xe van.

“Dạ.”

Ngồi ở ghế lái phụ bên cạnh tôi, Shioriko gật đầu. Hôm nay là ngày nghỉ định kì của tuần tiếp theo, ba chúng tôi đang cùng nhau đi về nhà cha mẹ Shinobu ở quận Totsuka.

“Ông ấy hiểu sai be bét hết tất cả! Thật tâm chị nào muốn gặp, ngày hôm nay chị cũng chẳng dễ chịu gì cho cam. Đây này, cô chú nhìn mặt chị mà xem!”

Tôi nhìn vào gương chiếu hậu trong xe, khuôn mặt Shinobu đầy vẻ khó chịu, thậm chí đôi môi nhợt nhạt hẳn đi. Ngay cả cơ thể chị cũng dị ứng với việc gặp cha mẹ. Trạng thái này khác hẳn phán đoán của Sakaguchi.

“Mẹ đã sỉ nhục Masa... Dù là máu mủ ruột rà, vẫn có những chuyện không tha thứ là không tha thứ. Nếu không phải người trong cuộc, có lẽ khó mà hiểu được cảm giác ấy.”

“Em hiểu.” Shioriko gật đầu thật mạnh, khác hẳn bình thường. “Dù là cha mẹ, vẫn có những việc mình không thể tha thứ. Nhưng đa số các trường hợp mẹ và con gái bất hòa, nguyên nhân bắt nguồn từ người mẹ.”

“Đúng đúng, chủ tiệm nói hay quá! Thông thường là vậy đấy!”

Shinobu chớp lấy phần tựa đầu của ghế phụ rồi mừng rỡ nhoài người tới trước. Thông thường gì chứ, tôi lại cho là cá biệt hai người thế thôi.

Sau một hồi chạy dọc theo đường ray xe lửa JK, tôi dừng xe trước một căn nhà nằm gần bãi sông. Nhà không mới nhưng bề thế, có thể trông thấy cả vườn rau trong khuôn viên rộng rãi. Tấm áp phích của đảng nào đó dán trên bức tường gạch trát xi măng.

“Mọi thứ vẫn chẳng thay đổi gì cả!”

Chị Shinobu búng ngón tay lên trán ông chính trị gia in trên áp phích rồi mở cổng. Tấm biển treo ở trụ cổng đề “Kawabata” được khắc theo lối chân phương màu đen. Đây là họ của chị Shinobu thời con gái. Chị dừng chân trước luống đất bọc ni lông trắng, khuôn mặt nhăn nhó.

“Mẹ chị quan tâm đến quy trình trồng rau sạch không phun thuốc lắm, suốt ngày tự hào các kiểu, khổ nổi ăn dở tệ. Cây nào cây nấy còi cọc, vị thì nhạt thêch. Thế mà hể nhắc đến vườn tược là lại hứng khởi ngay.”

Nói đến mẹ là giọng Shinobu lại trở nên gay gắt. Cha mẹ và con cái mà không thuận hòa thì phản ứng ở đâu cũng giống nhau.

“Đây là... cái gì vậy chị?”

Shioriko trở một ngôi nhà gỗ nhỏ. Nhà đã cũ lắm rồi, xem chừng phần mái đã sơn đi sơn lại đến mấy lần. Bên trong trống không nhưng vẫn có dấu vết lau chùi để lại.

“A, chị nuôi chó trong này. Từ hồi tiểu học. Vẫn còn cơ à?”

Trên cửa chuồng ghi một dòng chữ đã bạc phéch vì dãi dầu mưa nắng, cố gắng thì cũng đọc được.

Ngôi nhà hòa thuận.

“Tên con chó là ‘Hòa Thuận’ hả chị?”

Cái tên gì mà kì cục! Nghe tôi nói, Shinobu phì cười.

“Chị chịu thua chú đấy, Gora. Hòa thuận là sự hòa thuận ấy chứ. Chó nhà chị có tên khác đằng hoàng.”

“...”

Tức là, cái tên ấy mang hàm ý ngôi nhà này rất hòa thuận. Người chủ ắt hẳn là thân thiết với chó lắm, nhưng tôi không hiểu tại sao lại viết dòng chữ ấy lên chuồng chó. Thành thật mà nói, đáng ra phải viết tên chú chó mới

phải chứ?

“Vậy tên chú chó là gì hả chị?”

“Tên nó là Tobic.” Chị kể. “Nó bị vứt bỏ ngay bãi sông, chị nhặt về rồi tự ý nuôi. Nó sống ở đây tầm ba năm thì phải. Mẹ chị suốt ngày chì chiết. Nào là mắng nó hay sữa, rồi bảo chó gì mà ngu thế.”

Như hồi tưởng những kí ức lúc bị mẹ mắng nhiếc, Shinobu chau mày.

“Đúng là nó không khôn lắm, hề được dắt đi dạo là tìm cách chạy mất. Hồi tiểu học, có một lần chị đi dã ngoại về, nó đã chạy mất thật.”

“Sao chị lại đặt tên nó là Tobic?”

Cái tên nghe khá lạ tai. Tôi không nghĩ chị chọn bừa.

“Để xem... Hình như... À à, nhớ rồi nhớ rồi, là thế này!” Khuôn mặt chị sáng bừng lên. “Chị lấy từ tên con chó xuất hiện trong cuốn sách kia đấy! Chị kể với chú là truyện có con chó bị vứt bỏ khi lớn lên, đúng không? Tên nó là Tobic đấy!”

Đến lúc này, chúng tôi biết thêm tên một nhân vật, hay chính xác hơn là động vật, xuất hiện trong sách. Cái tên không giống tiếng Anh cho lắm, nên bối cảnh của câu chuyện có lẽ không phải là Anh hoặc Mỹ. Tất nhiên, vẫn có khả năng chuyện xảy ra ở một vùng đất giả tưởng.

Bỗng dưng, Shioriko cúi gầm mặt, ấn nắm tay lên miệng. Trông cô như vừa nhớ ra điều gì đó.

“Có chuyện gì thế?”

“Tôi có cảm giác mình biết cái tên Tobic.”

“Hả? Thật à? Cô nhớ ra rồi hả?”

Shinobu nhanh chân lao đến. Bị nhìn chăm chăm từ một khoảng cách sát rạt như thế, Shioriko khẽ co người lại.

“Dạ, dạ không... Em mới biết chừng đó thôi... Nhưng...”

“Nhưng sao?” Tôi thúc giục.

“Tôi nhớ rất dai thông tin sau khi đọc sách. Do đó, chỉ cần biết tên một nhân vật, thường thì tôi cũng nhớ ra nhan đề cuốn sách. Nhưng lần này lại không được như thế.”

“Hay tại cô đang mệt?”

Trước đây, có lần cô không tài nào nhớ ra thông tin về một cuốn sách cũ vô cùng giá trị, chính vì lên cơn sốt cao. Tuy nhiên, cô lắc đầu quây quây.

“Hôm nay tôi khỏe. Tôi chỉ thấy lén căn sao ấy.”

Đã đến giờ hẹn nên chúng tôi đi đến chỗ hiên nhà. Đứng trước chuông cửa, Shinobu cứ lừng khừng mãi mà chẳng ấn chuông. Dường như chị rất không muốn giáp mặt gia đình.

“Em nhấn chuông nhé?”

Chị lắc đầu quây quây trước lời đề nghị của tôi.

“Thôi, chị làm được, chị làm được.”

Nói đoạn, chị hết hít vào rồi lại thở ra thật mạnh. Có lẽ đã xác định tư tưởng, chị giơ ngón tay như lấy đà, đúng lúc ấy, cánh cửa bật mở. Một ông già với vầng trán cao, hơi hói, lộ mặt ra. Đuôi mắt sụp xuống và khuôn mặt tròn giống Shinobu đến kinh ngạc.

“Mời vào!”

Ông lăm bầm mà không buồn nhìn chúng tôi. Giọng điệu không hoan nghênh cho lắm. Thậm chí, trông ông như thể sẽ sập cửa lại bất cứ lúc nào.

“Mẹ đâu ạ?” Shinobu hỏi.

“Trong phòng cuối tầng hai. Con lên đi.”

Tôi và Shioriko chưa kịp mở miệng chào, ông già đã quay phắt đi. Lúc

chúng tôi bước vào nhà, bóng dáng ông đã mất tăm.

“Cha chị đấy ă?” Shioriko hỏi.

“Đúng rồi, cha chị ít nói lắm, trái ngược hoàn toàn với mẹ chị. Chắc cũng phải tầm chục năm nay, ông không nói chuyện trực tiếp với chị. Từ xưa cũng vậy rồi. Có lẽ do tính cách hai cha con khác nhau xa quá.”

Cởi đôi giày thể thao đang mang, chị nói bằng giọng bình thản. Đường như chị cũng bắt hòa với cha nhưng theo một phương diện khác với mẹ.

“Nào, mời cô chú vào! Tuy đây không còn là nhà chị nữa.” Nói dứt lời, chị cười khoe hàm răng trắng.

Căn phòng cuối tầng hai ngày trước là phòng của Shinobu. Nhìn vào qua khe hở của cánh cửa đang mở hé, sẽ trông thấy một chiếc tủ, một chiếc bàn và một chiếc giường trắng tinh kê trên sàn trải chiếu tatami.

Chúng được thiết kế tinh xảo với nhiều đường uốn lượn, không phù hợp lắm với một căn phòng kiểu Nhật. Tất cả được sắp xếp gọn gàng như phòng khách sạn còn trống.

Người phụ nữ tóc bạc đang ngồi trên ghế đứng dậy và tiến về phía chúng tôi. Bà có khuôn mặt tròn giống Shinobu, nhưng mắt to và miệng lại rộng một cách thiếu cân đối, biểu cảm của bà rất rõ rệt, trông cứ như diễn kịch. Lúc này, khóe môi bà nhếch lên nụ cười vì vẻ nhạo báng.

“Ồi chà, hiếm hoi lắm mới đúng giờ giấc. Thực sự hiếm lắm đấy!”

Giọng hơi khàn, nhưng tròn vành rõ chữ. Có cảm giác bà là một phụ nữ đáng gờm, thích áp đặt.

“Đây là những người bạn ở tiệm sách cũ cô bảo đấy ă? Khá trẻ đấy nhỉ... Chà, có khi thế lại hay, cô cũng có khác gì con nít đâu.”

Đột nhiên những lời giễu cợt tới tấp bay đến. Bà độc mồm độc miệng

hơn tôi tưởng tượng. Mặt Shinobu nhanh chóng đánh lại.

“Hai vị này là Shinokawa và Gora, làm việc tại một tiệm sách cũ lâu đời ở Kita-Kamakura.”

“Tận Kita-Kamakura? Sao nhọc công thế?” Giọng điệu sắc lẹm vang vọng khắp phòng. Bà ngẩng đầu lên trần nhà như lấy làm kinh ngạc. “Xin lỗi đã làm phiền các cháu. Con gái nhà tôi thực sự là đồ ngốc. Tôi là Kawabata Mizue. Hân hạnh được gặp mặt.”

Sau khi bình thản gọi con gái mình là đồ ngốc xong, bà đột nhiên cúi đầu chào chúng tôi. Hai chúng tôi cũng vội vàng cúi đầu chào lại. Có lẽ sửng sốt trước lời nói năng đốp chát của bà, Shioriko đảo mắt liên tục.

“Hôm nọ con gọi điện thoại hỏi mẹ cuốn sách.”

Shinobu vào đề với khuôn mặt nhăn nhó. Chừng như chị muốn giải quyết cho xong trước khi mất hết kiên nhẫn.

“À à, cô hỏi cuốn sách đọc lúc nhỏ còn không chứ gì?” Kawabata Mizue lôi ra một thùng các tông to tướng từ gầm chiếc giường trắng. “Trong số đồ đạc cô để lại, sách vở chỉ có ngần này thôi. Chắc, nói vậy chứ toàn ba thứ vớ vẩn.”

Bà hừ mũi cười nhạo. Càng lúc tôi càng cảm thấy khó chịu. Chẳng lẽ lần nào mở miệng, bà cũng phải xỉa xói con gái mình mới hài lòng sao?

“Em mở ra được không ạ?”

Nghe tôi hỏi, Shinobu im lặng gật đầu. Quả thật, trong thùng các tông xếp chặt kín sách vở. Nhưng hầu hết là sách giáo khoa đến tận cấp ba và vài cuốn shojo manga cũ.

“Chẳng có cuốn truyện chữ nào cả. Con bé này ngày xưa đã rất ghét sách rồi. Thỉnh thoảng tôi mua cho mà chẳng lần nào nó buồn để mắt tới.”

“Thế đồng sách ấy... đâu rồi ạ?” Shioriko khe khẽ hỏi, sau một lúc lâu lặng thinh, chừng như bị áp đảo bởi người phụ nữ trước mặt

“Tôi nhớ là đã đem bỏ cách đây khá lâu. Truyện chữ bị tổng sang kho từ trước khi cô Shinobu ra khỏi nhà cơ. Những thứ khác thì còn có ích, chứ sách vở chẳng được tích sự gì cả. May ra cuốn các vị tìm còn lẫn vào đồng sách này thôi.”

Vừa dỏng tai nghe lời bà nói, tôi vừa lấy sách ra khỏi thùng để kiểm tra lại cho chắc. Quả đúng là không có cuốn truyện thiếu nhi nào. Hết cách, tôi đành cất sách giáo khoa và shojo manga vào lại thùng, bỗng một tấm ảnh cũ rớt ra từ giữa cuốn truyện tranh *Asari cô bé tinh nghịch** và *Hot Road** rơi xuống chiếu. Tôi vô thức nhặt tấm ảnh lên xem, rồi trố mắt.

Hình chụp một cô gái trong bộ đồ thủy thủ và một phụ nữ trung niên mặc đồ vest xanh thẫm đang đứng cạnh trụ cổng nhà có gắn biển đề “Kawabata”. Người phụ nữ trung niên giống y đúc Kawabata Mizue đang đứng trước mắt tôi, nếu bỏ đi mái tóc bạc và xóa bớt nếp nhăn.

Vấn đề nằm ở cô nữ sinh. Cô có mái tóc xoắn tít thò lò đã tẩy màu, hai tay thọc vào túi chiếc váy dài đến tận gót chân, gườm gườm nhìn thẳng vào ống kính. Một “cô gái giang hồ”, thường chỉ xuất hiện trong truyện tranh hay phim ảnh!

Ừa?

Cách trang điểm khác nhau nên tôi không để ý, nhưng nhìn kĩ mới nhận ra khuôn mặt trong hình giống y như Sakaguchi Shinobu, hay nói chính xác hơn, cô gái ấy chính là chị.

“Này, này Gora, đưa hình lại cho chị!” Shinobu cuống cuống giật lấy tấm ảnh, vò trong tay rồi nhét vào túi áo khoác. “A ha ha, ghét ghê... Hai người xem như chưa thấy gì nhé!”

Chị cười to như chửa ngưng. Có vẻ chị muốn quên đi quá khứ ấy, nhưng mẹ chị không bỏ lỡ cơ hội này, “Đây là tấm ảnh kỉ niệm chụp hôm cô vào cấp ba nhỉ? Con gái tôi từ ngày lên trung học là giữ nguyên bộ dạng đấy. Đúng là ngốc nhỉ!”

Quay sang tôi và Shioriko, bà Kawabata vui tươi tuôn ra một tràng như thể đang nói một câu chuyện đáng tự hào, “Đêm nào cũng như đêm nào, nó cứ lang thang quanh nhà ga Yokohama. Có phải năm lớp Mười không nhỉ? Nó mua bia ở máy bán hàng tự động, rồi bị cảnh sát giữ lại.”

“Đó là do mấy anh chị lớp trên bảo đi mua về nên con đành vâng theo thôi, chứ có phải con mua vì thích đâu! Hồi đó con cũng nói đi nói lại với mẹ rồi.”

“Người ta sai đi mua mà cũng đi, thế nên mẹ mới bảo cô ngốc! Nhưng dù thế nào chẳng nữa, cô cũng thích rượu bia còn gì? Lần trước, lúc mẹ gặp cô ở phố người Hoa, cô chả hứng lên mà uống rượu tí tí đấy thôi!”

“Con bỏ rượu lâu rồi! Lúc đó người gọi chai rượu Thiệu Hưng* ra là mẹ đấy chứ?”

“Chẳng phải cô bỏ rượu chưa được hai tháng sao? Lúc đó trông cô vui thế còn gì? Chả bù với chồng cô toàn mặt nhăn mày nhíu im thin thít suốt, trông chán chết đi được, thế mà đột nhiên mở miệng ra lại nói toàn...”

Bất thành linh, chị Shinobu đập tay đánh rầm lên bức tường gần đó. Cả căn phòng bị tác động đến mức rung lên, “Mẹ mắng chửi con thì không sao, chứ mẹ mà nói xấu Masa là con ném mẹ ra khỏi cửa sổ đấy!”

Kawabata Mizue nín thình như bị áp đảo.

“Bác có nhớ gì về cuốn sách chị Shinobu đang tìm kiếm không ạ?”

Shioriko khe khẽ hỏi. Tôi thoáng liếc nhìn khuôn mặt xoay nghiêng của

cô. Có thể do tôi tưởng tượng, nhưng nét mặt cô đanh lại, khác hẳn với biểu cảm từ nãy đến giờ.

“Trong truyện có một con chó tên là Tobic, cháu nghĩ truyện xuất hiện ở nhà mình một thời gian trước khi mọi người nuôi chó.”

“A à, con chó ngốc nghếch đó.” Kawabata Mizue nói như nhở toẹt ra. “Cái tên Tobic được lấy ra từ cuốn sách nhỉ? Lúc ấy tôi đã nghĩ là tên gì mà khó nhớ... Đúng thật, để tôi xem nào...”

Bầu không khí lặng đi. Phòng không lắp máy sưởi, mọi người đều thở ra hơi trắng. Mẹ chị Shinobu chậm rãi nhìn quanh căn phòng như tìm kiếm manh mối, một lúc sau, bà lắc đầu, “Quả nhiên, chuyện này tôi không biết.”

“Bác trai cũng không biết ạ?”

“Lúc này tôi có hỏi thử rồi, nhưng ông ấy bảo không rõ. Khoảng thời gian đó ông nhà tôi bận lắm, hiếm khi có mặt ở nhà, chẳng biết con mình đọc cuốn sách gì đâu!”

“Vậy ạ...”

Shioriko thất vọng nói. Chúng tôi đã đến tận đây nhưng chỉ hoài công vô ích. Dường như người chuyên tháo gỡ bí ẩn về sách như cô lần này cũng không giúp được gì. Ngay cả tên sách còn chẳng ai biết.

“Xin lỗi chị! Có lẽ không thể tìm ra ngay lập tức được ạ. Tuy vậy, bọn em sẽ cố gắng.”

Dứt lời, cô cúi đầu. Shinobu vỗ nhẹ lên hai má Shioriko và cười tươi, để lộ hàm răng trắng.

“Thôi nào, chủ tiệm ơi, đáng ra chị phải xin lỗi cô mới phải. Cảm ơn mấy đứa đã giúp chị. Chị cũng sẽ thông thả tìm lại lần nữa. Còn nhiều thời

gian mà.”

“Chậc, tìm cuốn sách cả mấy chục năm trước mà chẳng có chút manh mối gì, đúng là chuyện vô vọng mà.” Kawabata Mizue nói ra vẻ đắc thắng. “Nếu thực sự quý nó, đáng ra cô phải luôn giữ nó bên cạnh mới đúng. Cô thôi cái trò lôi người khác vào những chuyện vớ vẩn kiểu này đi! Vậy nên mới bảo, từ ngày xưa cô đã là đồ ngốc rồi!”

Bà còn đặc biệt nhấn mạnh từ “đồ ngốc”. Không khí trong phòng lại càng lạnh lẽo hơn. Cảm giác có ánh nhìn, tôi ngó quanh thì trông thấy cha của Shinobu đang đứng ngoài hành lang. Ông nhìn chúng tôi bằng đôi mắt ủ rũ, với tình trạng này, có lẽ ông không buồn bước vào can ngăn hai người kia. Ngoài tôi ra, không ai để ý sự hiện diện của ông.

“Con về đây. Đẳng nào cũng xong việc rồi.”

Sakaguchi Shinobu thở dài thườn thượt và lẩm bầm. Chị nắm chặt tay, nhưng chưa đến nỗi mất bình tĩnh. Tôi cũng đẩy thùng các tông rồi đứng dậy. Thật tình là một ngôi nhà khiến người ta chẳng muốn ở lại lâu.

“Ồi chà, thế cơ đấy! Cho mẹ gửi lời hỏi thăm đến ông chồng đáng sự của cô nhé!”

Thái dương Shinobu nổi rõ mạch máu to tướng.

Chị hằm hè quay phắt lại như thể sắp khạc ra lửa, bỗng nhiên...

“Bác Kawabata!” Shioriko đột ngột kêu lên. “Đây không phải việc vớ vẩn đâu ạ!”

“Hả?”

“Mong muốn tìm lại cuốn sách từng bị mất thì chẳng có gì vớ vẩn cả. Bác rút lại câu nói đó đi ạ!”

Đến đây thì tôi dám chắc cô đang giận dữ với người phụ nữ mang tên

Kawabata Mizue này.

“Cháu đang nói gì thế?”

Mẹ Shinobu cười bối rối. Về phần mình, tôi hiểu Shioriko nổi nóng vì điều gì. Bản thân cô gái này cũng có một cuốn sách mà cô đang bí mật tìm kiếm. Cuốn *Nhật ký Cra-cra* mà mẹ cô để lại.

“Sao bác vẫn giữ chuông chó đến tận bây giờ ạ?” Shioriko tiếp tục hỏi dồn. Cũng như mọi khi, công tắc đã bật rồi đây. Nhưng lần này, tôi không hiểu ý nghĩa câu hỏi. Chuông chó thì liên quan gì?

“Tobic mất rồi, hai bác đâu còn sử dụng chuông chó đúng không? Hay cháu nói sai ạ?”

“Nói đúng, nhưng thế thì sao?”

“Dù bao năm đã trôi qua từ khi Tobic bỏ đi, chuông vẫn được giữ gìn sạch sẽ. Nghĩa là để nó quay về lúc nào cũng được. Thật ra hai bác cũng mong muốn một ngày nào đó Tobic trở về đúng không?”

Nụ cười dần biến mất trên khuôn mặt Kawabata Mizue. Bà nhú mày lại như đang đau ở đâu đó, “Tôi không mong muốn nó trở về gì hết. Chỉ là chưa đến thời điểm muốn vứt đi thôi. Ai mà chẳng có lúc như vậy?”

“Thứ bác không muốn vứt đi chỉ có chuông chó thôi sao?”

Biểu cảm trên khuôn mặt đột nhiên tắt ngấm, trong một khoảnh khắc, ánh mắt bà nhìn sang con gái mình.

“Mọi người ra khỏi ngôi nhà này đi! Đi ngay cho tôi!” Giọng bà khàn khàn như thể cố gắng lắm mới nói được.

Sau khi đưa Sakaguchi Shinobu đến nhà ga Zushi, tôi và Shioriko quay trở lại Biblia. Đã gần xế chiều, nhưng đậu xe vào bãi đỗ xong, tôi vẫn lên nhà chính theo lời mời của cô. Tôi biết cô có chuyện muốn bàn.

Âm báo tàu tới khẽ vọng lại.

Hai chúng tôi ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn tròn thấp trong phòng khách nhà Shinokawa. Đó là một căn phòng kiểu Nhật truyền thống có hộc tường trang trí và hiên nhà, chiếc ti vi tinh thể lỏng to tướng và dàn DVD mới mua năm ngoái trông nổi bật một cách kì lạ.

Dù đang ở nhà chính, tôi cũng không căng thẳng mấy. Có hồi tôi cố gắng không đặt chân vào đây, nhưng dạo này tôi thôi giữ ý tứ rồi. Vì tần suất tôi được mời trà chiều hoặc đãi bữa tối ở nhà Shinokawa đã tăng lên.

“Tôi không định nói năng như vậy.” Giọng Shioriko chùng xuống. Từ lúc bị đuổi ra khỏi nhà Kawabata, cô cứ dằn vặt mãi về lời lẽ của mình. “Tôi đổ thêm dầu vào lửa rồi. Anh Sakaguchi đặc biệt nhờ cậy chúng ta để ý bầu không khí giữa Shinobu và mẹ chị ấy, vậy mà...”

“Như vậy là tốt lắm rồi. Hai người họ cãi nhau là không tránh được.”

Rốt cuộc, việc tìm kiếm cuốn sách kết thúc thất bại, nhưng Shinobu vẫn giữ điềm tĩnh suốt đoạn đường về, thậm chí không phàn nàn lời nào về mẹ.

Giống như chiếc chuông chó, đồ đạc trong phòng riêng của Shinobu đều được giữ gìn cẩn thận. Dù toàn là “đồ vớ vẩn” đi chăng nữa, cũng không bị vứt đi. Chỉ có sách là bị đem bỏ, vì vốn chúng đã bị xếp xó từ trước khi cô con gái ra ở riêng.

Tuy không đến mức mong con gái mình trở về, cha mẹ chị vẫn không nỡ bỏ đi đồ đạc của con. Phải chăng dự định nếu một ngày con gái quay về, họ có thể chào đón chị.

Có lẽ khi tận mắt trông thấy mẹ mình mềm lòng, Shinobu cũng nhận ra điều ấy.

“Giống y như lời anh Sakaguchi đã nói.”

Sakaguchi cho rằng tận trong thâm tâm, vợ mình và cha mẹ vợ đều muốn có cơ hội để hòa giải.

“Tôi cho rằng anh Sakaguchi nói đúng về phần bác Kawabata Mizue. Còn Shinobu thì...” Bỗng Shioriko im bật, cô liếc nhìn cánh cửa kéo thông với bếp ăn.

“Có chuyện gì thế?”

Cô đưa ngón trỏ lên ra hiệu cho tôi im lặng. Vẫn trong tư thế ngồi nghiêng với chân phải duỗi thẳng, cô di chuyển đến trước cửa kéo, đặt ngón tay lên tay nắm rồi bất thành linh mở toang cửa.

Shinokawa Ayaka trong bộ áo khoác đồng phục đang đứng đó, ghé tai nghe hai người chúng tôi nói chuyện. Nhìn kiểu nào cũng thấy rõ cô nhóc đang nghe trộm.

“Trời ơi!”

Cô bé giật mình nhảy dựng lên trước tiếng cửa kéo, ly sữa cầm trên tay như sắp sánh ra ngoài. Trông bộ dạng thì có vẻ cô nhóc mới đi học về, cặp sách còn khoác trên vai.

“Aya về rồi à?” Shioriko hỏi với giọng lạnh băng.

“Dạ? Vâng, em mới về.”

“Uống sữa thì nên bỏ cặp xuống chứ!”

Hiếm khi Shioriko cư xử ra dáng người giám hộ. Ayaka ngượng ngịu sải bước qua ngưỡng cửa, để cặp xuống chiếu. Tôi cũng xếp chân ngồi ngay ngắn. Mặt cô bé nghiêm túc nhưng vẫn không quên uống một ngụm

sữa.

“Aya này, nghe trộm là không được đâu!”

“Ừm... Xin lỗi chị, hôm nay câu lạc bộ xong sớm nên em về nhà, vừa lúc mở tủ lạnh lấy sữa uống thì nghe thấy giọng hai người. Ày, thật ra em chưa nghe được bao nhiêu cả!”

“Em nghe từ đoạn nào?”

Tôi hỏi. Ayaka lại uống một ngụm sữa.

“Từ khúc chồng chị Shinobu nhờ vả, nhưng chị Shinobu và mẹ chị ấy lại cãi nhau. Lời chồng chị Shinobu nói có phần đúng các thứ. Em chỉ nghe đến đó thôi.”

Gần như toàn bộ cuộc nói chuyện rồi còn gì. Nhưng đằng nào cũng tại chúng tôi không để ý.

“Em sẽ không kể với ai cả, nên không sao đâu! Thật đấy! Nhìn vậy chứ đạo này em kín miệng lắm.”

Cái từ “đạo này” ngược lại còn đáng lo ngại hơn. Tôi từng nghe Shioriko nói em gái cô thuộc “kiểu người không che giấu được chuyện gì”. Quả thật, trông cô bé không có vẻ giữ mồm giữ miệng cho lắm.

“Thôi được, em đừng nói với ai nghe chưa.”

“Ừm. Em biết rồi. Xin lỗi chị.”

Ayaka vừa cúi mái đầu buộc tóc đuôi ngựa đứng dậy, lùi ra sau và đóng cửa lại. Chúng tôi đợi cho đến khi tiếng bước chân xa dần.

“Chúng ta tiếp tục câu chuyện nào.”

Vẫn tư thế chân phải duỗi sang ngang, Shioriko tiến lại gần trước mắt tôi. Ở khoảng cách đầu gối chạm vào nhau, cô ngược mắt nhìn tôi qua gọng kính. Cô vẫn không mấy quan tâm son phấn như mọi khi. Ban nãy tôi

không để ý, nhưng lúc này, tôi bỗng cảm thấy và mùi tóc và mùi da cô thật tươi mới. Tôi nghĩ có lẽ đây không phải mùi nước hoa.

“Cô, cô sao vậy?”

“Em gái tôi mà nghe thấy nữa thì đáng lo lắm.”

Cô thì thầm khe khẽ như đang chia sẻ bí mật. Đúng là thế thật, nhưng tôi cũng sẽ đáng lo lắm.

“Tuy không liên quan đến manh mối để tìm cuốn sách, nhưng nhà bác Kawabata có một sở thú khiến tôi đề tâm.”

“Sao cơ?”

“Chị Shinobu đã bảo ‘Còn nhiều thời gian mà’ đấy thôi, anh không nhớ à?”

“Tôi nhớ, nhưng...” Nói thật, tôi không để tâm nhiều đến câu nói ấy. “Có nghĩa là không cần tìm ra cuốn sách ngay lập tức thôi mà?”

“Tức là có thời hạn khác, đúng không?”

“À, vậy sao?”

Ngẫm lại mới thấy đúng. Trước giờ chị ấy không hề nhắc đến thời hạn mà chỉ bảo là vì quá quan tâm nên mới đang tìm kiếm.

“Nghĩa là thế nào đây?”

“Tôi nghĩ ra được vài lý do. Nhưng hiện tại, tất cả còn mơ hồ lắm.”

Cô hướng ánh nhìn xuống ngực tôi. Đuôi tóc chạm vào đầu gối tôi. Kiểu này chắc chết, tôi nhủ thầm trong bụng. Tuy vậy, tôi vẫn cố gắng làm chủ bản thân mình. Mặc cô cúi đầu, tôi đánh mắt sang chỗ khác, lúc ấy, cặp sách Ayaka để quên lọt vào tầm mắt tôi. Đồ trang trí treo lủng lẳng trên quai xách, trong đó có móc chìa khóa hình khi với đôi tai to tướng. À không, có lẽ không phải khi mà là gấu con.

Đây là con thú được vẽ trên ví đựng thẻ mà Kosuga Nao mang theo dạo trước. Tôi không nhớ tên nhưng nó khá thịnh hành trong khoảng thời gian gần đây.

“Có chuyện gì vậy?” Để ý thấy ánh mắt tôi, Shioriko cũng quay sang hướng cặp sách.

“Không... À, con thú giống khi treo trên túi tên là gì ấy nhỉ?”

Có lẽ do đang dao động, tôi nghĩ sao nói vậy. Shioriko đưa tay nâng kính, nheo mắt nhìn chiếc cặp.

“À, ý anh là con thú màu nâu? Tôi nhớ nó xuất hiện trong DVD em gái tôi xem hồi Tết thì phải. Để coi.”

Cô vắt óc nhưng không nhớ ra. Trông cô phản ứng thế này thật mới mẻ. Nghĩ kĩ mới thấy, những kiến thức của cô chủ yếu đều liên quan đến sách. Có lẽ nếu không phải chủ đề này, trí nhớ phi thường của cô không được phát huy thì phải.

Bỗng cửa kéo mở ra, một lần nữa, Shinokawa Ayaka xuất hiện. Cô bé đã thay đồng phục sang đồ thể thao.

“Xin lỗi, xin lỗi, em quên cặp... Á, xin lỗi hai người!” Để ý thấy chúng tôi đang ngồi đối diện, gồi chồm gồi, cô bé ra vẻ quay mặt đi, mắt nhắm lại. Thật tình, hai đứa tôi có làm gì đến mức không được để người khác thấy đâu.

“Em không làm phiền nữa, anh chị yên tâm. Hai người cứ thông thả nhé.”

Để lại câu nói với giọng điệu y như nhân viên khách sạn, cô bé ôm cặp đi và định đóng cửa.

“Aya, khoan đã!”

Cô chị gái gọi lại. Cánh cửa đã đóng gần hết liền hé ra chừng một nửa.

“Con vật màu nâu trông giống khi trên cặp em tên là gì vậy?”

Ayaka nhìn xuống cặp, nhắc con thú lên. Trên còng chiếc móc chìa khóa ấy còn đính hình nộm một con chó nhỏ. Có vẻ là một bộ.

“Chị hỏi nó hả? Tên nó là Cheburashka, nhân vật chính trong hoạt hình của Nga hay gì đó.”

Cheburashka. Nói mới nhớ, hình như tôi từng nghe thấy cái tên này ở đâu đó.

“Em mượn DVD của Nao đó. Phim xưa như trái đất rồi nhưng hay lắm. Dễ thương nhưng vẫn tạo cảm giác u buồn thế nào ấy. Tác phẩm mới đang được công chiếu đây. Em với Nao mới đi xem hôm nọ.”

Cuối cùng tôi đã hiểu, lần trước, Kosuga Nao mang theo chiếc ví đựng thẻ hình Cheburashka vì cô bé thích nhân vật đó. Lúc ấy hai đứa đang chuẩn bị đi xem tác phẩm mới về Cheburashka.

“Tác phẩm mới cũng hay lắm. Em mua móc chìa khóa này hôm đi xem phim đó. Con chó cũng đáng yêu...” Ayaka đưa ngón tay vuốt ve con chó treo lủng lẳng cạnh Cheburashka. “Nhóc này tên là Tobic, bạn của Cheburashka...”

“Tobic?” Tôi và Shioriko đồng thanh kêu lên.

“Vâng, đúng rồi. Có gì mà anh chị ngạc nhiên vậy?”

“Nó bị chủ vứt bỏ phải không?” Shioriko hỏi.

“Hả? Chuyện thế nào nhi... Tobic đứng khóc ở vệ đường. Sau đó, nó gặp nhóm của Cheburashka, và làm bạn với sư tử.”

Nghe câu trả lời lộn xộn của cô bé, hai chúng tôi nhìn nhau, chó kết bạn với sư tử. Nhân vật chính là một con thú khác. Tất cả đều ăn khớp với câu

chuyện của Sakaguchi Shinobu. Có lẽ cuốn sách chị đọc là nguyên tác của bộ phim, hoặc là tác phẩm chuyển thể từ phim hoạt hình này. Trí nhớ của Shioriko mơ hồ chính là bởi vụ việc lần này liên quan đến phim ảnh chứ không phải sách.

Việc còn lại là tìm hiểu cho ra cuốn sách Shinobu đang tìm kiếm.

“Cô sao vậy?”

Bí ẩn về cuốn sách đã được tháo gỡ, tại sao trông cô không tươi tỉnh.

“Không, chuyện cuốn sách tuy đã sáng tỏ, nhưng chưa hết...”

Cô không định giải thích gì thêm. Xem chừng vẫn còn điều bí ẩn.

6

Gần một tuần sau, chúng tôi gặp vợ chồng Sakaguchi.

Shioriko xác định được ngay lập tức cuốn sách Sakaguchi Shinobu đang tìm, nhưng để kiếm được sách và đặt mua thì mất một khoảng thời gian. Quyển sách không có trên trang đặt hàng trực tuyến của các tiệm sách cũ hay đấu giá qua mạng. Chúng tôi phải hỏi các tiệm sách cũ chuyên bán truyện thiếu nhi, cuối cùng mới tìm ra.

“Cơ bản thì sách cho thiếu nhi khó bán trong chợ sách cũ lắm.” Shioriko nói. “Người đọc là trẻ con nên rất ít cuốn còn trong tình trạng bảo quản tốt. Cũng có nhiều cuốn bị bỏ đi.”

Cơ bản là chẳng mấy tiệm sách cũ bán sách thiếu nhi, nên dù biết tên sách cũng khó tìm ra. Lần này chúng tôi đã gặp may.

Trong lúc đợi cuốn sách đưa tới, tôi mượn DVD Cheburashka ở cửa hàng cho thuê băng đĩa về xem. Cầm trong tay vỏ đĩa in hình nhân vật hoạt

hình giống y như thú nhồi bông, tôi xấu hổ ra quây tính tiền, nhưng dù thế nào tôi vẫn rất tò mò về nội dung.

Ở nhà còn bị mẹ mắng, “Lớn rồi mà đi thuê DVD phim hoạt hình.” Nhưng không biết từ khi nào, mẹ cũng im lặng xem cùng.

DVD bao gồm bốn câu chuyện, nhưng cuốn sách nguyên tác mà Sakaguchi Shinobu đang tìm kiếm có vẻ là truyện thứ nhất.

Bối cảnh có lẽ là ở một thành phố của Nga, câu chuyện bắt đầu bằng cảnh có một con thú không rõ giống loài lẫn trong đồng hàng hóa từ châu Phi chuyển sang. Nếu bị bắt ngồi xuống, y như rằng nó sẽ ngã, nên mới được đặt tên Cheburashka, nghĩa là “ngã lăn quay”.

Không ai chịu nuôi nên Cheburashka đành sống trong bột điện thoại, một thời gian sau, nó làm thân với Gena, cá sấu cô độc đang tuyển bạn. Những con thú cô đơn khác như chó Tobic và sư tử cũng tụ họp lại để tham gia vào cuộc tuyển mộ.

Và ở đó, cả bọn quyết định sẽ xây dựng một “Ngôi nhà bạn bè” để những ai cô đơn có thể quây quần.

Tuy bị cụ bà Shapoklyak tinh quái cản trở, chúng vẫn không nản lòng và chung sức xây nhà, nhưng đến khi ngôi nhà hoàn thành, cả đám đã trở nên thân thiết thành ra “Ngôi nhà bạn bè” không còn cần thiết nữa.

Kết cục là ngôi nhà xây xong được đem quyên góp làm nhà trẻ, bọn thú làm hòa với bà cụ Shapoklyak, câu chuyện thứ nhất kết thúc ở đây.

Tôi nghĩ các nhân vật đều rất đáng yêu, nội dung phim thú vị chẳng kém, nhưng một điều tôi băn khoăn là những việc làm của Cheburashka và các bạn đều không được đáp lại. Tất cả đều cư xử rất vui vẻ, nhưng tôi vẫn cảm thấy mơ hồ một cái bóng đang bao phủ.

Vợ chồng Sakaguchi đến Biblia sau giờ đóng cửa. Chúng tôi tính toán xong doanh thu trong ngày, cũng là lúc Sakaguchi Shinobu và người chồng đang đặt tay lên vai chị bước vào.

“Chào chủ tiệm, chào Gora...”

Sau khi chào chúng tôi với gương mặt tươi cười như mọi khi, Shinobu mới để ý có một vị khách đã đến từ trước. Một người đàn ông đứng tuổi với khuôn mặt tròn đang đứng tựa vào tủ kính.

“Cha.”

Chị nói mà như nghẹn trong cổ họng. Đó là Kawabata, cha của Shinobu.

“Sao cha lại ở đây?”

“Cha muốn biết cuốn sách con đang tìm là gì thôi.”

Ông ngập ngừng trả lời. Có lẽ không phải ông kém thân thiện mà là vụng về trong cách ăn nói. Vài hôm trước, lúc điện thoại đến tiệm sách chúng tôi cũng vậy, ông nói đi nói lại rằng muốn biết tên cuốn sách con gái mình đang tìm. Khi chúng tôi báo đã quyết định nhập cuốn sách và đang dự định hẹn gặp để trao cho Shinobu, ông đề nghị muốn được có mặt vào hôm ấy. Có lẽ ông mong muốn gặp con gái, nhưng từ đầu chí cuối, ông chỉ nhắc tới chuyện cuốn sách.

“Sao chị không nghe chuyện này vậy?”

Shinobu lờ mắt nhìn tôi và Shioriko với vẻ bực bội.

Mối quan hệ của chị và cha không hề hòa thuận. Chị từng kể, từ xưa đến nay chưa lần nào hai người có một cuộc nói chuyện đúng nghĩa.

“Anh nhận được liên lạc của chú Gora nhưng quên nói với em. Anh xin

lỗi.”

Sakaguchi từ tốn xin lỗi. Tôi thì không cho rằng anh quên. Shinobu cũng dừng chuyện về cha ở đó, quay sang Shioriko.

“Thế em thực sự đã tìm ra cuốn sách chị từng đọc rồi à?”

“Vâng. Em nghĩ không có gì nhầm lẫn đâu. Như em đã nói trên điện thoại, đó là nguyên tác của bộ phim hoạt hình sử dụng con rối mang tên Cheburashka.”

“À, đúng rồi. Nghe chủ tiệm nói xong, anh chị đã mượn đĩa về xem. Dễ thương khủng khiếp! Mấy đĩa nhìn này!”

Chị lôi điện thoại từ trong túi áo khoác và đặt lên quầy. Móc điện thoại gắn hình Cheburashka đang ôm một quả cam.

“Chị mới mua đó. Xinh không nào!”

“Dạ...”

Shioriko mỉm cười lơ đãng. Chắc cô không có hứng thú với những thứ nhỏ nhỏ xinh xinh này. Shinobu khẽ chọc ngón tay vào cái tai to bè của con rối.

“Nhưng cái này khác hẳn Cheburashka mà chị nhớ. Chị nghĩ chắc là có nhầm lẫn gì rồi.”

Tôi cũng thắc mắc điều đó. Bức tranh chồn màu đen Shinobu vẽ cho tôi xem chẳng giống con rối này chút nào. Dù có nhầm lẫn thì cũng hơi quá.

“Không, không nhầm lẫn gì đâu ạ. Bức tranh chị Shinobu vẽ nắm bắt rất đúng các đặc điểm của nhân vật.”

“Hả, nhưng mà...”

“Chị hãy nhìn vào đây.”

Shioriko lấy một cuốn sách từ dưới quầy, *Cheburashka và những người*

bạn của Uspensky, do Shindokusho xuất bản, người dịch Ijuin Toshitaka. Ở giữa trang bìa màu xanh vẽ hình một chú hươu cao cổ đang đứng, miệng ngậm một thứ giống như tấm bảng, tên sách viết ở đây. Xung quanh nó là các loài động vật to khác như khỉ, cá sấu, con chồn màu đen.

“A, chính nó! Đúng cuốn sách đó rồi. Con thú chì vẽ đây này!”

Shinobu chỉ thẳng vào con vật đen thui. Riêng phần mặt trông giống gấu con, nhưng chiếc đuôi dài lại đúng là con chồn, trông giống y như bức tranh của Shinobu.

“Đây là Cheburashka sao?”

Shioriko gật đầu trước câu hỏi của tôi. Tuy nó là sinh vật lạ nhưng như vậy vẫn khác nhau xa quá. Nếu so sánh hai bên, có lẽ chẳng ai nghĩ đây là cùng một nhân vật.

“Sao chúng khác nhau quá vậy?”

“Tôi đã tìm hiểu rất nhiều...”

Shioriko mào đầu và đi vào câu chuyện. Tôi cùng vợ chồng Sakaguchi tập trung lại xung quanh quây, “Vào năm 1966, tác giả truyện thiếu nhi Eduard Uspensky đã sáng tác *Cheburashka và những người bạn*. Nếu dịch đúng từ tên gốc thì nhan đề là *Cá sấu Gena và những người bạn**. Khi truyện này xuất bản thiết kế của nhân vật Cheburashka chưa được quy định. Nửa sau những năm 1960, hình minh họa của cuốn sách là do Alfeevskii vẽ.”

“Vậy thiết kế của nhân vật được quyết định khi nào?”

“Sau năm 1969, khi bản hoạt hình của truyện đầu tiên ra mắt. Lúc đó, Roman Kachanov trong vai trò đạo diễn và Leonid Shvartsman là biên tập viên mỹ thuật, hai người đã thảo luận với nhau và thống nhất ý kiến.”

Hóa ra là vậy. Bộ phim là nhân tố quyết định tạo hình cho nhân vật này. Tuy vậy, tôi cảm thấy hình ảnh Cheburashka minh họa trong cuốn sách cũng rất thú vị.

“Hừm, năm 1969 sao, lúc ấy chị còn chưa được sinh ra nữa. Cuốn sách này có từ trước đó cơ à?” Shinobu hỏi.

“Không. Bản tiếng Nhật được xuất bản vào năm 1976.”

“Lúc ấy, người ta đã làm phim hoạt hình rồi nhỉ?”

“Câu chuyện thứ hai của Cheburashka cũng đã được chuyển thể hoạt hình. Tuy nhiên, người ta hầu như không trình chiếu phần hoạt hình sử dụng con rối của Liên Xô cũ, nên ở Nhật Bản, chẳng ai biết đến tác phẩm ấy. Em nghĩ rằng người ta không có lý do để sử dụng thiết kế của bản điện ảnh.”

Tóm lại, bản dịch tiếng Nhật không liên quan lắm đến bản điện ảnh, nó được xuất bản dưới tư cách tác phẩm của nhà văn truyện thiếu nhi Uspensky.

“Cuốn sách này hiện đã tuyệt bản, nhưng vào năm 2001, nhà xuất bản từng in quyển sách này đã cho ra mắt ấn bản mới. Trên bìa vẽ Cheburashka với thiết kế giống trong bản điện ảnh, còn tranh minh họa bên trong thì giống với cuốn sách này.”

“Tức là bây giờ, chúng ta vẫn mua được nó ở tiệm sách phải không?”

Shioriko gật đầu.

“Thì ra là vậy.”

Sakaguchi Shinobu cầm *Cheburashka và những người bạn* trong tay rồi bắt đầu lật ra xem qua.

“Nhớ quá đi! Nội dung cuốn sách cũng hơi khác với hoạt hình nữa. Có

đoạn tê giác trôn ra khỏi sở thú và chạy lòng vòng trong khu phố, đây này đây này.”

Shinobu đưa mặt lại gần trang giấy vừa lật ra, cười vang sung sướng. Có thể thuở bé, chị cũng từng đọc cuốn sách với bộ dạng như thế.

“Bác Kawabata.”

Bỗng Shioriko cắt lời với cha của Shinobu. Ông lui thúi đứng ở một góc, giữ khoảng cách với chúng tôi.

“Nếu được, mong bác xem qua.”

Kawabata có phần bối rối nhưng vẫn rút cặp kính lão từ trong túi ra. Shinobu trao cuốn sách cho cha mà không nói gì. Trong một lúc lâu, chỉ nghe thấy tiếng lật giấy loạt soạt vang lên.

“Ngôi nhà hòa thuận hóa ra là đây sao?”

“Cha nói gì thế?”

“Con viết trên chuồng chó cái tên ‘ngôi nhà hòa thuận’ đấy thôi.” Nói đoạn, ông chìa cho con gái xem trang sách mình đang giở ra.

Ngôi nhà hòa thuận đã được mở cửa.

Những ai muốn có thêm bạn bè hãy đến đây.

Tôi nhớ lại chuồng chó ở gia đình Kawabata. Có lẽ nó được lấy từ “Ngôi nhà bạn bè” xuất hiện trong bộ phim. Đó là căn nhà nơi những ai cô đơn tụ họp lại. Mọi người chung tay góp sức cùng xây nên ngôi nhà tuyệt vời, nhưng cuối cùng lại không được sử dụng. Tên của chuồng chó được lấy từ câu chuyện trên, giống như cái tên Tobic.

“Đúng rồi, con lấy từ cuốn sách này ra.” Giọng Shinobu trở nên vui tươi lạ kì. “Lần đầu tiên cha hỏi con chuyện này đấy. Mà trước giờ cha mẹ hầu như có bao giờ hỏi han con việc gì đâu. Cha thì chẳng nói chuyện với con,

còn mẹ thì toàn mắng nhiếc. Con đang suy nghĩ gì, ở nhà làm gì có ai biết đâu.”

Tôi nín thở. Nhật con chó bị bỏ rơi về, nuôi ở “Ngôi nhà hòa thuận” là nơi tụ họp của những người cô đơn. Tôi rung mình khi hiểu thấu cảm xúc của Shinobu khi ấy.

“Con mong có được một ‘ngôi nhà hòa thuận’ của riêng mình. Vậy nên vừa tốt nghiệp cấp ba, con quyết định ra ở riêng. Con căm ghét cái nhà ấy đến buồn nôn.”

“Shinobu...?”

Sakaguchi khẽ lên tiếng. Khuôn mặt vợ anh tái mét. Có lẽ chị đang khó chịu, giống như lúc phải đi đến nhà Kawabata.

“Em không sao. Không phải em đang tức giận đâu. Mẹ có nói gì em cũng chẳng để tâm. Con Tobic cũng do em tự ý nhật về, dù ba mẹ căm nhưng em vẫn nuôi mà. Em gây ra bao chuyện phiền phức, em nghĩ mình đúng là đồ ngốc.”

“Ngày xưa anh đã nói với em rồi.” Sakaguchi nói một cách khó nhọc. “Em không hề ngốc nghếch. Anh đảm bảo.”

“Cảm ơn anh.”

Shinobu mỉm cười. Kawabata yên lặng gỡ kính lão, gấp sách lại và trao trả cho con gái. Ánh mắt ông trông rỗng, xa xăm nhìn vào vô định.

“Con nói đúng, cha... không hiểu con.”

“Đúng vậy. Vì trước giờ có mấy khi mình trò chuyện đâu. Chắc, một phần cũng do cha hiếm khi ở nhà, công việc lại bận rộn mà.”

“Không phải.” ông Kawabata phủ nhận. “Là do... cha đã tránh mặt con. Vì cha sợ.”

“Sao cơ?” Shinobu tròn mắt.

“Cả tính cách lẫn giá trị quan của cha và mẹ đều khác con. Nhất là từ khi con lên trung học, cha càng không biết nên cư xử với con ra sao cho phải. Mẹ cũng chẳng khá hơn. Ngoài mắng mỏ, mẹ không tìm được cách giao lưu nào phù hợp hơn với con. Đến tận bây giờ vẫn vậy.”

Tôi sững sờ trước lời bộc bạch không hề giấu giếm, Shinobu nhăn mặt, quay sang hướng khác.

“Không lý nào mẹ lại có những suy nghĩ mềm lòng như vậy. Lần nào gặp mặt con, mẹ cũng chỉ nói con là đồ ngốc.”

“Chị Shinobu! “ Shioriko khẽ lên tiếng. “Chị nhớ lại chuyện chuồng chó đi.”

Shinobu im bật. Kawabata Mizue đã không đành lòng ném bỏ chuồng chó. Không chỉ chuồng chó mà bà còn giữ lại tất cả những đồ đạc của cô con gái đã ra riêng.

“Lần tới cha muốn con gặp mẹ.”

Cuối cùng, Kawabata nhìn vào mắt con gái và nói.

Ông đang căng thẳng hay sao mà vàng trán rộng lấm tấm mồ hôi. Dù vậy, Shinobu vẫn không chịu gật đầu.

“Con vẫn không quên được những lời mẹ nói về Masa. Chừng nào mẹ chưa xin lỗi, chừng ấy con chưa muốn gặp.”

“Shinobu, anh nghĩ em nên gặp mẹ.” Giọng trầm trầm của Sakaguchi vang vọng trong cửa tiệm. “Cũng chỉ tại anh lựa chọn thời gian và địa điểm không thích hợp. Dĩ nhiên mẹ sẽ cảm thấy bất an.”

Trong đầu tôi hiện lên câu nói của Kawabata Mizue, “Cho mẹ gửi lời hỏi thăm đến ông chồng đáng sợ.” Phải chăng đó không phải lời mỉa mai,

hoặc cho dù chưa đựng sự mỉa mai, bà cũng đang nói thật lòng mình?

“Đã lần nào mẹ kể với con về lúc Tobie bị mất chưa?”

Kawabata đột ngột thay đổi chủ đề. Trong một thoáng, Shinobu tỏ vẻ bối rối.

“Con nghe mẹ bảo lúc con đi tham quan với trường, nhà mình sửa cổng, Tobie luồn qua khe hở chạy mất. Mẹ còn nói nó là con chó ngu nên không biết nhà mình ở đâu mà về. Có gì sai không cha?”

“Không, đúng là vậy. Nhưng điều cha muốn nói ở đây là, mẹ con đã đi tìm Tobie mãi.”

“Hả?”

“Mẹ bảo sẽ tìm ra con chó trước khi con về, thậm chí còn xin nghỉ làm. Rốt cuộc không tìm ra, nhưng sau đó, vào ngày nghỉ, mẹ vẫn bí mật đi tìm Tobie một mình. Người dọn dẹp chuồng chó suốt mấy chục năm nay cũng là mẹ con đấy. Cha biết nhiều khi mẹ con hơi nặng lời, nhưng cũng vì mẹ có trách nhiệm với con, chứ không phải loại người vô cảm đâu.”

Shinobu cúi đầu nhìn *Cheburashka* và những người bạn trong tay. Chị lật tới lật lui bìa trước và bìa sau cuốn sách như muốn xác nhận điều gì đó.

“Con biết rồi. cha để con suy nghĩ đã.” Chị khẽ nói, rồi ngẩng mặt lên, nhìn Shioriko qua quây tính tiền. “Cảm ơn cô đã tìm cuốn sách này cho chị. Chị muốn mua nên cô cho chị biết giá đi.”

Shinobu rút ví ra nhưng chủ tiệm chỉ im lặng đứng lên.

“Chủ tiệm?”

“Chị không cần trả đâu.”

“Hả? Sao lại vậy?”

Tôi cũng bất ngờ. Chúng tôi đặt mua từ tiệm sách khác nên phải trả tiền

cho cuốn sách. Giá tuy không đắt nhưng cũng chẳng phải là miễn phí.

“Thế không được đâu. Chị sẽ gửi tiền đảng hoàng.”

“Dạ thôi. Lần này em tặng chị. Xem như lời chúc mừng.”

Bàn tay Shinobu đang định lấy tiền ra bỗng dừng lại. Chị bối rối nhìn ba người chúng tôi rồi bẽn lễn mỉm cười với cô.

“Em biết rồi à?”

“VẬY là đúng hả chị?”

Tôi chẳng hiểu gì. Đứng bên cạnh Shinobu, Sakaguchi cũng thắc mắc.

“Sao em biết hay vậy? Nói chị biết với.”

“VÌ em thấy gần đây chị bỏ đi nhiều thói quen. Chẳng hạn như hút thuốc, uống rượu hay mang giày cao gót. Ngoài ra, chị có vẻ khó chịu trong người. Trước khi sinh em gái em không lâu, mẹ em cũng có thời kì như vậy...”

“À...”

Tôi bất giác thốt lên. Cuối cùng tôi cũng đã hiểu lời nói của cô. Hóa ra ngoài bí ẩn về sách, đây là chuyện Shioriko để tâm đến.

Shinobu đặt cuốn sách xuống quầy, chỉnh lại nét mặt rồi quay sang nhìn chồng. Dưới cặp kính râm, Sakaguchi đang mở to mắt. Anh cũng đã hiểu ra vấn đề.

“Anh Masa ơi, em có em bé rồi.”

Tôi chợt nhớ lại những câu Shinobu nói khi chúng tôi gặp nhau hồi Tết, “Chị bỏ thuốc rồi. Có lẽ thế thì tốt hơn... Đảng nào chị cũng bị nhắc suốt.” Tôi cứ tưởng chị ám chỉ giá thuốc lá tăng, nhưng thật ra là do chị sợ sẽ ảnh hưởng đến thai nhi. Ngay từ đầu, chị đã bóng gió về việc mình mang thai.

“Mãi mà hai đứa mình chưa có con nên em cứ nghĩ mình không thể. Em

đã không cố cả năm nay rồi. Nhưng anh xem, mấy tháng nay chúng mình đã cùng đi du lịch vài lần còn gì. Cứ đến nơi nào mới là tại mình lại có cảm hứng...”

Shinobu đưa tay lên và ấn ấn hai đầu ngón trỏ vào nhau. Shioriko đang gật gù lắng nghe, bất chợt đỏ bừng mặt.

“Tại, tại sao... em không nói ngay với anh?”

Hồi lâu, Sakaguchi khó nhọc lên tiếng. Thậm chí, lưỡi anh lúu cả lại.

“Chuyện đôi mắt đã đủ khiến anh mệt mỏi rồi. Em cứ bần khoản không biết nói lúc nào thì tốt. Xin lỗi anh vì em đã giữ im lặng. Mình sinh con có được không anh?” Shinobu bình thản hỏi như thể đây là một điều rất đổi bình thường.

Miệng Sakaguchi méo xệch, người như mất tự chủ. Ất hẳn lúc này, vô vàn suy cuộn trào trong lòng anh.

“...Nếu em không chê đứa bé là con anh.” Giọng anh như chực khóc.

Shinobu cười, để lộ hàm răng trắng, “Em chưa bao giờ nghĩ đến việc sinh con của một người đàn ông nào ngoài anh. Anh ngốc quá!”

Lúc ấy, tôi mới để ý Kawabata đã rời khỏi quầy tính tiền từ khi nào. Ông đang đứng quay lưng về phía chúng tôi trong không gian âm u giữa các kệ sách. Hình như ông đang khẽ nói chuyện với ai đó qua điện thoại.

“Cô cũng biết lý do thực sự khi chị tìm kiếm cuốn sách này rồi phải không?” Sakaguchi Shinobu hỏi Shioriko.

“Đúng vậy ạ. Tất nhiên là bởi chị Shinobu muốn đọc lại, nhưng ngoài ra, chị còn muốn một ngày nào đó sẽ đọc cho con mình cuốn sách này. Em nói có gì sai không ạ?”

“Chủ tiệm đoán đúng rồi. Công nhận cô thông minh ghê!”

Hóa ra là vậy, tôi nghĩ thầm. Khi tìm không ra cuốn sách, chị bảo “còn nhiều thời gian”, thì ra câu nói ấy mang hàm ý như thế. Quả thật, từ giờ đến khi đứa bé chào đời vẫn còn lâu lắm.

Vừa lúc ấy, Kawabata cũng tắt điện thoại và quay trở lại. Trông thấy cha đứng gần quầy, tỉnh bơ như chưa có gì xảy ra, cô con gái chau mày, “Cha vừa gọi cho mẹ phải không?”

“Phải.” Kawabata thẳng thắn thừa nhận. “Mẹ cũng để ý thấy con không được khỏe. Bà ấy còn tự hỏi liệu con có thai hay không. Mẹ lo cho con lắm đấy. Nên là... cha mong...”

Chắc ông muốn nói mong hai mẹ con gặp nhau.

Tôi, Shioriko và cả Sakaguchi đều nín thở, chờ đợi câu trả lời của Shinobu. Tuy nhiên, chị thất vọng quay mặt đi.

“Vậy mẹ trực tiếp đến hỏi con là được mà. Nghe tình hình qua thông báo trên điện thoại, thì lo lắng thực sự đến đâu?”

Đang dõi mắt về lối ra vào, Shinobu bỗng im bặt.

Bên kia tấm rèm và cửa kính có một người đang đứng.

Tôi lập tức nhận ra bóng dáng nhỏ nhắn, trông như phụ nữ ấy là ai.

“Mẹ đi cùng cha đến ga Kita-Kamakura.”

Ông già giải thích một cách khổ sở. Người ở bên ngoài vẫn do dự, nhưng cuối cùng cũng từ từ mở kéo, và xuất hiện từ giữa hai tấm rèm.

Mẹ của Shinobu đứng khựng lại ở lối ra vào, đôi mắt to không chớp nhìn chăm chăm vào cô con gái, không để tâm đến ai khác.

“Cô tới bệnh viện kiểm tra rồi chứ hả?” Giọng bà gắt gỏng bất ngờ.

“Con kiểm tra rồi.”

“Thật lòng, cô có định sinh đứa bé không?”

Shinobu gật đầu. Kawabata Mizue lắc đầu như bị sốc.

“Cô chẳng còn trẻ trung gì nữa. Lo liệu cho người chồng bệnh tật hơn mình cả chục tuổi đã khổ rồi, giờ mà sinh nở thì khổ không nói hết đây, không phải khổ cực bình thường đâu. Cô đã suy nghĩ thấu đáo chưa?”

Tuy vậy, nét mặt của Shinobu vẫn không hề dao động. Chị gật đầu còn mạnh mẽ hơn khi nãy.

“Mẹ bảo này, Shinobu...”

“Mẹ nghe con nói đã.” Shinobu chậm rãi lên tiếng. “Ngày còn bé, con ước có thể đến ngôi nhà hòa thuận. Ngôi nhà mà ở đó, con sẽ sống thật yên bình, không phải buồn bã. Con nghĩ khi cưới Masa, là con đã tìm ra ngôi nhà ấy cho mình rồi đấy mẹ à.”

Khuôn mặt thảng thốt, người mẹ định đáp lời nhưng Shinobu đã ngăn lại.

“Nhưng chỉ như vậy thôi thì chưa thực sự đủ. Nay con sắp sửa chào đón một thành viên mới. Bởi vì bây giờ, con không phải là một cô bé u buồn nữa. Con đã trưởng thành và mạnh mẽ hơn một chút rồi. Đứa trẻ này sắp đến với gia đình chúng con, và con nhất định sẽ không từ bỏ. Dẫu con có phải trải qua muôn vàn khó khăn chẳng nữa.”

Không khí im lặng như tờ. Kawabata Mizue vẫn nhìn con gái, bà ngây ra như phỗng trong một lúc lâu.

“Cô đúng là ngốc!” Mãi sau, bà mới thở dài thườn thượt. “Mình à, tôi về trước đây.”

Bà quay gót và bước ra ngoài. Có lẽ chuyện hòa giải là không thể. Tất cả chúng tôi đang chán nản thì Kawabata Mizue, bấy giờ sắp đóng cửa, thoáng ngoái lại nhìn con gái.

“Shinobu, mai mốt về nhà nhé. Cùng với chồng con nữa.” Giọng bà mềm mỏng hơn một chút. “Sau đây có nhiều việc phải bàn lắm.”

Chuyện thứ ba

Chuyện thứ ba: *Mùa xuân và Tula**

của Miyazawa Kenji

(Sekine Shoten phát hành)

1

“Anh mời cậu cà phê nhé!” Đó là lời đầu tiên Takino Renjo thốt ra, khi đến chỗ hẹn muộn năm phút.

Tôi gạt đi nhưng anh không nghe, “Có bao nhiêu đâu, cậu đừng khách sáo!” Nói đoạn, anh kéo tôi tới một tiệm thuốc chuỗi cà phê nằm gần bên xe buýt.

“Dù quanh nhà ga đi chẳng nữa nhưng ít quán cà phê nào mở cửa từ sáng sớm thế này lắm!”

Chúng tôi chọn bàn cạnh cửa sổ, từ đó có thể trông ra đường. Đây là lần đầu tiên tôi đến Hongodai, đường đi rộng thênh thang, trước nhà ga không nhiều hàng quán lắm.

Phố xá sạch sẽ, thông thoáng, nổi bật với tòa nhà mới xây xong. Khác hẳn với ga Ofuna lộn nhồn những ngôi nhà cũ kĩ.

Thấm thoắt mà đã cuối tháng Hai. Bên ngoài cửa sổ, vài vị khách nữ đang co ro đứng trước siêu thị đợi đến giờ mở cửa. Trời mây u ám, tưởng chừng có thể chuyển mưa tuyết bất cứ lúc nào.

“Xin lỗi nhé! Ngày nghỉ mà còn gọi cậu ra đây sớm như vậy.”

“Có gì đâu, đằng nào em cũng rảnh... Nhà em gần đây nữa mà.”

Tôi nói. Khu Ofuna tôi ở chỉ cách Hongodai một ga nhưng tôi không có họ hàng hay bạn bè nào sống quanh khu này.

Hồi sáng Takino gọi điện thoại cho tôi, “Anh thu xếp được thời gian rồi, nếu được, mình gặp nhau nói chuyện không?” Anh chẳng rào đón gì, hỏi đột một cái khiến tôi cứ ngẩn ra. Mãi tôi mới nhớ, cách đây khá lâu, nhân nhắc đến mẹ của Shioriko, anh từng hứa, “Để lần tới, có thời gian rảnh, từ từ anh kể cho.”

Đó là nguyên cớ khiến tôi đi đến Hongodai, nhà ga nằm gần tiệm sách nhà Takino.

“Dạo này Shinokawa thế nào rồi? Khỏe không? À, anh bất lịch sự quá. Anh hút thuốc được chứ?”

Lấy điều thuốc ra ngậm lên miệng rồi, anh mới thốt lên như bất chợt nhớ ra. Tôi gật đầu.

“Cô ấy khỏe lắm. Chân cũng ổn định hơn.”

“Thế à, vậy là phần khởi.” Anh mở nắp bật lửa đánh tách một cái rồi châm thuốc.

Chân Shioriko đang trên đà hồi phục. Tuy khó mà được như xưa, nhưng một ngày nào đó, cô sẽ có thể sinh hoạt mà không cần dùng đến nạng.

“Ngoài ra có chuyện gì lạ phát sinh không?”

“Để xem nào... Chắc là không.”

Tôi ngẫm nghĩ và trả lời. Nói chính xác thì vẫn có vài chuyện xảy ra nhưng không đáng kể. Từ khi giúp Sakaguchi Shinobu tìm lại cuốn sách hồi tháng trước, thỉnh thoảng Shioriko lại kể với tôi về mẹ mình. Cũng

không hẳn là kẻ, đơn thuần chỉ bức dọc nói mấy câu đại loại “Bỗng dưng bà ấy bỏ đi như thế, tôi khổ sở hết sức!” hay “Người gì mà chỉ biết nghĩ cho mình!”, nhưng tôi cho rằng việc bộc lộ cảm xúc cũng giúp cô giải tỏa phần nào. Có lẽ nhìn cảnh mẹ con Sakaguchi Shinobu chính thức nói chuyện lại sau mấy chục năm, ắt hẳn trong lòng cô không khỏi suy nghĩ.

“Xin lỗi đã hỏi cậu câu kì quặc thế nhé!” Takino cười trừ và dúi điều thuốc vào gạt tàn. “Đạo này khách mua hàng chỗ Shinokawa có tăng lên không? Em ấy có hay tiếp khách trên nhà chính không?”

“Em nghĩ là không, sao anh lại hỏi vậy?”

Theo như tôi biết thì không có. Nhưng nếu cô gặp ai vào ngày nghỉ định kì như hôm nay thì tôi không rõ.

“Lúc *Cô gái bỏ công anh* bị lấy mất, anh để ý đến một vài chuyện. Chắc từ khoảng thời gian cậu vào làm ở tiệm, Shinokawa bắt đầu nhận tư vấn cho khách đúng đúng không? Ví như giải quyết các vấn đề liên quan đến sách cũ chẳng hạn.”

“Có, nhưng thỉnh thoảng thôi.”

“Hóa ra là thật à? Lúc anh đến nhà khách hàng ở Kamakura mua sách có nghe họ kể. Họ bảo tiệm sách cũ ở Kita-Kamakura bắt đầu nhận ủy thác trở lại. Bây giờ anh cũng không để tâm lắm...” Takino trầm tư phả khói thuốc lên trần nhà.

“Anh bảo ‘trở lại’ tức là ngày trước từng làm rồi à?”

“À. Mẹ của Shinokawa xưa có làm... Lần đầu cậu nghe nói đến à?”

Tôi im lặng gật đầu. Shioriko chưa bao giờ kể.

“Anh cũng chỉ được biết từ khi bắt đầu làm công việc này thôi, nhưng hình như đã mấy lần cô Shinokawa làm những việc như tìm ra sách bị mất

trộm... Nhưng, dù tìm ra kẻ trộm cô ấy vẫn không tố giác thủ phạm với cảnh sát.”

Anh nói vòng vo tam quốc nhưng tôi vẫn lờ mờ đoán ra. Đúng là cách đây mấy chục năm, Shinokawa Chieko từng đe dọa thủ phạm lấy trộm bản in đầu truyện *Đại chiến thế giới lần cuối* của Fujiko Fujio và chiếm đoạt được bản in đầu đất giá của những truyện khác.

“Ý anh là mẹ cô ấy làm thế để trục lợi trong mua bán đúng không?”

Takino khẽ mím môi. Có lẽ anh nhận ra tôi nắm được phần nào nội tình của tiệm sách cũ Biblia.

“Không chừng là vậy đây! “ Anh dúi mẩu thuốc ngấn ngùn vào gạt tàn. “Điều anh muốn nói là, nếu thông tin đó lan rộng ra thì có khả năng dẫn đến những uỷ thác không hay. Anh nghĩ cậu cũng nên cẩn thận im chút... Chắc, nói vậy chứ Shinokawa sẽ không đâm đầu vào chuyện gì có mùi nguy hiểm đâu.”

“...”

Tôi không lạc quan đến thế, cứ xét riêng việc cô ấy đã làm để bảo vệ bản in đầu cuốn *Những năm cuối đời* của Dazai là biết. Cô cũng có cái điên cuồng chiếm hữu dù gặp phải rủi ro gì đi nữa. Tuy không đến mức phạm tội, nhưng hành động liều lĩnh vẫn luôn tiềm ẩn nguy cơ.

Hả? Bất giác tôi ngẩng đầu lên.

“Anh nói từ khoảng thời gian em vào làm nghĩa là trước đó, dù khách hàng có uỷ thác về sách, cô ấy cũng không nhận lời à?”

Điều này quả thật bất ngờ. Thế mà tôi cứ đinh ninh hễ liên quan đến sách cũ là Shioriko sẵn sàng đi đến chân trời góc bể để giải quyết cơ đấy.

“Anh cho là vậy...” Takino trả lời. “Chắc hẳn Shinokawa không muốn

hành động giống mẹ. Cậu thấy đấy, em ấy tuy giỏi giang chuyện sách vở nhưng giao tiếp lại vụng về.”

Quả thật, Shioriko là dạng người xây hẳn bức tường sách ngay giữa tiệm và giấu mình trong đó. Thế thì, tại sao cô ấy lại thay đổi?

“Chắc là do quen với cậu đấy!”

“Hả?”

“Hễ Shinokawa kể chuyện sách, cậu lại vui vẻ lắng nghe còn gì. Đối với một người kém ăn nói như em ấy, đó là một niềm vui. Em ấy muốn nói chuyện với cậu nhiều hơn, muốn trở nên thân thiết với cậu hơn, cảm xúc lớn dần lên, em ấy trở nên tích cực hơn trước những ủy thác...”

Tôi nuốt nước bọt đánh ực. Thật là vậy sao? Có thể lắm. Dù gì cũng là bạn từ nhỏ của cô ấy nhận xét mà...

“Nếu sự thật như thế thì thú vị nhỉ? Còn thực sự anh làm sao biết được suy nghĩ của em ấy.”

Takino phá ra cười ha hả. Tôi chẳng thấy buồn cười. Bị anh trêu đùa trắng trợn mà.

“Cha Shioriko có phát giác ra những hành động của vợ không ạ?”

Tôi vừa đổi chủ đề, nụ cười trên mặt Takino tắt ngúm. Như muốn sắp xếp suy nghĩ trong đầu, anh châm thêm điếu thuốc thứ hai.

“Anh cũng không biết.. Mà ngay từ đầu anh còn chẳng nắm rõ cô Shinokawa đã làm đến mức nào nữa là... Chắc, nhưng anh nghĩ chắc khó có chuyện chú hoàn toàn không hay biết gì.”

“Còn khả năng bắt tay cùng làm thì sao...”. Tôi dè dặt hỏi. Trường hợp đó, cả cửa tiệm chứ chẳng riêng ai, sẽ dính dáng đến những phi vụ đầy rủi ro như lúc tìm ra cuốn *Đại chiến thế giới lần cuối*.

“Anh không rõ.” Takino lắc đầu. “Nhưng cơ bản chú Shinokawa là người rất trung thực, chú ấy sẽ không nhúng tay vào việc mua bán bất chính đâu. Chưa kể ở tiệm sách cũ Biblia, cô là người lo đầu vào, hầu hết sách mua về đều do một tay cô ấy quản lý cả. Tuy chỉ là phỏng đoán, anh nghĩ sự im lặng của chú là có lý do.”

Tôi nhấp một ngụm cà phê đã nguội ngắt. Những bí ẩn xung quanh Biblia ngày một tăng. Suy cho cùng Shinokawa Chieko đã làm gì ở đây? Tại sao bà bỏ đi? Hiện tại bà đang ở đâu? Ngoài ra, bằng cách nào bà thu thập được thông tin của chúng tôi?

“Chết thật, suýt nữa thì quên bém! “ Takino lục túi lấy một phong bì màu nâu và đưa cho tôi. “Cho cậu đấy! Xem thử bên trong đi!”

Tôi nghe theo, mở bì thư ra thì thấy một bức ảnh trắng đen, chụp bốn người trông như một gia đình, hậu cảnh chính là tiệm sách cũ Biblia.

Đập vào mắt tôi đầu tiên là cô bé thất bím đứng bên cạnh tấm biển xoay bằng sắt. Bộ đồng phục cấp hai của Học viện Nữ sinh Thánh Seio thật hợp với cô. Học viện này là trường dòng dành cho nữ sinh liên thông trung học cơ sở và trung học phổ thông, nằm ở ngoại ô thành phố Kamakura.

Tuy nhỏ bé và mảnh khảnh hơn bây giờ, song thừa sức nhận ra cô bé ấy là Shioriko ngày xưa. Cô bé cổ hết sức cong khoe miệng lên như thể bị ai đó giục phải cười, bộ dạng hết sức đáng yêu.

Đứng bên cạnh là cha cô, chủ tiệm trước đây. Trong hình ông mới ngoài bốn mươi, trẻ hơn một chút so với hình ảnh trong kí ức tôi. Nụ cười nở ra trên khuôn mặt góc cạnh vốn nghiêm nghị. Bên cạnh đó nữa là một phụ nữ cao ráo, thanh mảnh, đứng xoay nghiêng người, tay bông bé gái tầm bốn, năm tuổi. Đây là Shinokawa Chieko. Còn bé gái này hẳn là Shinokawa Ayaka. Cô bé bá cổ mẹ, khoe hàm răng trắng với máy chụp ảnh. Khuôn

mặt người mẹ bị cánh tay của cô con gái che mất một nửa, nhưng vẫn thấy rõ bà đang cười rất vui vẻ. Bà ăn vận khá giản dị với áo sơ mi và chân váy trơn, suối tóc buông dài, trông giống Shioriko hiện tại như hai giọt nước.

“Tấm ảnh này anh chụp một năm trước khi cô bỏ đi. Có lẽ đây là tấm ảnh duy nhất đủ mọi người trong nhà với nhau.”

Shioriko lúc ấy không giống mẹ cho lắm. Một phần do cách ăn mặc, nhưng phần lớn là vì ngày xưa cô chưa đeo kính.

“Vào thời gian này, mắt của Shioriko còn tốt hả anh?”

Takino rướn người tới trước, sầm soi tấm ảnh “Đâu có, em ấy cận thị từ bé. Nhưng đây là lúc cô bé mới đeo kính áp tròng thôi.”

Thì ra là vậy. Bỏ kính ra trông khác hẳn đi.

“Anh nói cả nhà cô ấy ít khi chụp ảnh chung là sao ạ?”

“Mẹ Shinokawa ghét chụp ảnh lắm. Đến mức độ đám cưới còn không có hình cơ mà... À, thêm cô con gái cũng ghét chụp ảnh. Cả hai người đều khó chịu nên anh chật vật mãi mới chụp được tấm này đây. Cậu xem, bà mẹ cố tình xoay người đi đây này... Nhưng, trông ảnh vẫn đẹp.”

“Đúng vậy nhỉ.”

Anh ấy tự hào cũng phải thôi. Vì đây là một tấm hình đã chớp được khoảnh khắc của niềm hạnh phúc.

“Sao anh lại cho em?”

“Thì anh nghĩ chắc cậu muốn có ảnh Shinokawa hồi bé. Thế không cần à?”

Takino cười khoái chí. Tôi chẳng buồn sĩ diện. Làm gì có chuyện không cần cơ chứ.

“Cảm ơn anh ạ.”

Tôi nói cảm ơn rồi cất phong bì vào túi trong áo khoác.

Sau khi chia tay với anh Takino, tôi vô ý quên bằng chuyện tấm ảnh.

Mãi đến quá trưa mấy hôm sau, đi mua cơm ở cửa hàng tiện lợi bên kia đường ray về, tôi mới chợt nhớ, bèn đứng khựng lại ngay cạnh cửa tiệm và lôi tấm ảnh ra xem. So sánh với khung cảnh trước mắt, tôi nhận ra ảnh được chụp ngay chỗ tôi đang dừng.

Có lẽ là chụp vào đầu hè, cầm tú cầu đang độ nở rộ, vươn ra từ khe hở của hàng rào nhà bên. Quanh đấy trồng rất nhiều loài hoa này, giờ là mùa đông mà vẫn còn cành lá.

Cảnh vật giống ngày xưa đến giật mình, chỉ hiếm gia đình trong hình đã xảy ra biến chuyển to lớn. Hai cô con gái đều trưởng thành, người cha đã qua đời, còn người mẹ bỏ đi biệt tích.

Tôi nhìn chằm chằm khuôn mặt khuất nửa của Shinokawa Chieko. Tuy tấm ảnh không rõ nét, tôi vẫn nhận ra đúng là bà, nhờ từng xem bức tranh để trên tầng hai nhà chính, trong đó vẽ một cô gái giống Shioriko như tạc đang đọc sách. Nhắc mới để ý, người vẽ tranh là ai tôi cũng chẳng hay biết.

“Anh Daisuke!”

Shioriko từ cửa tiệm bước ra, đến bên biển xoay lúc nào. Vị trí của cô đúng như trong tấm ảnh.

“Anh đang nhìn gì thế?”

“À à, tôi xem tấm ảnh anh Takino cho ấy mà...”

Không nghĩ gì nhiều, tôi chìa cho cô xem, mặt Shioriko liền đỏ bừng như tôm luộc. Cô hốt hải chống nạng lại gần tôi rồi giật phắt lấy tấm ảnh.

“Anh có thứ này từ đ... đâu?...”

Cô lật mặt sau tấm ảnh rồi áp chặt nó vào ngực mình. Thấy phần ngực chiếc áo len hằn xuống, tôi vội đánh mắt sang hướng khác.

“Thì đó... Anh Takino cho tôi.”

Mãi tôi mới nhận ra mình nói hớ. Takino đã kể Shioriko rất ghét chụp ảnh còn gì.

“Tôi không biết phải làm nét mặt ra sao khi chụp |nh cả.” Shioriko nói với giọng trầm trầm. “Bức này cũng vậy, người ngắm cứ đơ đơ nên tôi không thích... Mà vốn từ đầu tôi đã chẳng thích khuôn mặt mình rồi...”

“Shioriko trong tấm ảnh này rất đáng yêu mà! Tôi thấy... thích lắm.”

Tôi cố gắng lắm mới thốt ra được câu ấy. Con đường vắng người im phăng phắc. Shioriko liếc xuống tấm ảnh trên ngực rồi đột ngột thở dài.

“Cảm ơn anh...”

Cô khách sáo cảm ơn tôi, đoạn lắc đầu quay vào trong tiệm. Dường như cô nghĩ mình đã làm khó tôi thì phải. Và có vẻ cô không định trả tôi tấm ảnh.

“À, đúng rồi.” Cô xoay người lại chỗ lối đi xếp đầy sách. “Anh Daisuke, tối nay anh có dự định gì chưa?”

“Tôi chưa có kế hoạch gì hết.”

Shioriko cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi lâu, khuôn mặt trầm tư, chùng như phân vân.

“Nếu có thể, anh đi cùng tôi tầm một tiếng đồng hồ được không?”

“Sao cơ?”

“Tối nay, tôi phải đi đến một nơi.” Cô nói.

2

Lúc chúng tôi đóng cửa xong và khởi hành, trời đã tối hẳn.

Địa điểm không xa lắm nên Shioriko bảo không cần dùng xe ô tô. Tôi sánh bước cùng cô dọc theo sân ga. Chỗ soát vé của nhà ga Kita-Kamakura nằm ở hướng ngược lại nên đoạn này không ai lai vãng.

Chúng tôi đi qua đường hầm chằng khác nào một hang động xuyên núi. Trần đường hầm nguyên sơ bằng đá ngay trên đầu khiến tôi rụt cổ lại theo quán tính.

“Lúc trưa, một người bạn học của mẹ tôi đã gọi tới.” Shioriko lên tiếng.

“Bạn học à? Học thời nào vậy?”

“Cả cấp hai lẫn cấp ba thì phải. Người này sống ở Kita-Kamakura, hay đến tiệm chúng ta từ tận thời cha cô ấy còn sống cơ. Giờ chúng ta sẽ đến nhà đó...”

“À, cô cho tôi hỏi một chút.” Tôi cắt ngang lời cô nói. “Ngày trước mẹ cô học trường nào vậy?”

“Học viện Nữ sinh Thánh Seio... Ủa, tôi chưa bao giờ kể à?”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe đấy. Thì ra hai mẹ con cùng học một trường.

“Xưa kia mẹ cô sống ở khu này sao?”

“Phải... Nhà mẹ tôi ở Fukasawa hay sao ấy.”

Ừm, không có gì là lạ, Shinokawa Chieko vốn là khách quen của tiệm sách cũ Biblia mà.

“Nhà ngoại của cô thì sao?”

Shioriko lại lắc đầu, “Hình như không còn ai sống ở đó nữa. Mẹ từng

bảo bà không có gia đình... Cụ thể thì tôi không nắm được. Chỉ biết cả tôi lẫn Aya đều chưa gặp họ hàng thân thích của mẹ lần nào...”

Câu chuyện dừng lại ở đây, chỉ còn nhịp nạng vang trong đêm tối. Cứ cho là cha mẹ anh chị em qua đời hết rồi đi, dẫu sao trước đây cũng phải tồn tại mối quan hệ họ hàng nào đó chứ. Chuyện này thật kì dị.

Chúng tôi rẽ phải ở phía trước thanh chắn đường ray và bắt đầu leo dốc. Đối với tôi, con đường này rất đỗi thân quen. Khi đi bộ từ trường cấp ba tôi học đến ga Kita-Kamakura, bắt buộc phải đi qua đây.

“Tại sao bạn học của mẹ cô lại gọi điện?” Tôi quay lại chủ đề cũ.

“Tôi cũng không rõ...”

“Hả?”

“Cô ấy bảo gặp mặt rồi nói.”

“Chỉ vậy thôi à?”

“Còn nhấn mạnh đây là chuyện quan trọng...”

Đúng là khiến người ta tò mò, hẳn là dính dáng đến Shinokawa Chieko cũng nên. Tôi đã đoán ra lý do Shioriko yêu cầu tôi đi chung. Phải chăng cô thấy bất an trước cuộc hẹn mờ ám đó. Tôi đã được cô tin cậy hơn một chút rồi chẳng?

Đến giữa dốc, con đường đột ngột thu hẹp. Khu vực này là một phần của ngọn núi bao quanh Kamakura, tôi tưởng từ ngày xưa đây đã là khu dân cư cao cấp, nhưng choán phần lớn bãi đậu xe lại là các dòng xe mini*. Đường chật hẹp thế này thì cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

Đi được một lúc thì hết đường, bậc thang dẫn lên núi xuất hiện. Leo bộ chừng năm phút sẽ đến ngôi trường tôi học ngày xưa. Từ ngày tốt nghiệp đến giờ, chưa lần nào tôi về lại trường.

“Nhà của người đó ở tí trên kia cơ à?”

“Không... Ngay đây rồi.”

Shioriko ngăn lại khi tôi định bước tiếp. Trước mắt chúng tôi là một dinh thự cũ có rào cao sừng sững bao quanh. Thường xuân leo kín một mặt tường, đang vào mùa đông nên lá rụng hết cả.

Trên trụ cổng làm bằng bê tông giờ đã nứt nẻ treo tấm biển đề “Tamaoka”. Bên kia cổng sắt, chỉ thấy ánh sáng lẻ loi từ một căn phòng hắt ra vườn. Khung cảnh trông cứ tĩnh mịch thế nào...

“...”

Shioriko thoáng lưỡng lự một hồi rồi mới bước tới mở cổng. Khu vườn được chăm chút kĩ lưỡng nhưng hình như không có cây nào ra hoa kết quả mùa này.

Shioriko ấn chuông, tôi đứng đằng sau, ngắm nhìn hàng cấm tú cầu trồng men theo bờ rào trong lúc chờ gia chủ xuất hiện. Thời còn học cấp ba, có lần tôi đã trông thấy hoa nở khi đi ngang qua ngôi nhà này.

Nghe tiếng cửa mở, tôi vô thức đứng nghiêm lại. Một phụ nữ thấp bé mặc áo len cổ lọ màu đen xuất hiện. Bà cắt tóc ngắn, kiểu đầu bob ngày xưa, tóc mái cũng thẳng băng một đường. Mái đầu lấm tấm điểm bạc, cổ có nhiều nếp nhăn, tuổi chừng ngoài năm mươi.

“Tôi, tôi muộn thế này còn đến làm phiền cô... Dạ, buổi trưa, gia đình có, có gọi điện thoại cho tiệm sách cũ Biblia...” Mới chỉ chào hỏi mà Shioriko đã lấp bấp tội nghiệp.

“Cháu là con gái của Chieko đúng không?” Người phụ nữ nở một nụ cười dịu dàng duyên dáng. “Cô là Tamaoka Satoko, người đã gọi điện thoại. Nào, mời hai cháu vào trong!”

Bà bảo muốn chúng tôi xem một căn phòng nên tôi và Shioriko được đưa đến căn phòng kiểu Âu ở cuối hành lang tầng một. Có lẽ nó được dùng làm thư phòng, sát tường có kệ sách lắp cửa trượt kính mờ, bàn nhỏ và ghế bành gỗ kê bên cửa sổ treo rèm dày. Có lẽ chủ nhân thường vui vẻ đọc sách bên bàn này?

“Đây là bộ sưu tập sách của cha cô. Hai năm trước cụ đã về thế giới bên kia nên bây giờ cô kế tục việc quản lý chúng.”

Bà Tamaoka Satoko nói. Một phần của bộ sưu tập sách chất chồng trên cả mặt bàn lẫn sàn nhà. Nổi bật là những cuốn sách tranh cỡ lớn dường như của nước ngoài và một vài quyển sách lẻ trong tuyển tập văn học cá nhân. Dường như chủ nhân cũ có kiến thức uyên thâm về văn học Nhật Bản và mỹ thuật.

Ừm?...

Khung cảnh căn phòng khiến tôi ngỡ ngợ. Tôi cảm thấy có nét quen quen trong phòng thì phải? Mà không, chắc chỉ là tưởng tượng thôi. Từ lúc cha sinh mẹ đẻ, đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi bước chân căn phòng này.

“Cha của cô chuyển đến sống ở khu này gần năm mươi năm về trước, từ đấy, cụ rất hay lui tới tiệm sách cũ Biblia. Cụ mua khá nhiều sách ở tiệm, đồng thời bán cho tiệm cũng nhiều không kém... Cha mẹ cháu có lần nào kể với cháu về cha của cô chưa? Ví dụ như cụ mua sách cũ gì chẳng hạn?”

Shioriko khẽ lắc đầu, “Xin lỗi... Cha mẹ cháu chưa kể bao giờ...”

“Vậy à?” Tamaoka Satoko mỉm cười xóa đi khoảnh khắc khó xử. “Cũng khó trách. Khoảng mười năm trước, chân cụ yếu hèn nên không thể xuống tiệm nữa. Xin lỗi cháu, cô kể lẽ kì cục quá.”

“Khô... Không có chuyện đó đâu ạ.”

Ông Tamaoka có vẻ là một khách hàng vô cùng nhiệt tình, nhưng nếu là mười năm về trước thì Shioriko vẫn chưa phụ giúp ở tiệm. Cô không biết cũng là chuyện dễ hiểu.

“Thưa cô... Chuyện, chuyện cô muốn bàn hôm nay là gì ạ?”

Shioriko đặt câu hỏi. Tôi cũng thắc mắc điều này. Nếu liên quan đến chuyện thanh lý bộ sưu tập sách thì nói ngay lúc gọi điện là xong. Cũng không thể nào có chuyện bà cất công gọi một người chẳng quen thân gì đến đây chỉ để chia sẻ những kỉ niệm về cha mình.

“Những vấn đề Chieko tư vấn, chắc cháu cũng làm được phải không?”

Khoảnh khắc tên mẹ mình vang lên, nét mặt Shioriko đột nhiên cứng đờ, “Ý cô là sao ạ?”

“Chieko hay được khách hàng tới tiệm nhờ vả này kia mà. Hễ liên quan đến sách thì dù lời ủy thác khó khăn đến đâu, cô ấy cũng nhận lời... Cô nghe đồn gần đây cháu cũng làm việc này.”

Tôi nín thở. Trong đầu tôi chợt hiện lên câu nói của Takino, tin đồn rằng Biblia bắt đầu nhận ủy thác trở lại đang lan rộng. Nhưng tôi không ngờ thực sự lại có khách hàng đưa ra ủy thác như thế!

Sau một hồi suy nghĩ, Shioriko trả lời, “Cháu không đủ khả năng làm được như mẹ... Dù vậy, nếu có thể cô cứ kể cho cháu nghe.”

Shioriko không hẳn là từ chối. Tôi sinh ra bất an. Tuy chưa rõ có gì nguy hiểm hay không, tôi cảm thấy tính chất công việc lần này ít nhiều khác với những vụ việc cô đã giải quyết từ trước đến nay. Có lẽ đúng như Takino khuyên, tốt nhất tôi nên nâng cao cảnh giác.

“Cảm ơn cháu!” Tamaoka Satoko nói cảm ơn rồi tiếp tục câu chuyện bằng giọng điệu bình thản. “Cô muốn nhờ cháu lấy lại cuốn sách bị đánh

cấp khỏi căn phòng này.”

3

Chúng tôi di chuyển qua gian tiếp khách ngay bên cạnh thư phòng. Ba người ngồi đối diện nhau ở bộ bàn ghế cổ kê trên chiếu tatami.

“Trước khi kể đầu đuôi, cô muốn các cháu xem một cuốn sách... Chắc cả hai đều biết cuốn này nhỉ?”

Tamaoka Satoko đặt lên bàn một quyển sách cũ cất trong hộp bọc giấy sếp. Mắt Shioriko liền sáng lên lấp lánh, còn tôi ngồi cạnh dĩ nhiên không biết gì. Miếng giấy trắng dán trên chiếc hộp màu nâu in khan đề và tên tác giả bằng nét chữ khó đọc: *Mùa xuân và Tu la - Bản phác thảo tâm tưởng*.

Tác giả là Miyazawa Kenji, cái tên này quả thật tôi có biết Trong sách giáo khoa Văn có đăng một số truyện thiếu nhi và thơ do ông sáng tác. Nếu tôi nhớ không lầm, bài thơ nổi tiếng kể chuyện người anh lao ra ngoài lấy tuyết về cho người em gái sắp qua đời cũng là tác phẩm của Kenji*.

“Đây là bản in đầu tiên của *Mùa xuân và Tu la* do Sekine Shoten ấn hành. Lần đầu tiên cháu thấy cuốn sách trong tình trạng tốt như vậy. Cháu xin phép xem bên trong được không ạ?” Bỗng dưng, ngữ điệu của Shioriko trở nên lưu loát. Như mọi lần, cô như biến thành một người khác vậy.

“Được, cháu cứ tự nhiên.”

Bà Tamaoka chưa nói dứt, Shioriko đã cầm cuốn sách lên và giờ xem bên trong. Cử chỉ cho thấy cô đang cực kì phấn khích.

Cuốn sách bọc vải thưa, chiếm gần hết trang bìa là hoa văn của loài cây nào đó. Gáy sách đề dòng chữ “Tập thơ *Mùa xuân và Tu la*, Miyazawa

Kenji”. Dân ngoại đạo như tôi nhìn vào cũng biết bìa được thiết kế rất công phu và trau chuốt.

“Quyển sách này in từ khi nào thế?” Tôi hỏi nhỏ.

“Nó được phát hành vào năm Đại Chính thứ 13... Cách đây tám mươi bảy năm.”

“Tám... mười bảy năm...”

Thật không ngờ cuốn sách lại cổ đến vậy! Tình trạng sách rất tốt, hầu như không thấy vết bạc màu hay hư hỏng gì. Ất hẳn nó được bảo quản vô cùng kỹ lưỡng.

“Cuốn sách này quý lắm nhỉ!”

“Chứ còn gì nữa!” Cô khẳng định chắc nịch. “Kenji để lại rất nhiều tác phẩm, nhưng lúc sinh thời, ông chỉ ra mắt tập truyện thiếu nhi *Quán ăn mè neho lắm chuyện** cùng tập thơ *Mùa xuân và Tu la* này mà thôi. Cả hai cuốn sách gần như do tác giả tự bỏ chi phí xuất bản, lúc ấy không bán được bao nhiêu... Thậm chí riêng bản thân tác giả đã tự mua lại khá nhiều cuốn thì phải.”

“Hả? Tôi tưởng còn những tác phẩm như *Đêm trên đường ray Ngân Hà** nữa mà? Không phải như vậy à?...”

“*Đêm trên đường ray Ngân Hà* chỉ được lưu lại ở dạng bản thảo, nó được in trong tuyển tập phát hành sau khi tác giả qua đời. Lúc ông còn sống, cuốn sách chưa bao giờ được ra mắt cả.”

“Hóa ra thế...”

Tôi bất giác cảm thán. Tác phẩm nổi tiếng mà như vậy sao?

“Chính tác giả đã thực hiện chỉnh sửa toàn diện bản thảo của mình rất nhiều lần, thậm chí giới nghiên cứu còn tranh cãi suốt một thời gian dài cho

câu chuyện đâu là bản chính thức. Đây là tình trạng thường gặp ở các tác phẩm của Kenji. Ngay cả cuốn *Mùa xuân và Tu la* dù được in thành sách nhiều lần cũng chưa chắc đã là tác phẩm trong bản in đầu tiên này... A! Chết thật, xin lỗi cô!”

Shioriko đỏ mặt, quay ra xin lỗi Tamaoka Satoko. Tôi cũng bưng tỉnh. Hai chúng tôi quên rằng mình đang ngồi trước mặt người khác, cứ thế hăng say bàn về sách.

“A, tại cháu không hiểu biết về sách cũ cho lắm. Không phải lỗi của chủ tiệm đâu ạ.”

“Trời ạ, đừng khách sáo. Cô cũng định nói với hai đứa về cuốn sách này mà. Nói thế chứ phần lớn cô chỉ nghe cha kể lại mà thôi...” Tamaoka Satoko nở nụ cười, bà hướng đầu gối sang phía tôi và bắt đầu câu chuyện.

“Khi Miyazawa Kenji trở nên nổi tiếng, ngày càng có nhiều độc giả ái mộ đi tìm bản in đầu của *Mùa xuân và Tu la*. Cha cô cũng là một trong những người như vậy. Cụ mua cuốn này gần năm mươi năm về trước... Tức là vào những năm 30 thời Chiêu Hòa, từ hồi ấy, cuốn sách này đã hiếm đến nỗi ngay cả những tiệm sách cũ trong thành phố cũng không có.”

Bà giải thích hết sức lưu loát, xem ra cũng là một sách hạng nặng. Không phải tự nhiên mà bà là con gái của một tín đồ sách cũ và là bạn học với Shinokawa chieko.

“Cha cô mua cuốn này ở đâu ạ?”

“Ở tiệm sách cũ Biblia đấy. Cụ mua cả hai quyển...”

“Hai quyển ạ?”

Có vẻ đã đến phần chính của câu chuyện rồi đây. Rướn người tới trước, Shioriko huých khuỷu tay tôi, cho tôi xem *Mùa xuân và Tu la*. Trên bìa lót

in các dòng:

Bảng phác thảo tâm tưởng

Mùa xuân và Tu la

Đại Chính năm 12

Tôi chán nản khi thấy ở đây từ “bản” bất ngờ bị in sai thành “bảng”, nhưng có lẽ cái Shioriko muốn cho tôi xem không phải là từ in nhầm đó. Dưới chữ “Bảng phác thảo” đóng một con dấu cá nhân màu đỏ. Trong khung vuông là hình hoa cẩm tú cầu. Hình như tôi đã thấy nó ở đâu đó.

“A...”

Tôi bất chợt thốt lên. Trong *Soseki toàn tập* do Iwanami Shoten phát hành mà bà ngoại Gora Kinuko để lại, trừ “Quyển 8 - Từ ấy”, tất cả các cuốn khác đều có dấu sở hữu hình hoa cẩm tú cầu y như thế này. Sau khi được người ta tặng quyển 8, bà ngoại đã lòng mua những quyển khác ở tiệm sách cũ Biblia.

“Cháu xin lỗi cắt ngang câu chuyện... Cụ nhà từng sử dụng con dấu này ạ?” Shioriko hỏi Tamaoka Satoko.

“Phải. Tất cả các sách ở nhà cô đều được đóng con dấu này. Vì cha cô thích hoa cẩm tú cầu... Cẩm tú cầu trồng quanh nhà cũng bắt nguồn từ sở thích đó.”

Ban nãy bà đã nói nhà Tamaoka còn bán đi rất nhiều sách. Nói cách khác, *Soseki toàn tập* vốn dĩ là của gia đình họ, sau mới bán cho Biblia, rồi bà ngoại tôi mua lại.

Những con người hoàn toàn xa lạ lại được nối kết với nhau bằng sách cũ. Một cảm giác khó tả gợn lên trong lòng tôi.

“Khi này cô nói cụ nhà sở hữu những hai quyển *Mùa xuân và Tu la*,

đúng không ạ?” Shioriko vừa nói vừa nhẹ nhàng gấp sách lại. “Cô cho chúng cháu xem quyển này, nghĩa là quyển thứ hai đã bị đánh cắp?”

Tamaoka Satoko nhìn xuống đôi tay xếp trên đùi bằng ánh mắt xa xăm. Trên ngón tay xương xẩu không đeo chiếc nhẫn nào.

“Đúng là, cháu giống mẹ như đúc.” Bà khẽ nói. “Cha cô có hai quyển *Mùa xuân và Tu la*. Quyển thứ hai cũng mua ở tiệm sách cũ Biblia khoảng ba mươi năm về trước. Hình như mua lại từ Chieko...”

“Từ mẹ cháu sao?”

“Hồi học cấp hai, Chieko thỉnh thoảng lại đến đây chơi và thân với cha cô lắm. Ông cụ cũng quý mến Chieko, hay tặng sách cho cô ấy. Cụ rất ưa trò chuyện với người trẻ tuổi thích đọc sách. Cơ duyên khiến Chieko năng đến tiệm sách cũ Biblia cũng là vì cha cô giới thiệu rằng tiệm sách rất được. Mẹ cháu bắt đầu làm ở tiệm từ khi bỏ học cao học...”

“Mẹ cháu học cao học ạ?”

Shioriko tròn mắt thốt lên. Là con gái bà nhưng hóa ra cô không hay biết chuyện này.

“Phải rồi. Mẹ cháu bảo muốn chọn chuyên ngành lịch sử để nghiên cứu về quá trình xuất bản của châu Âu thời cận đại. Mẹ cháu nói thích thì thích nhiều thứ nhưng thấy lĩnh vực ấy có vẻ thú vị nhất.”

Tôi không hiểu nghiên cứu của bà ra sao, nhưng có lẽ có liên quan đến sách. Thì ra bà không chỉ thích sách một cách đơn thuần mà còn muốn đào sâu theo hướng học thuật.

“Nhưng mẹ cháu chỉ học cao học vồn vện vài tháng, sau đó vì hoàn cảnh gia đình mà phải nghỉ học đi làm. Chieko không phải người thích kể lể chuyện riêng tư nên cô không nắm được chi tiết... Cháu có biết chuyện

không?”

“Cháu cũng không rõ chuyện của mẹ ngày trước... Còn cha cháu thế nào thì cháu không rõ.”

“Đúng thật. Chắc anh Shinokawa sẽ rành hơn.”

Tamaoka Satoko khẽ gật gù. Chừng như bà là chỗ quen biết với chủ tiệm trước. Có lẽ giống như cha mình, bà cũng hay ghé đến tiệm sách cũ Biblia.

“Vậy việc mẹ cháu bán *Mùa xuân và Tu la* là như nào ạ...?”

“Khoảng nửa năm sau khi vào làm, Chieko gọi đến cho ông cụ nhà cô, hỏi có muốn mua bản in đầu của *Mùa xuân và Tu la* không? Nghe bảo lúc có việc đến nhà khách hàng ở đâu đó, cô ấy mua được cuốn sách với giá mấy trăm nghìn yên... Chieko hỏi cụ nhà cô ngay, vì biết cụ đang sưu tập các ấn bản in lần đầu của Kenji mà.”

“Mới nửa năm đã được giao nhiệm vụ mua lại như vậy rồi sao ạ?”

Tôi buột miệng chen ngang. Từ khi tôi vào làm đến nay cũng đã nửa năm trôi qua, nhưng chưa khi nào tôi được đi đến nhà khách hàng mua sách một mình cả, đừng nói gì đến giao dịch những cuốn sách hiếm.

“Có lẽ là mẹ tôi độc đoán tự làm... Diêm ấy bà khác người lắm.”

Nghe Shioriko thì thầm với tôi, Tamaoka Satoko buột cười khúc khích, “Hình như cũng bị chủ tiệm thời bấy giờ, là ông cháu ấy, la mắng nhiều lắm vì tự tiện này khác. Nhưng Chieko mua vào sách gì đều đem bán hoặc đấu giá đằng hoàng, nên về sau, ông cháu đã cho phép cô ấy tự do thực hiện.”

Có lẽ bà đã khiến ông cụ phải công nhận thực lực của mình. Tiếc là sau lưng, bà lại thực hiện những phi vụ không mấy đằng hoàng như cuốn *Đại*

chiến thế giới lần cuối.

“Nhưng trước đó, cha cô đã sở hữu cuốn *Mùa xuân và Tu la* với tình trạng khá tốt rồi mà. Tại sao cụ còn mua thêm một cuốn nữa? Hay vì quyển sách ấy còn mới hơn cả quyển này?”

“Không đâu. Ngược lại là đằng khác, tình trạng không khả quan lắm. Bìa sách bị ố, bên trong còn viết bậy nữa...”

“Vậy tại sao...”

“Cô không rõ lý do cụ thể, cha cô muốn sở hữu thêm một cuốn phòng hờ chẳng... Hoặc thấy Chieko gắng sức làm việc nên cụ muốn động viên...” Tamaoka Satoko chậm rãi nhả từng từ như đang suy nghĩ rất lung. “Nhưng có điều là cụ và cô đều thích cuốn *Mùa xuân và Tu la* cũ kĩ kia hơn. Ất hẳn cuốn sách ấy đã được chuyển qua tay của những người yêu quý nó... Đối với cha con cô, đó là một cuốn sách vô cùng quan trọng, không chỉ bởi giá trị tự thân.”

Tôi ít nhiều hiểu được ý bà. Trước đây Shioriko cũng nói bản thân mỗi cuốn sách cũ đều chứa đựng những câu chuyện của riêng nó. Đây không phải thứ có thể cân đo đong đếm chỉ bằng giá trị của một ấn phẩm cũ.

“Cháu muốn hỏi kĩ hơn tình trạng lúc cuốn sách bị lấy trộm... Nhưng trước đó, cháu có một thắc mắc.” Shioriko đưa ngón trỏ lên. “Cô không báo cảnh sát về vụ trộm ạ?”

“Không...”

Khuôn mặt của Tamaoka Satoko từ nãy đến giờ bình thản là vậy, lần đầu tiên đôi mắt cô nhìn cháu một cách khở sở.

“Lý do là gì vậy ạ?”

“Chắc cháu cũng đoán ra rồi phải không.” Bà liếc xuống dưới. “Kẻ lấy

trộm cuốn sách là người trong nhà Tamaoka. Anh trai hoặc chị dâu cô... Một trong hai người đó mà thôi. Vậy nên cô không muốn làm rùm beng chuyện này.”

4

“Cha cô không để lại di chúc về việc phân chia tài sản, nhưng cụ đã đưa ra quyết định phải làm như thế nào từ trước rồi. Mẹ cô mất sớm, người thừa kế chỉ còn hai người là cô và anh trai mà thôi. Cửa hàng thể thao của gia đình cùng quyền sở hữu tòa nhà văn phòng đều thuộc về anh trai cô, còn cô thừa kế ngôi nhà này kiêm trách nhiệm xử lý bộ sưu tập sách cha để lại. Một nửa bộ sưu tập sẽ quyên góp cho thư viện mới của trường đại học ông cụ theo học hồi xưa, phần còn lại sẽ bán ở tiệm sách cũ Biblia.

Đầu đuôi sự việc là thế... Vậy nên cô đã mời cha cháu đến đây, ngay sau khi cha cô qua đời, tầm hai năm trước... Cô vừa trò chuyện vừa giúp một tay nhưng anh Shinokawa vẫn có vẻ mệt nhọc. Giờ nghĩ lại, chắc ngày đó anh ấy đã yếu đi nhiều. Việc thu gom sách lại càng khiến cha cháu quá sức.

À... Vô ý quá! Xin lỗi các cháu! Lan man làm các cháu phân tâm. Cô tiếp tục nhé. Sau khi thư viện trường đại học xây xong, hầu hết bộ sưu tập sách ông cụ sở hữu, kể cả cuốn *Mùa xuân và Tu la* ở đây, đều sẽ được chuyển đến đó. Nhưng có duy nhất một cuốn cụ đã để lại cho cô... Đó chính là quyển *Mùa xuân và Tu lamua* từ Chieko. Bởi lẽ cô thích quyển ấy nhất trong số sách của cha.

Anh trai cô tên là Ichiro, hơn cô ba tuổi, không hoà thuận với cha cho lắm... à, cả với cô nữa. Anh ấy có phụ giúp cha chuyện làm ăn, nhưng đã ra

riêng từ khi còn trẻ, giờ đang sống chung với vợ và con trai ở Takano. Dù hai nhà cách nhau không bao xa song hiếm khi hai gia đình qua lại. Ngay cả khi cha cô đau chân, anh dù cũng chẳng đến thăm hỏi được một lần. Chỉ có cậu con trai thỉnh thoảng đến đây vò tiền tiêu vặt mà thôi. Sau khi lo xong hậu sự cho cha, hai bên hầu như còn không gọi điện nữa.

Tuy nhiên, tầm một tháng trước, đột nhiên, anh trai lại đến đây. Anh ấy bảo không có việc gì, lâu ngày xa cách nên ghé qua chơi. Hai anh em uống trà và nói chuyện phiếm với nhau, nhưng khi cô kể đã bán đi một nửa số sách, mặt anh ấy bỗng dưng biến sắc. Anh ấy yêu cầu cô đưa một nửa số tiền đã nhận từ tiệm sách Biblia với lý do sách của cha cũng là một phần tài sản. Cô cứ đinh ninh mình thừa kế cả sách cũ nên không báo với anh chuyện bán đi bộ sưu tập.

Kể ra thì mất mặt, nhưng gần đây, cửa hàng của anh trai cô làm ăn không tốt lắm, do đó họ cũng phải giật gấu vá vai để xoay xở cho cuộc sống. Có khi hôm đó, anh ta đến đây chỉ để mượn tiền. Nhưng suy đi tính lại thì quả thật, cô nghĩ anh có quyền nhận một nửa số tiền thu được từ bán sách cũ. Cuối cùng, cô đã chuyển đúng số tiền vào tài khoản của anh ấy. Cô còn kể với anh rằng, một nửa bộ sưu tập sách không bán mà được giữ lại với mục đích quyên góp... Vài ngày sau khi cô chuyển tiền, lần này tới lượt chị dâu ra mặt. Chị gọi điện bảo, nghe anh kể vẫn còn một phần sách chưa bán. Số sách ấy mình bán cho tiệm sách cũ rồi chia nhau luôn nhé. Chị ấy đã nói như vậy. Tất nhiên cô từ chối, nhưng hai vợ chồng gọi điện hằng ngày... Càng lúc cô càng ngán ngẩm gia đình đó, thành ra nhiều khi không buồn nghe điện nữa.

Chủ nhật trước, cô đang bận xếp dọn nhà kho ngoài vườn thì bỗng dưng xe anh trai đậu xịch trước cổng. Hai vợ chồng họ cùng bước xuống xe rồi

nói ‘Anh chị trực tiếp đến đây để bàn về việc xử lý sách.’ Chắc hẳn họ đã tính toán sao cho xuất hiện đúng vào khoảng thời gian cô có mặt ở nhà. Vài ngày trước có người họ hàng đến chơi, cô kể Chủ nhật sẽ sắp xếp lại kho... Cô nghĩ có lẽ hai người lấy được thông tin này từ họ hàng ấy.

Hết cách, cô đành phải mời hai anh chị vào phòng khách và tiếp chuyện gần một tiếng đồng hồ, toàn xã giao giả tạo nên chẳng có gì vui vẻ cả. Cô nhắc đi nhắc lại rằng quyền góp bộ sưu tập sách là ước nguyện của cha, ngoài ra cô đã bàn bạc với trường đại học xong xuôi cả rồi, khổ nỗi hai người cứ khẳng khẳng bắt cô từ chối quyền góp và để họ thương lượng mọi chuyện... Rồi họ chốt một câu, ‘Anh chị đã liên lạc với tiệm sách cũ ở Kandajinbocho* rồi, chỉ cần em ừ một tiếng, nội trong tuần sau, họ sẽ sắp xếp đến mua lại.’

Đến đây thì cô nổi giận. Cô tuyên bố nhất định sẽ làm theo ước nguyện của cha, yêu cầu hai người đừng vác mặt đến đây nữa, rồi đuổi anh trai và chị dâu về. Nhưng tiền họ về xong, đứng cạnh cổng suy nghĩ một hồi thì cô cũng hạ hỏa. Cô tự nhủ, có thể nói chuyện mềm mỏng hơn, hoặc vẫn có cách thuyết phục anh chị... Vừa bước vào nhà vừa chìm đắm trong suy nghĩ, cô bất giác đi đến thư phòng của cha.

Mới tới nơi, cô đã cảm thấy có điều bất thường.

Có dấu vết cho thấy ngoài cô ra, đã có người khác đặt chân vào đây. Cô mở toang tất cả cánh cửa các tủ sách ra để kiểm tra thì phát hiện quyền *Mùa xuân và Tu la* cha tặng, cuốn mà cô quyết định không quyền góp đã không cánh mà bay...

Buổi sáng hôm đó, lúc dọn dẹp căn phòng, rõ ràng cô vẫn thấy *Mùa xuân và Tu la* ở đấy. Chắc hẳn một trong hai vợ chồng nhà kia lấy trộm chứ không thể sai được. Giữa chừng câu chuyện, họ đã rời khỏi ghế một

lúc, và thừa cơ ra tay, chưa kể tủ sách còn không khóa nữa chứ. Ngay lập tức, cô gọi điện cho anh trai và yêu cầu anh ta trả lại sách, nhưng anh ta nạt nộ lại, bảo không biết chuyện đó. Chị dâu cũng một mực chối phắt...

Với cô, chuyện tiền nong thế nào cũng được. Nếu anh chị gặp khó khăn về tiền bạc và muốn vay mượn, cô sẵn sàng giúp hết sức. Cô chỉ mong họ trả lại cuốn sách ấy mà thôi. Cô muốn tìm ra kẻ lấy trộm và thuyết phục người đó trả lại. Tất nhiên, cô sẽ hậu tạ cháu trong tầm khả năng của mình. Mong cháu nhận lời đề nghị này. Cảm ơn cháu.”

Trình bày đầu đuôi câu chuyện một cách mau lẹ xong, bà Tamaoka Satoko cúi đầu thật thấp. Shioriko vốn vẫn ngồi im như tượng lắng tai nghe, giờ mới chậm rãi lên tiếng, “Như đã nói lúc trước, tuy cháu chưa biết là có thể giúp cô được đến đâu...” Giọng cô có phần cứng rắn và nhiệt thành hơn bình thường, “Nhưng cháu sẽ góp sức để hoàn thành tâm nguyện của ông Tamaoka. Vậy nên cô ngẩng mặt lên đi ạ.”

Tôi nghĩ mình vừa thoáng thấy một phương diện khác của Shioriko. Lý do cô nhận vụ việc lần này xuất phát từ mong muốn của cá nhân cô chứ không phải do hoàn cảnh đưa đẩy. Tuy không thể phủ nhận cô rất nhút nhát, nhưng có lẽ cô cũng không ghét việc phải tương tác với người khác.

Takino nói rằng trước giờ Shioriko không nhận các vụ ủy thác thế này, nhưng có thể là do chưa có cơ hội chứ chẳng liên quan gì đến việc tôi vào Biblia làm?

Chắc, nếu vậy thật thì tôi cũng thấy hơi hụt hẫng.

“Để làm được điều đó, cháu muốn hỏi lại vài điều. Có được không ạ?”

“Được chứ. Cô sẵn sàng thôi. Cháu muốn hỏi gì cũng được.” Tamaoka Satoko mừng rỡ như bắt được vàng.

“Cô nghĩ tại sao thủ phạm nhắm tới cuốn *Mùa xuân và Tu la*, mà lại

nhón quyển sách trong tình trạng xấu hơn? Dù vẫn còn một quyển được giữ gìn như mới thế này...”

“Cô dám chắc họ không biết là có tận hai quyển... Bởi vì lúc cha cô mua quyển thứ hai, anh Ichiro đã ra ở riêng rồi. Cô cũng để quyển *Mùa xuân và Tu la* của mình trong thư phòng cha, nhưng không đặt chung chỗ với cuốn định đem đi quyên góp. Chắc họ không để ý có hai quyển giống nhau.”

Quả thật, dù để trong cùng một căn phòng nhưng cất ở hai chỗ khác nhau thì khó mà nhận ra. Nếu trước đó người anh đã tưởng nhầm chỉ có một cuốn thì ắt không tìm quyển thứ hai làm gì.

“Cháu hiểu rồi. Cảm ơn cô.” Shioriko gật đầu và tiếp tục đặt câu hỏi. “Chị dâu cô là người thế nào? Tuổi tác nghề nghiệp ra sao?”

“Tên chị ta là Sayuri, năm nay tầm bốn một, bốn hai tuổi gì đó... Chị ta kém anh trai cô khá nhiều tuổi, vốn là cấp dưới của anh ta. Hồi đó sau giờ làm hai người họ hay đi riêng với nhau, rồi kết hôn do chị kia mang bầu đưa con trai. Hiện giờ, chị ta vẫn là cánh phải đắc lực của anh trai cô.”

Hóa ra thế, tôi thầm nghĩ. Nếu thực sự cửa hàng làm ăn không tốt lắm, thì cả hai vợ chồng đều đang chịu gánh nặng về kinh tế. Thấy một vụ có khả năng sinh lời nên lao vào cũng không phải chuyện lạ.

“Hai bác ấy có hay đọc sách không ạ?”

“Để xem... Cô nghĩ là anh Ichiro đọc khá nhiều sách trong bộ sưu tập của cha, nhưng có lẽ không đến mức am tường. Sayuri thì không có thói quen đọc sách, cô nghĩ thế. Hôm đến nhà ra mắt lần đầu, chị ấy thú nhận chẳng biết bài hát nào của Takuboku*, khiến cha chỉ biết bối rối cười gượng.”

Tôi nghe mà không cười nổi. Bởi tôi cũng chẳng nhớ bài nào cả.

“Cô kể là trong lúc nói chuyện họ có rời khỏi chỗ ngồi, nhưng cụ thể là vào lúc nào?”

“Họ đến đây tầm 11 giờ.” Tamaoka Satoko ngược nhìn đồng hồ quả lắc treo trên tường như đang găng rà soát kí ức. “Tầm mười phút sau, chị Sayuri muốn gọi về nhà, nhưng quên mang di động nên muốn mượn điện thoại của cô, rồi xách túi đi ra hành lang.”

“Điện thoại màu đen ở tiền sảnh phải không ạ?” Shioriko hỏi, chừng như đã kịp ghi nhớ vật gì nằm ở đâu trong nhà này. “Cô có nghe thấy tiếng bác Sayuri nói chuyện không?”

“Cô không nghe, tại còn bận tranh luận với anh trai, hơi đâu mà để ý chuyện đó. Khoảng năm phút sau, chị Sayuri quay lại, được một lúc thì đến lượt anh Ichiro đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Anh ta rời chỗ một hai phút là cùng. Rồi hai người ở bên bác đến tận lúc ra về.”

Tôi thấy người anh trai mang nhiều điểm khả nghi hơn. Lúc này tôi cũng vừa đi nhờ nhà vệ sinh, nó nằm cuối hành lang, ngay cạnh thư phòng. Rất có thể ông ta lấy lý do dùng nhà vệ sinh để lẻn vào thư phòng và lấy cuốn sách. Người vợ cũng có cơ hội thực hiện nhưng người không am hiểu về sách khó lòng tìm ra một cuốn cụ thể trong hàng hà sa số sách như vậy.

“Lúc vợ chồng anh trai già từ, cô tiễn họ ra tận cổng phải không ạ?”

“Gọi là tiễn chứ thật ra phải dùng từ xua đuổi mới đúng. Ai cũng nhiều tuổi rồi mà đều kích động quá...”

Tamaoka Satoko lắp bắp trả lời. Có lẽ hai bên đã cãi nhau kịch liệt lắm.

“Tức là ngoại trừ vài phút ngắn ngủi kia ra, cô đều nắm được hành động của hai người kia phải không ạ?”

Bà chủ nhà gật đầu chắc nịch để xác nhận, “Đúng! Chỉ có khi đó thôi.”

Shioriko đặt tay lên môi, ánh mắt hạ xuống bàn, như thể đang thầm sắp xếp lại các dữ kiện, mà cũng có khi đã nắm được manh mối nào đó.

“Hai bác ấy mặc trang phục gì ạ?”

“Hả, trang phục?”

“Vâng. Hai người mặc trang phục như thế nào?”

Tôi ngồi nghe mà cũng ngẩn ra, nhưng chắc chắn câu hỏi mang một ý nghĩa nhất định. Dường như trang phục của họ không đọng lại chút ấn tượng nào, nên phải mất một lúc, Tamaoka Satoko mới trả lời.

“Anh Ichiro mặc áo len mỏng màu đỏ tươi, cổ chữ V, quần dài xanh lá, không mặc áo khoác. Chị Sayuri mặc váy liền thân xanh dương, bên ngoài khoác áo ca rô tím... Nếu cô nhớ không nhầm.”

Hai vợ chồng ăn mặc khá lòe loẹt, quả là một trời một vực với Tamaoka Satoko trước mặt chúng tôi.

“Họ có mang theo đồ đạc gì không?”

“Để xem... Anh Ichiro đi tay không, còn chị Sayuri mang túi xách hàng hiệu. Lúc đi gọi điện thoại, chị ta cũng cầm theo chiếc túi.”

“Vậy ạ...” Vẫn giữ nguyên tư thế, Shioriko hỏi. “Ngoài gia đình cô ra, còn ai biết trong nhà có một bộ sưu tập sách cũ không?”

“Cùng lắm thì chỉ thêm một số bạn bè quen thân với ông cụ từ xưa thôi. Còn họ hàng, cô nghĩ không ai biết cả. Vì ông cụ chỉ nói chuyện sách với những người thích đọc sách mà thôi.”

Cuối cùng Shioriko ngẩng mặt lên. Xem chừng quá trình đặt câu hỏi đã kết thúc.

“Cháu nhận thấy điều gì rồi sao?”

Tamaoka Satoko nôn nóng chờ đợi. Shioriko lẳng lặng lắc đầu.

“Thật ra, ở thời điểm hiện tại, chưa có gì là rõ ràng... Chắc cháu cần phải hỏi chuyện hai bác kia một lần. Cô có thể cho cháu liên lạc của họ được không?”

“Được chứ! Cháu đợi một lát!”

Tamaoka Satoko đi lấy sổ và bút, bắt đầu viết ra các chữ số mà có lẽ là số điện thoại. Chữ bà khó đọc, giống chữ trẻ con. Nhìn kĩ thì thấy ngòi bút run lên khe khẽ. Dường như bà vẫn chưa kìm nén được cơn giận, đủ thấy đối với bà cuốn sách ấy quý giá biết nhường nào.

“Cô thành thật xin lỗi vì đã đưa ra yêu cầu vô lý. Nhưng cô chẳng quen ai khác phù hợp để nhờ cậy việc này.” Bà đưa tờ giấy nhớ cho chúng tôi, mắt ngân lệ. “Cô sẽ báo trước với anh chị một tiếng để các cháu có thể gặp họ. Xin nhờ các cháu giúp đỡ.”

5

Ngày tiếp theo là ngày nghỉ, tôi và Shioriko lái xe đến thành phố Yokosuka.

Ra khỏi đường chính của Yokosuka sẽ thấy cửa hàng thể thao do Tamaoka Ichiro quản lý, nằm đối diện một nhà hát kịch gần đường Dobuita. Biển hiệu các quán xá đa phần được viết bằng tiếng Anh, điều này không có gì lạ trong một thành phố có căn cứ quân sự của Mỹ* như nơi đây.

Tòa nhà năm tầng vừa là cửa hàng vừa đặt văn phòng. Tôi nhìn vào trong qua cánh cửa tự động đang mở toang nhưng gần như không thấy bóng dáng khách khứa.

“Là chỗ này nhỉ?” Shioriko xác nhận.

“Đúng rồi.”

Tôi đáp. Người vợ xuống chi nhánh nên vắng mặt, chúng tôi dự định trao đổi trước với người chồng. Dù không được nói chuyện điện thoại trực tiếp để đặt hẹn với họ, cả tôi và Shioriko đều bất ngờ khi họ dễ dàng nhận lời.

Trong quầy, một người đàn ông to cao đang sắp xếp lại kệ treo quần áo thể thao, đột nhiên quay ngoắt lại nhìn chúng tôi. Ông khá đô con, có làn da rám nắng, chẳng hiểu tại sao trong tiết trời lạnh lẽo thế này, ông chỉ mặc độc áo thun polo ngắn tay màu cam. Mái tóc vuốt keo ngược ra sau tuy đen nhánh nhưng khuôn mặt và đuôi mắt đã in hằn nếp nhăn.

“Ồi chà, xin chào! Lần đầu gặp mặt! Các cháu ở tiệm sách cũ Biblia đúng không?”

Ông ta chào hỏi oang oang và sấn lại chỗ Shioriko. Tôi để ý thấy cô thoáng rụt người lại. Có lẽ dạng người như ông khiến cô e ngại.

“Bác nghe Satoko kể lại rồi. Bác là Tamaoka. Rồi, mình vào chuyện luôn nhé.” Tamaoka Ichiro vỗ hai tay vào nhau rồi xoa xoa. “Hôm ấy, bác rời khỏi nhà ở Takano vào tầm 10 giờ 50 phút. Khu đó bắt buộc phải lái xe đường vòng mới được. Bác đến nơi khoảng 11 giờ. Cô em đang ở trong vườn, hai vợ chồng bác cùng cô ấy vào nhà và bắt đầu nói chuyện, nhưng đôi bên lời qua tiếng lại, hai bác không dùng cơm trưa mà rời khỏi đó khi chưa tới 12 giờ. Hai bác đi mua đồ một lát rồi về đến nhà lúc 12 giờ rưỡi.”

Ngồi chưa ấm chỗ, Tamaoka Ichiro đã liền thoáng kể tắt tẩn tật chuyện hôm ấy dù chúng tôi chưa hỏi gì cả. Cả ba mới bước vào một nhà hàng gia đình nằm gần cửa hàng thể thao. Có lẽ còn lâu mới đến giờ ăn trưa nên chỉ lác đác vài mống khách. Giọng ồm ồm của Tamaoka lại càng âm ỉ hơn.

“Nhưng việc bác lấy *Mùa xuân và Tu la* bản in đầu thì rõ ràng là do cô Satoko tưởng tượng ra. Thậm chí ngay cả việc cha đã trả cả núi tiền cho quyền sách ấy cũng chẳng rõ thực hư thế nào.”

“Người phụ trách tiệm sách lúc ấy không có ở đây nên...”

Shioriko vừa lên tiếng, Tamaoka đã cười toe toét khoe cả hàm răng. Răng ông đều tăm tắp, duy trong đó cùng có một chiếc răng bọc bạc*.

“Người phụ trách lúc ấy là Chieko... Mẹ của cháu nhĩ. Thỉnh thoảng cô ấy hay đến nhà chơi nên bác có biết. Ngày đó, cô ấy đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Trông cháu giống hệt. Đúng là mỹ nhân.”

Ông ta sỗ sàng nói. Tôi kinh ngạc trước sự khác nhau một trời một vực của anh em nhà Tamaoka. Tính cách trái ngược thế này, hèn gì hai người bọn họ không hoà thuận.

“Thế chuyện cháu muốn nói là gì? Cứ hỏi bất cứ điều gì.”

Tamaoka khoanh hai tay trên bàn và rướn người tới trước. Ông này rất đáng ngờ. Tại sao biết bản thân bị nghi ngờ ăn trộm sách cũ nhưng ông ta vẫn có thái độ thân thiện như vậy?

Tay xếp trên đùi, Shioriko nhìn xuống tấm danh thiếp Tamaoka trao cho lúc nãy, một lát sau, cô khẽ nói. “Cái tên Ichiro có phải được lấy từ tác phẩm của Miyazawa Kenji không ạ?”

Nghĩa là sao cơ? Tôi nghiêng đầu thắc mắc, Tamaoka Ichiro gật đầu dứt khoát.

“Phải phải, rất nhiều nhân vật trẻ em trong các thiếu nhi của Kenji như *Quán ăn mè neho lắm chuyện* hay *Matasaburo của gió** đều mang tên này. Nhưng lỗi thời quá, nên thỉnh thoảng bác vẫn bị bạn bè trêu chọc. Chẳng biết ông cụ nghĩ gì lại đặt cho bác cái tên ấy nữa.”

Có vẻ ở đây cũng có người cùng cảnh ngộ rồi. Cái tên Daisuke của tôi cũng lấy cảm hứng từ *Từ ấy* của Soseki. Tuy nhiên, trường hợp của tôi chỉ cùng âm đọc mà thôi.

“Bác Tamaoka có hay đọc sách không?” Shioriko hỏi.

“Chẳng phải khoe khoang chứ bác khá là thích đọc sách. Nhất là thời còn ở nhà hai cụ.”

Tamaoka trả lời tức khắc. Tôi chỉ thấy sắc mặt khoe khoang.

“Ông cụ không để ý chứ bác hay lấy bản in đầu ra khỏi thư phòng rồi say sưa đọc. Nhất là *Mùa xuân và Tu la* và *Quán ăn mè nheo lắm chuyện* của Miyazawa Kenji, bác quen với bản in đầu đến mức không buồn đọc những bản được in gần đây nữa. Quả thật chỉ có bản in đầu là hoàn hảo nhất. À, vậy nên mới nói, bác không lấy trộm sách đâu. Ngoài ra, nếu là thủ phạm, bác sẽ nhầm cả tác phẩm *Quán ăn mè nheo lắm chuyện* cũng do Kenji chấp bút nữa. Cuốn đó chắc chắn hiếm hơn.”

Dường như ông ta cũng có kiến thức về sách cũ. Nhưng tôi lại cảm thấy ông chỉ đang tự đào mồ chôn mình mà thôi.

“Hôm nay cháu chỉ hỏi chuyện với mục đích tham khảo. Cháu không có ý nghĩ bác Tamaoka đã lấy sách đi. Vì cháu biết không phải như vậy.”

Tôi giật mình trước câu nói của Shioriko. Tôi cứ nghĩ người đàn ông này là kẻ tình nghi chính, nhưng nếu ông ta không trộm cuống sách thì thủ phạm chỉ có thể là một người.

“Chứ còn gì nữa. May mà cháu hiểu cho bác.” Tamaoka nói, trông vui sướng một cách kì lạ, rồi ông nhìn nhìn quanh và hạ giọng thì thào. “Nhưng nếu thế, nghĩa là Sayuri lấy trộm phải không? Chắc, bà ấy thì có thể lắm... À, ý bác là, giả sử vợ bác làm đi nữa, thì cũng không có ác ý gì

đâu. Kinh tế chung khó khăn, cửa hàng nhà bác cũng không khỏi điêu đứng.”

Người đàn ông bắt đầu coi vợ mình là thủ phạm. Tôi không tài nào có cảm tình với ông ta được. Vừa mặt dày lại vừa nghi ngờ tùy tiện. Có thật ông ta không phải kẻ trộm không?

“Cháu không bảo vợ bác đã lấy cuốn sách.” Shioriko hờ hững nói. Sau trông kính, hai đầu mày khẽ nhíu lại. “Vì còn rất nhiều khả năng khác nữa. Ngoài ra, một người dù không trực tiếp thực hiện nhưng vẫn có thể chỉ dẫn cho hành động phạm tội.”

Tamaoka Ichiro lại tỏ vẻ thất vọng. Ra vậy, tôi tự nhủ, nghĩa là ông ta có khả năng hướng dẫn vợ mình ăn trộm.

“Chắc, bị nghi ngờ thế này cũng đành chịu!” Tamaoka tựa lưng vào ghế, đan tay sau đầu. “Satoko có kể nhiều về bác không? Cô ấy có nói anh em bất hòa, bác bỏ mặc ông cụ... không?”

Chúng tôi im lặng, ông đoán gần như trúng phóc, điểm khác biệt duy nhất là cách nói của bà em gái lịch sự hơn.

“Bác cũng thấy mình làm nhiều chuyện có lỗi với Satoko. Việc chăm sóc cho ông cụ, bác để cô em gánh vác, bác chẳng động tay động chân gì đến tận phút cuối. Đến tuổi này mà cô ấy vẫn một thân một mình. Chắc, bác cũng biết nguyên nhân một phần nằm ở tính cách cô ấy, nhưng thực sự bác ăn năn lắm, phải chi ngày ấy vợ chồng bác nghĩ cho cô ấy nhiều hơn...”

Giọng Tamaoka đượm buồn. Dù mới đây thôi, ông ta có đến vò tiền em gái mình chẳng nữa, song những lời kia nghe chừng thật tâm.

“Không phải như trong thơ Kenji, cứ đem tuyết về cho em gái là được. Bây giờ dầu bác có đưa cho em gái cái gì thì cũng chẳng hóa thành món ăn của cõi trời Đâu Suất nữa.”

Nói đoạn, Tamaoka liếc nhìn Shioriko. Tôi nhớ mình từng nghe cụm từ món ăn của cõi trời Đâu Suất ở đâu đó rồi.

“Một câu thơ của bài ‘Buổi sáng vĩnh biệt’ in trong tập *Mùa xuân và Tu la*.”

Shioriko chỉ ra. Nghe cô nhắc, tôi mới nhớ. Đó là bài thơ nổi tiếng viết về cái chết của người em gái, mở đầu bằng câu “Khi trời còn sương, em sẽ đi xa, em gái tôi ơi”.

Ngay lập tức, Tamaoka cười toe toét, “Đúng, chính xác. Cháu quả là giống Chieko như đúc. Bác cứ nói chuyện kiểu này là cô ấy đoán trúng phóc bác trích dẫn từ đâu.”

Ông ta nhìn ra xa bằng ánh mắt mờ mịt, “Cô ấy xinh đẹp, thông minh lại hiền lành, đúng là mẫu phụ nữ yêu thích sách vở. Satoko cũng ham đọc sách nhưng chẳng được như thế. Bác đã luôn ước ao Chieko là em gái mình. Nhưng giờ cô ấy có khỏe không? Bác chẳng nghe em kể gì cả.”

Nếp nhăn giữa hai đầu mày Shioriko lại càng hằn rõ. Có vẻ người đàn ông này không hề biết Shinokawa Chieko là người như thế nào hay ở nhà Shinokawa đã xảy ra chuyện gì.

“Cái quái gì thế không biết?”

Tôi thốt lên lúc trở lại chiếc xe van, sau khi từ biệt Tamaoka Ichiro. Sợ làm chuyện rầy rà thêm nên tôi chịu đựng nãy giờ.

Công việc của ngày hôm nay chưa dừng lại ở đây. Giờ chúng tôi sẽ đi đến chỗ hẹn với Tamaoka Sayuri. Tôi khởi động rồi cho xe xuất phát.

“Toàn kẻ xấu về em ruột mình... Ông ta thực sự không phải là thủ phạm à? Tôi thấy ông ta đáng nghi lắm.”

“Tôi vẫn chưa biết ông ấy liên quan đến đâu trong vụ việc lần này.” Shioriko trả lời. Trông cô cũng có vẻ không mấy thoải mái, nếp nhăn giữa cặp lông mày vẫn chưa biến mất. “Nhưng nếu xét đầy đủ các mặt thì không có khả năng ông ấy trực tiếp lấy trộm cuốn sách từ thư phòng.”

“Không có khả năng ư?”

Chúng tôi rời trung tâm thành phố Yokosuka, ngang qua một con dốc dựng đứng như vách đá rồi tiến ra tỉnh lộ. Thành phố này có nhiều núi, chênh lệch độ cao còn khủng khiếp hơn Kamakura.

“Anh nhớ lại lời cô Tamaoka Satoko kể ngày hôm qua đi. Cô ấy nói ông anh đi tay không còn gì? Cứ cho là muốn giả vờ đi vệ sinh để lấy cắp quyển *Mùa xuân và Tu la* ra ngoài, ông ta cũng không có chỗ nào để cất cả. Vả lại, mặc mỗi một chiếc áo len mỏng thì khó mà giấu đồ bên dưới.”

“À...”

Đúng thật. Làm sao có thể cầm quyển sách cũ mới lấy trộm trên tay mà quay lại phòng cơ chứ.

“Hay ông ta đem cất ở xe ô tô rồi mới quay trở lại? Hoặc giấu ở đâu đó, lúc về mới lấy?”

“Nhưng ông ấy chỉ rời chỗ một, hai phút là cùng. Đi ra tận cổng chỗ xe hơi mà không ai phát hiện, rồi lại quay vào nhà, xét về mặt thời gian là bất khả thi. Cứ cho là lúc về, họ mới thu hồi cuốn sách, nhưng cô Satoko tiền hai vợ chồng anh chị ra tận xe hơi thì chắc chắn không có lúc nào để họ làm vậy.”

“Nếu thế... Đúng rồi, người vợ có mang theo túi xách mà. Ông ta giấu cuốn sách trộm được, sau đó bà vợ thu hồi... À, không được nhỉ!”

Nói chưa dứt câu, tôi chợt nhận ra. Bà vợ mới là người rời khỏi chỗ

trước. Ít nhiều, điều đó nghĩa là kẻ ra tay trộm sách không phải Tamaoka Ichiro.

“Nhưng vẫn còn khả năng ông ta hướng dẫn cho vợ các thông tin về sách cũ để bà ấy lấy. Chứ nếu không có người am hiểu về sách cũ trợ giúp, trong một thời gian ngắn, khó mà tìm ra cuốn sách rồi lấy trộm phải không?”

“Anh nói đúng... Nhưng tôi không nghĩ ông Tamaoka Ichiro am hiểu nhiều về sách cũ đâu. Tôi cảm thấy ông ta chỉ nhật nhạch thông tin nghe được từ các thành viên trong nhà mà thôi. Ít nhất thì việc đọc đi đọc lại bản in đầu của *Mùa xuân và Tu la* là dối trá.”

“Sao cô biết điều đó?”

Lúc này ông ta còn trích dẫn một câu trong bài thơ “Buổi sáng vĩnh biệt” cơ mà.

“Hiện tại, *Mùa xuân và Tu la* được không ít nhà xuất bản ấn hành, nhưng trong nhiều bản, phần kết của ‘Buổi sáng vĩnh biệt’ là như sau, ‘Hai nắm tuyết em ăn, Tận lòng anh ao ước, Hóa thức ngon Đâu Suất, Mong em cùng chúng bạn, Sớm vui vầy quà tiên, Anh nguyện cầu bằng tất cả sức mình.’ Anh biết đoạn này rồi nhĩ. Là khổ thơ khi này ông Tamaoka Ichiro trích dẫn.”

“Ừm.”

Tôi nắm lấy bánh lái, gật đầu. Bài thơ tôi đọc trong sách giáo khoa cũng là bản này.

“Cung trời Đâu Suất là thuật ngữ Phật giáo, chỉ một trong những thiên giới. Cõi này phân thành ngoại viện là nơi sinh sống của chúng thần, những người đã được giải phóng khỏi dục vọng, và nội viện là nơi Di Lặc Bồ Tát đang ở.”

Nghe cô giải thích nhưng tôi cũng không hiểu lắm. Có lẽ nơi ấy giống như thế giới dành cho những tâm hồn thanh tịnh.

“Tuy nhiên, trong *Mùa xuân và Tu la* của Sekine Shoten, ‘cung trời Đâu Suất’ không xuất hiện. Khổ thơ ‘Buổi sáng vĩnh biệt’ tương ứng như sau: ‘Hai năm tuyết em ăn, Tận lòng anh ao ước, Hóa thành kem trên trời, Mong em cùng chúng bạn vui vầy quà tiên, Anh nguyện cầu bằng tất cả sức mình.’ Đây, anh có thấy không?”

Đúng là khác thật. Câu chữ của bản in đầu uyển chuyển hơn, nhưng tôi có cảm giác vần điệu trong bản tôi biết lại nhịp nhàng hơn. Quả là khó mà đánh giá được bên nào hay hơn bên nào.

“Tại sao lại khác nhau như vậy?”

“Sau khi *Mùa xuân và Tu la* được xuất bản, Miyazawa Kenji vẫn tiếp tục chấp bút chỉnh sửa tác phẩm của mình. ‘Buổi sáng vĩnh biệt’ có sự khác biệt với bản in đầu vì nó chịu ảnh hưởng của bản chỉnh sửa được tìm thấy sau khi Miyazawa qua đời.”

Tôi dần dần bị thu hút. Đây là lần đầu tiên tôi biết đến chuyện này.

“Như vậy nghĩa là những bài thơ khác cũng được chỉnh sửa lại sao?”

“Tất nhiên rồi.” Ngồi trên ghế lái phụ, cô gật đầu, “Việc chỉnh sửa được tiến hành trên cả cuốn sách. Riêng *Mùa xuân và Tu la* có tận mấy bản chỉnh sửa. Thậm chí, một số bản tuy chưa được tìm ra nhưng người ta biết là chúng vẫn tồn tại.”

Nói cách khác, có đến mấy phiên bản nâng cấp của tác phẩm. Tôi nhớ bản thảo của *Đêm trên đường ray Ngân Hà* cũng được viết lại đến mấy lần. Có lẽ *Mùa xuân và Tu la* cũng có chung tình trạng.

“Tại sao tác giả lại chỉnh sửa nhiều đến vậy? Những tác phẩm đó đều đã

xuất bản rồi mà?”

“Đối với Miyazawa, *Mùa xuân và Tu la* là tác phẩm tập hợp các ‘bản phác thảo tâm tưởng’ của ông. Thứ được tập hợp trong quyển sách này không chỉ là thơ mà còn là những bản phác thảo thô ghi lại tâm tưởng ông vào lúc này hay lúc khác, ông nhấn nhủ ý nghĩa tác phẩm là như vậy. Bản thân tác giả cũng nhất quyết không gọi cuốn sách này là ‘tập thơ’. Tôi nghĩ ông chỉnh sửa bản thảo đến mấy lần cũng giống như việc vẽ thêm nét vào bản phác họa vậy đó.”

“Ừa? Nhưng rõ ràng chữ ‘tập thơ’ được in trên cuốn sách cơ mà! Ở gáy sách hay đâu đó thì phải.”

“Người ta tự tiện thêm vào, không liên quan đến đến của tác giả. Tôi nghe nói cuốn *Mùa xuân và Tu la* xuất bản ở địa phương vào thời điểm đó được tiến hành các công việc như đóng sách rất kĩ lưỡng. Nhưng nó vẫn chưa đạt đến mức lý tưởng như Miyazawa Kenji mong muốn. In sai quá chùng đẩy thôi.”

“Đúng thật.”

Nói đâu xa, ngay dòng đầu tiên của bìa lót đã in sai chính tả chữ “Bản thảo phác tâm tưởng”. Chắc tác giả cũng ngán ngẩm lắm.

“Tức là những điều ông ta nói nãy giờ...”

Ông ta không chỉ nói dối về việc đọc bản in đầu mà còn lớn miệng tuyên bố bản in tác giả không hề hài lòng là hoàn hảo. Có lẽ ông chỉ phán bừa mà thôi.

Nói cách khác...

Kiến thức về sách cũ nghèo nàn, lại chẳng có cơ hội để lấy trộm, không chừng ông ta không liên quan đến vụ việc lần này.

“Vậy người vợ đã tự tiện ăn cắp cuốn sách sao? Nhưng...”

Tamaoka Sayuri chắc chắn không hiểu biết về sách hơn chồng. Hay bà ta chỉ ra vẻ như vậy thôi.

“Chúng ta chưa thể nói được gì lúc này. Tôi nghĩ vẫn còn những khả năng khác nữa.”

Tôi chẳng rõ còn khả năng gì nữa, nhưng Shioriko không giải thích thêm. Có lẽ phải nói chuyện với Tamaoka Sayuri thì mọi chuyện mới ngã ngũ.

Chiếc xe van chở chúng tôi xuyên qua đường hầm, tiến vào thành phố Zushi. Đồng hồ vừa điểm 12 giờ trưa. Tôi có dự cảm hôm nay sẽ là một ngày dài.

6

Tamaoka Sayuri hẹn gặp chúng tôi ở một tiệm cà phê kèm đồ ăn xinh xắn nằm gần Hayama Marina.

Chúng tôi đến sớm nên quyết định dùng bữa ở đây. Mới đầu tháng Ba, lại là ngày thường nên khách khứa khá thưa thớt dù đang giờ ăn trưa. Chúng tôi được đưa đến bàn cạnh cửa sổ, trông thẳng ra biển.

Khung cảnh này khiến cho hai đứa như đang hẹn hò. Tôi rất tò mò về cảm nghĩ của Shioriko, nhưng xem chừng cô không để tâm cho lắm.

“Vừa hay có cơ hội, mình nói chuyện về sách của Miyazawa Kenji nhé.”

Cô đề nghị rồi bắt đầu kể về sách cũ. Không phải tôi không muốn đổi sang chủ đề khác, song câu chuyện cô kể lại quá thú vị.

Ăn cơm trưa xong, chúng tôi uống cà phê. Tôi đóng tai nghe, gục gặc đầu trước kiến thức uyên bác của cô. Đang nói tới đoạn các tiệm sách cũ có công rất lớn trong việc ấn hành toàn tập của Miyazawa Kenji vào thời kì đầu, không nhờ các chủ tiệm sách cũ bỏ bao công sức, có lẽ cuốn sách đã không được in ra, thì một phụ nữ trung niên mặc áo khoác dài kẻ ca rô tím đến đứng cạnh bàn.

Bà khá cao, khuôn mặt cân đối nhưng lưng hơi gù, vóc người lại khá gầy. Có thể do mái tóc ngắn nên khung xương mặt càng lộ. Nhìn tổng quan, trông bà khá mệt mỏi.

“Bác là Tamaoka Sayuri.” Bà xưng tên bằng giọng đều đều. Vừa ngồi xuống chiếc ghế còn trống, không để chúng tôi kịp chào hỏi, bà đã gọi ngay cappuccino. “Trên đường từ chi nhánh Zushi về, bác luôn ghé qua đây nghỉ giải lao.”

Có lẽ bà đang ám chỉ mình chỉ có thể nói chuyện vào lúc đó. Shioriko vội vàng giới thiệu tên, cũng báo luôn cả tên tôi.

“Cuốn sách của Satoko bị mất ấy hả? Tuy bác không biết đó là cuốn gì.”

“À, vâng... Là bản in đầu *Mùa xuân và Tu la* của Miyazawa Kenji.”

Shioriko hơi cao giọng. Như mọi lần, việc nói chuyện với kiểu người lạnh nhạt thế này thường khiến cô căng thẳng. Nhưng nếu bàn về sách thêm một lúc nữa, có lẽ công tắc trong cô sẽ bật lên.

Nét mặt của Tamaoka Sayuri không đổi khác. Thái độ ấy cho biết đây là lần đầu bà nghe tên cuốn sách này.

“Vậy nên, theo lời ủy thác của cô Tamaoka... Cháu xin phép hỏi mọi người về những việc đã xảy ra vào Chủ nhật tuần trước.”

“Cứ hỏi.”

Bà nói như thể mĩa mai. Dường như bà không có cảm tình với chúng tôi, dầu tôi biết đó là điều đương nhiên.

“Cháu nghe nói bác dùng nhờ điện thoại, vậy bác đã gọi cho ai ạ?”

“Bác gọi về nhà.” Bà trả lời trôi chảy hơn tôi tưởng. “Con trai bác sắp sửa thi đầu vào nhưng loĩ mắt một chút là thế nào nó cũng biếng nhác, còn lén khỏi nhà. Bác gọi về đột xuất để xem nó có học hành đàng hoàng hay không. Bình thường bác vẫn làm như vậy để kiểm tra nó.”

Như thế liệu có đem lại hiệu quả không, tôi thầm nghĩ. Hình như bà rất quan tâm chuyện học hành của con cái, nhưng lứa tuổi trung học không thích thế đâu.

“Lúc đó, con trai bác... có ở nhà không?”

“Có. Hai mẹ con nói chuyện gần năm phút. Sau khi cúp máy, bác uống thuốc với trà đóng chai rồi quay lại phòng ngay lập tức. Hôm đó bác hơi bị cảm.”

Hóa ra đó là lý do khiến bà cầm theo túi ra khỏi phòng.

Theo lời Tamaoka Satoko kể, Tamaoka Sayuri ra hành lang trong khoảng năm phút. Như vậy không đủ thời gian để bà vừa nói chuyện điện thoại gần năm phút (nếu là thật), rồi vào thư phòng cuối hành lang và ăn trộm cuốn sách.

Tất nhiên, chưa biết đây có phải sự thật hay không. Muốn kiểm tra về cuộc gọi, chỉ còn nước hỏi con trai bà, chắc chắn cậu này sẽ không hài lòng.

“À, nếu cháu muốn thì cứ điện thoại về nhà bác rồi hỏi thẳng bé luôn đi. Nó thi xong rồi, chắc đang nghỉ xả hơi ở nhà thôi.” Tamaoka Sayuri tự gợi ý.

“Hả... Được ạ?”

Bất giác, tôi chen ngang. Thay vì tỏ ra khó chịu, người phụ nữ lại hợp tác một cách kì lạ.

“Thì bác đang bị nghi ngờ còn gì?”

Đúng lúc ấy, cappuccino được mang ra. Đợi nhân viên đi khỏi, bà mới nhấp một ngụm.

“Bác ra khỏi phòng tận mấy phút, đã vậy còn mang theo túi đủ sức chứa cuốn sách. Cứ thế này, bác sẽ bị nghi ngờ mãi. Bị đối xử như ăn trộm không phải chuyện dễ chịu gì đâu.”

Khuôn mặt thật của Tamaoka Ichiro lướt qua đầu tôi. Ngay đến cả người làm chồng như ông ta còn không có niềm tin rằng vợ mình vô tội.

“Nếu vậy... Bây giờ chúng cháu có thể đến nhà và nói chuyện trực tiếp với con trai bác được không?” Shioriko bất thành linh lên tiếng.

Sayuri nhíu mày. “Chuyện đó có cần thiết không?”

“Có ạ.”

Sau một lúc suy nghĩ, Shioriko trả lời dứt khoát. Tôi chẳng hiểu cần thiết ở đâu, tuy vậy, chắc chắn là cô có dụng ý.

“Chắc, cháu thích làm gì thì làm. Nhưng đừng nói với con trai bác chuyện sách bị ăn trộm hay đại loại thế. Chỉ cần bảo muốn xác nhận có cuộc điện thoại hay không là được rồi.”

“Cảm ơn bác.”

Nói đoạn, cô cúi đầu. Tamaoka Sayuri nghiêng tách cappuccino uống ực một hơi. Có vẻ bà không định nghỉ giải lao quá lâu.

“Cháu nghe bác trai nói bác không hay đọc sách.” Shioriko tiếp tục câu chuyện.

“Đúng vậy. Hay nói chính xác hơn là bác ghét đọc sách. Lần gặp đầu tiên, bác lỡ miệng nói ra điều này nên hầu như chẳng bao giờ còn dịp trò chuyện với cha chồng. Vì ông là người mà ai không thích sách thì khó làm thân lắm.” Chừng như hồi tưởng chuyện cũ, Sayuri nở một nụ cười khổ sở.

“Bác từng bước vào thư phòng ở ngôi nhà ấy chưa ạ?”

“Chưa.” Bà bật ra. “Nhìn chỗ nào cũng đống gáy sách xếp tăm tắp, trông phát ghê. Bác cũng chẳng thích tiệm sách hay thư viện.”

“Vậy ạ?”

Shioriko khẽ nghiêng đầu, có vẻ suy nghĩ rất lung. Dường như không sao tưởng tượng được trên đời lại có người ghét sách.

“Mà, cuốn *Mùa xuân và Tu la* đắt lắm sao?”

“Nếu tình trạng sách còn tốt, mức giá hiện tại có thể trên dưới mấy triệu yên.”

“Trời đất, chừng ấy luôn à? Ghê thật.” Mắt sáng rỡ, người phụ nữ đặt tách đánh cạch. “Được giá quá. Đừng ngần ngại góp mà cứ đem bán lấy tiền có phải hơn không? Việc gì phải cứng đầu cứng cổ như vậy.”

Tuy không hứng thú với sách cũ nhưng bà có vẻ rất hứng thú với tiền bạc.

“Đối với cô Satoko, vấn đề không phải ở tiền bạc đâu ạ. Thật ra... cô ấy đã nói nếu cuốn sách được trả lại, cô ấy sẵn sàng cho mượn tiền trong khả năng.”

Vẻ mặt người phụ nữ ngồi cạnh Shioriko đột nhiên đờ ra. Vẫn giữ thẳng lưng, bà ngồi im như phỗng, mãi một lúc sau, cùng với tiếng cọt kẹt, bà ngả lưng ra ghế.

“Có thật cô ấy nói như vậy không?”

“Thật ạ.”

“Thế tức là cô ấy dư dả về tiền bạc lắm.” Bà thở dài thườn thượt qua đôi môi khô cần, thiếu sức sống. “Chuyện như thế mà nói dễ như không, đúng là tiểu thư lá ngọc cành vàng. Chồng bác cũng chẳng kém cạnh... Cứ trẻ con thế nào ấy.”

Bà làm bầm như thể độc thoại, lần lượt nhìn hai đứa chúng tôi lúc này đang bối rối.

“Nhà đấy phân chia tài sản thừa kế sơ sài quá. Chồng bác lấy cửa hàng, Satoko thừa kế ngôi nhà ở Kita-Kamakura, nhưng cửa hàng nợ đũa ra. Tuy chưa đến mức phá sản ngay nhưng cũng chẳng lạc quan lắm. Bác đang tất tả chạy đôn chạy đáo ngoài đường thì nghe chuyện em chồng đem sách đất giá đi quyên góp. Bác nghĩ đem bán rồi chia đều có hơn không, Chẳng ai chịu thiệt.”

Hóa ra sự tình là vậy. Có lẽ ai cũng mang những khó khăn riêng. Tôi cảm giác mình đã hiểu tâm trạng của bà khi thúc giục em chồng mình bán sách.

“Nhưng bác nói trước, bác không lấy trộm sách. Bác mà trộm thì bác đã trả lại ngay lập tức rồi... Nhận được tiền thì chẳng còn gì tốt hơn.” Bà nhìn xuống đồng hồ đeo tay, đứng dậy và bắt đầu khoác áo. Có vẻ đã hết giờ nghỉ giải lao. “Bác chuẩn bị đi đây. Cháu biết địa chỉ nhà bác chưa?”

“À, rồi ạ. Cô Satoko cho cháu, ừm, cháu hỏi thêm một câu được không?” Shioriko đưa ngón trỏ lên. “Mọi người đến nhà cô Satoko vào Chủ nhật tuần trước, vậy quyết định đến là từ khi nào?”

Đang định luồn tay vào tay áo, Tamaoka Sayuri khựng lại. Bà nheo mắt, nhìn đăm đăm ra cửa sổ như lục lọi trí nhớ. Một chiếc thuyền đang rẽ sóng trở về từ khơi xa.

“Bác nhớ là vào bữa sáng hôm đó thì phải. Bác bảo muốn bàn chuyện bán sách nhưng không biết khi nào gặp Satoko thì được. Chồng bác nói cô ấy sắp xếp nhà kho từ sáng nên ắt hẳn sẽ có nhà. Vậy nên vợ chồng bác đi gặp ngay lập tức. Cháu chỉ muốn hỏi vậy thôi sao?”

“Vâng... Cảm ơn bác.” Shioriko lịch thiệp cảm ơn.

“Anh Daisuke nghĩ sao về chuyện bác Tamaoka Sayuri kể?”

Sau khi rời khỏi quán cà phê, Shioriko ngồi trong xe và hỏi. Chiếc xe van chạy qua cây cầu bắc ngang cửa sông, tiến ra quốc lộ chạy dọc bờ biển. Ngọn gió từ biển thổi vào rít lên hun hút.

“Nghĩ sao... Tôi không nghĩ là bà ấy nói dối.”

Chuyện bà đang thiếu tiền thì đã rõ như ban ngày, song với tính cách của bà, có lẽ sẽ thẳng thắn vay mượn. Hành động lấy trộm sách như vậy không hợp với bà lắm.

“Shioriko nghĩ sao?”

“Để xem nào... Ít nhất, theo cảm nhận của tôi, việc bà chưa vào thư phòng bao giờ là thật.”

“Lý do là gì vậy?”

“Xét theo cách sắp xếp giá sách trong nhà ấy, khó mà nói là ‘nhìn chỗ nào cũng đùng gáy sách xếp tăm tắp’ được.”

“À.”

Có lẽ để tránh bạc màu và đóng bụi, toàn bộ các kệ sách trong thư phòng đều được đóng chặt bằng cửa kính mờ, không thể thấy rõ gáy sách. Nghĩa là chỉ những ai chưa từng vào phòng mới phát ngôn như vậy. Tuy nhiên, cũng không loại trừ khả năng bà ta đã tính toán để tạo ấn tượng sai

cho người khác.

“Nhân tiện, tại sao chúng ta lại đến gặp cậu con trai thế?”

Tôi thắc mắc. Nếu chỉ hỏi về cuộc điện thoại, đâu nhất thiết phải gặp trực tiếp để nói chuyện.

“Tôi muốn nói chuyện kĩ hơn với cậu con trai ở một nơi không bị mẹ cậu ấy giám sát. Với lại, tôi còn định mượn điện thoại xem thử.”

“Điện thoại?”

“Nếu điện thoại không quá cũ thì chắc chắn lịch sử cuộc gọi đến sẽ được lưu lại. Trong trường hợp sử dụng dịch vụ hiển thị số điện thoại, ta sẽ thấy được số điện thoại của người gọi tới.”

“À, ra là thế.”

Như vậy sẽ xác nhận được vào thời điểm đó, liệu Tamaoka Sayuri có gọi điện thoại từ nhà em dâu hay không. Đây sẽ là một trong những bằng chứng làm sáng tỏ điều này.

“Tôi cho rằng có lẽ thực sự đã có cuộc gọi đến.”

Shioriko đưa mắt nhìn bãi cát vắng tanh và thì thầm khe khẽ. Tôi sắp xếp lại tình hình trong đầu. Nếu câu chuyện ban nãy là chính xác và quả thật Tamaoka Sayuri chỉ gọi điện thoại suốt năm phút, thì chúng tôi có thể kết luận rằng bà ta không đánh cắp cuốn *Mùa xuân và Tu la*.

Nhưng thế thì lạ quá.

Tamaoka Ichiro cũng không thể lấy trộm cuốn sách. Thành ra chẳng có ai là thủ phạm cả.

“Rốt cuộc, cô nghĩ ai đã ăn trộm?”

Shioriko đang tránh đưa ra câu trả lời cuối cùng. Dựa trên những gì tôi nghe được từ cô trong ngày hôm nay, có cảm giác không phải cô đang đôn

đáo kiểm chứng tất cả các khả năng, mà cô đã có sẵn trong đầu một giả thuyết nhất định.

“Tôi chưa thể đưa ra kết luận.” Sau một hồi im lặng, cô đáp. “Nhưng trong ngày hôm nay, tôi nghĩ mình sẽ biết được tung tích quyển sách *Mùa xuân và Tu la*.”

7

Ngôi nhà của Tamaoka Ichiro nằm ở Takano, một khu dân cư trải rộng trên lưng chừng ngọn núi Kita-Kamakura. Khu này được xây dựng cách đây vài chục năm, nhưng đường cho xe chạy từ chân núi khá hạn chế, thành ra đi từ ga Kita-Kamakura đến đây mất thời gian hơn tôi tưởng. Tamaoka Ichiro không hề phóng đại khi bảo đến nhà em gái bằng xe hơi mất tận mười phút.

Chúng tôi xuống xe ngay trước một ngôi nhà bề thế xây ở vị trí cao hơn hẳn các nhà khác. Xuống hết con dốc ngắn sẽ thấy ngay khuôn viên ngôi trường ngày trước tôi theo học, đằng xa thấp thoáng bóng ngọn núi Hakone. Quang cảnh thực sự rất tuyệt.

Trên tấm biển nhà Tamaoka ghi tên ba người: Ichiro, Sayuri và sau cùng là Subaru. Ất hẳn Subaru là tên cậu con trai.

Tôi mở cổng, nhường lối để Shioriko chống nạng bước vào. Sau hàng rào dựng chiếc xe đạp địa hình có lẽ là của người con. Xe đạp để ở đây nên tôi đoán cậu bé không đi đâu ra ngoài.

Shioriko nhấn nút liên lạc nội bộ ở trước hiên nhà, cô ghé miệng lại gần, đợi nghe giọng bên trong đáp lại nhưng chưa có phản hồi gì thì cửa đã mở

ra.

Một cậu bé mập mạp trong bộ đồ thể dục màu đen xuất hiện. Mái tóc hớt cao hai bên, phần tóc bên trên nhuộm màu sáng. Đằng sau cặp kính gọng đen là đôi mắt trắng dã vô cảm, đang nhìn chằm chằm vào chúng tôi.

“Chào, chào em... Bọn chị là người quen của cô Tamaoka Satoko...”

“Em có nghe mẹ nói rồi.” Cậu bé nói như muốn cắt ngang lời Shioriko, chỉ ngón cái về mặt mình. “Em là Tamaoka Subaru. Chào anh chị.”

Cậu bé mở toang cánh cửa ở hiên nhà. Cũng chẳng phải lỗi của cậu bé, nhưng tên cậu và hình ảnh* thực sự có đôi chút lệch nhau.

Tamaoka Subaru dẫn chúng tôi vào phòng khách, rót trà, chu đáo đặt lên đĩa và còn đem cả bánh kẹo cho chúng tôi. Cậu ngồi bên kia bàn, mặt mũi cáu kỉnh, tay thọc vào túi. Tôi chẳng biết cậu ta lịch sự hay không nữa.

Trước mặt cậu không hiểu sao không phải ly trà mà đặt một hộp Yakult*. Có lẽ đó là bữa lỡ của cậu.

“Hình như anh chị muốn hỏi em chuyện hôm Chủ nhật tuần trước phải không?”

Cậu thờ ơ lên tiếng. Bề ngoài nhìn giống cha nhưng có vẻ tính cách nghiêng về phần mẹ nhiều hơn. Trông cậu bé bình tĩnh đến mức khó mà tin được cậu mới chỉ là học sinh cấp hai.

“Hả? Đúng, đúng vậy... Thật ra là thế...”

Shioriko ngắc ngứ. Đối diện với một cậu nhóc mà cô cũng căng thẳng. Tôi đành hắng và xen vào đỡ lời. Nguyên cả ngày hôm nay, tôi đã phò mặc để mình cô bàn chuyện rồi.

“Em có thể nói cho bọn anh biết Chủ nhật tuần trước đã xảy ra những gì không? Trong khoảng từ sáng đến trưa là được rồi.”

“Chủ nhật tuần trước à... Được thôi.” Cậu nhóc khẽ gật đầu. “Tối hôm trước em thức khuya học thi, sáng hôm sau, em được mẹ gọi dậy ăn sáng. Cả nhà cùng ăn tại đây, ăn xong, ba mẹ em đi đến nhà cô.”

“Lúc mấy giờ?”

“Ba mẹ em rời khỏi nhà trước 11 giờ thì phải. Em quay về phòng riêng trên tầng hai, ngồi giải đề thi các năm trước, đến khoảng 11 giờ 20 phút, có điện thoại gọi đến. Là mẹ em gọi từ nhà của cô.”

Cậu hất hàm về phía tủ búp phê trong góc phòng. Cạnh chiếc đồng hồ để bàn làm bằng thủy tinh đặt máy điện thoại kiêm máy fax gắn màn hình hiển thị.

“Em nghe điện thoại trong phòng này à?”

“Đúng rồi. Hiện tại, điện thoại con hết pin, không sử dụng được, nên em phải chạy từ tầng hai xuống.”

“Hai mẹ con nói gì với nhau, em kể anh nghe được không?”

“Ừm, cũng không hẳn là nói với nhau...” Subaru ngoẹo đầu sang bên, ngẫm nghĩ. “Có mình mẹ em thao thao bất tuyệt thôi. Nào là con có đang học hành đàng hoàng không, trong tủ lạnh có sữa chua đấy, rồi đừng uống Yakult nhiều quá, toàn mấy chuyện linh tinh vô thưởng vô phạt. Em chịu đựng bài ca cảm tâm năm phút.”

Cậu khẽ thở dài. Nghe chừng, chính cú điện lại làm gián đoạn việc học của cậu.

“Sau đó thế nào?”

“Em nói mẹ ồn ào quá rồi cúp máy. Lúc mẹ về đến nhà, em bị cốc vài cái vào đầu. Thế là em đành xin lỗi mẹ.”

Cậu bé giải thích một cách lãnh đạm. Dường như cậu chỉ xin lỗi cho êm

chuyện. Mà sao cũng được, quan trọng là lời cậu nói khớp với lời kể của mẹ cậu đến từng chi tiết dù là nhỏ nhất.

“Em này, chị có thể... xem qua điện thoại được không?”

Shioriko rút rè lên tiếng. Cậu nhóc nghiêng đầu thắc mắc, rồi liếc qua hướng tủ búp phê.

“Được thôi.”

Cậu đồng ý ngay tắp lự. Shioriko đứng lên, đang định bước vòng qua bàn thì Subaru ngả ghế tới trước, nhường đường cho cô.

“Chị đi qua được không?”

Bụng bị ghế và bàn ép chặt nên trông cậu khá khổ sở. Trông cậu khá khó gần, không ngờ lại chu đáo như vậy.

“À, được rồi... Cảm ơn em.”

Đứng trước tủ búp phê, Shioriko ấn nút trên chiếc điện thoại kiêm máy fax. Có lẽ cô đang kiểm tra lịch sử cuộc gọi đến. Một lúc sau, cô quay lại phía tôi, gật đầu ra hiệu. Quả thật là hai mẹ con đã trao đổi qua điện thoại vào thời điểm đã kể.

Dĩ nhiên, nếu chỉ dựa trên lịch sử cuộc gọi đến, không thể biết được họ đã nói chuyện bao lâu. Vẫn có khả năng Tamaoka Sayuri cúp máy ngay lập tức, vào thư phòng và lấy trộm cuốn sách, nhưng khó mà tưởng tượng cậu bé này bàn bạc với mẹ và đồng ý tiếp tay cho hành động phạm tội.

Lúc này, Shioriko bảo nội trong ngày hôm nay, cô sẽ nắm được tung tích *Mùa xuân và Tu la*, nhưng ngược lại, tôi cảm thấy chúng tôi cách câu trả lời còn xa lắm.

Rốt cuộc, cô định làm gì tiếp theo đây?

“Hai anh chị đều là người của tiệm sách cũ Biblia phải không?”

Subaru đột ngột lên tiếng. Shioriko thoáng đưa mắt nhìn tôi.

“Em từng đến tiệm sách của bọn anh rồi à?” Tôi hỏi.

“Dạ, em chưa mua gì cả, nhưng có đến vài lần... Em không ghét sách.”

“Lần sau em lại đến nữa nhé.” Trở lại ghế ngồi, Shioriko mỉm cười duyên dáng.

“Nếu em có hứng.”

Giọng điệu cậu bé vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng hai má phơn phớt đỏ. Đó là lần đầu tiên tôi cảm thấy sự thân mật ở cậu bé này.

“Thật ra, cô của em... Cô Tamaoka Satoko bị trộm một quyển sách.” Bỗng nhiên, Shioriko thông báo.

“Hả?”

Suýt chút nữa, tôi đã phun sạch ngụm trà đang uống dở. Vừa nãy, bà mẹ còn nhắc nhở chúng tôi phải giữ kín miệng, cô nghĩ gì mà lại nói tởm tọc ra?

“Chà... Vậy ạ?” Subaru đáp lại với vẻ chẳng mấy quan tâm.

“Phải. Đó là bản in đầu tiên của một tác phẩm được xuất bản khi Miyazawa Kenji còn sống, bây giờ khó mà mua được cuốn sách ấy. Em có biết quyển đó không?”

“Em biết chứ. *Mùa xuân và Tu la* phải không? Cuốn này nổi tiếng lắm, đã vậy, bên trong còn có một tác phẩm có nhan đề trùng với tên em.”

“Nói thật là từ nãy chị đã thắc mắc rồi. Đúng là trong sách có bài thơ mang tên ‘Subaru’. Không lẽ, tên của em được lấy từ tác phẩm đó sao?”

“Đâu, chị nhầm rồi. Ba em là fan bự của Tanimura Shinji*. Nhưng nếu chị hỏi ba em câu này, thế nào ba cũng bảo lấy từ tác phẩm của Kenji để khoe khoang. Ba em biến thái lắm.”

Lần đầu tiên, cậu bé nhoẻn miệng cười. Khi cười, trông cậu thân thiện hơn tôi tưởng, chỉ có điều, lời cậu thốt ra lại là nói xấu cha mình. Tôi bắt đầu để ý đến thái độ của Shioriko. Sự căng thẳng trong giọng điệu và trong lời nói của cô đã biến mất không tăm tích. Mỗi khi tháo gỡ những bí ẩn về sách, cô đều như vậy.

“Em thích tác phẩm nào trong *Mùa xuân và Tu la*? Chắc là ‘Subaru’ nhỉ?”

“Ừm, có lẽ em thích ‘Dung môi chân không’... Bài thơ hay tuyệt. Mỗi tội hơi dài.”

Tamaoka Subaru nhào người về phía chúng tôi, hào hứng tham gia câu chuyện. Shioriko áp lòng bàn tay vào nhau một cách vui sướng.

“Bài thơ đó hay thật. Chị cũng đọc đến mấy lần. ‘Cục đồng chảy chẳng buồn xoay, Vòng hào quang trắng lửa còn chưa lên’...”

“‘Chân trời chỗ sáng chỗ đêm, Nửa thì tan chảy nửa thời đặc đông’...”

Ất hẳn cô đã đọc đi đọc lại bài thơ. Cậu bé cũng ứng đối vanh vách. Bỗng dưng, nụ cười trên miệng Shioriko nở rộng như vành trăng lưỡi liềm. Chẳng hiểu sao, tôi lại cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

“Cuốn mà em thích là *Mùa xuân và Tu la* bản in đầu phải không?” Cô nói thật rành rọt.

“Ý chị là sao?”

“Trong đa phần các quyển *Mùa xuân và Tu la* đang xuất bản, khổ thơ ấy được viết như thế này ‘Nơi chân trời màu lam đông, Chỗ thì sáng chỗ lại đêm, Nửa thì tan chảy nửa thời đặc đông’... Em đọc bản đầu tiên ở đâu vậy?”

Nụ cười của Tamaoka Subaru hơi héo đi. Tôi nhìn chăm chăm vào mặt

cậu. Lẽ nào kẻ lấy trộm chính là cậu bé này?

“Không phải chỉ bản in đầu mới đọc được đâu chị. Toàn tập của Chikuma Shobo có mà. Chikuma Bunko cũng có mà.”

“Đúng như vậy. Nhưng làm thế nào mà ngay từ đầu, em đã biết chị đang nói về *Mùa xuân và Tu la*?”

“Hả?”

“Chị chỉ bảo đó là ‘bản in đầu tiên của một tác phẩm được xuất bản khi Miyazawa Kenji còn sống’. *Quán ăn mè nheo lắm chuyện* cũng có những đặc điểm tương tự cơ mà. Chắc chắn em biết chứ nhỉ? Vì ngày trước, thỉnh thoảng em vẫn đến nhà ông nội chơi đấy thôi.”

Yết hầu của cậu bé chạy lên chạy xuống thấy rõ. Nói mới nhớ, đúng là Tamaoka Satoko cũng từng kể hiếm khi qua lại nhà anh trai, chỉ có cậu cháu thỉnh thoảng đến chơi với ông nội.

“Người biết rằng trong nhà có một lượng lớn sách cũ và nắm rõ việc cô Satoko ra ngoài vườn từ buổi sáng, trừ bác Tamaoka Ichiro và bác Sayuri, thì chỉ còn em mà thôi.”

Đúng như cô nói. Khác với ông bố bà mẹ, Subaru hội tụ đủ các điều kiện là thủ phạm. Cậu vừa nắm kiến thức về bản in đầu của Kenji, vừa có cơ hội ra tay lấy trộm.

“Ngay khi hai bác Tamaoka rời khỏi nhà, em cũng đạp xe sang nhà ông và tới nơi trước ba mẹ. Em lên vào nhà sao cho cô Satoko lúc này đang ở trong vườn không phát hiện ra rồi lấy quyển *Mùa xuân và Tu la*. Chị có nói sai gì không?”

“Ba mẹ em đi bằng ô tô mà chị.” Cậu bé thử phản đối, giọng lí nhí, mặt cúi gằm, không dám nhìn thẳng chúng tôi. “Làm sao đạp xe mà tới trước

được?”

“Không đâu, được đấy. Điều đó thì anh dám chắc.” Tôi kinh ngạc nói. Đến nước này mà vẫn chưa định bỏ cuộc sao? “Đi từ đây đến nhà cô Satoko bằng xe hơi mất khoảng mười phút. Nhưng đó là đối với đường cho ô tô chạy. Ngoài ra còn có đường cầu thang đi từ phía bên này núi đến ngay trước ngôi nhà. Anh biết rõ, ngày trước học ở trường cấp ba ngay đằng kia, anh vẫn dùng lối này để sang ga Kita-Kamakura mà.”

Thật ra, dân trong vùng ai cũng biết cả. Đạp xe đến đầu cầu thang, sau đó chạy bộ xuống dốc, chắc chắn chưa tới năm phút là đến nơi. Lấy sách xong rồi rời khỏi hiện trường và quay lại đây trước khi bà mẹ gọi điện về cũng chỉ mất mười phút.

“Cô Satoko đang nghi ngờ ba mẹ em đấy.”

Nghe Shioriko nói, Tamaoka Subaru mở to đôi mắt ti hí, “Thật sao?”

Xem chừng cậu bé không hề tính tới khả năng này.

Phải, Shioriko gật đầu, “Nếu không tìm được cuốn sách, ba mẹ em sẽ bị nghi ngờ mãi không thôi.”

Cậu bé bặm môi thật chặt. Đôi tay đặt trên bàn siết chặt lại.

“Người lấy sách là em. Em xin lỗi.” Giọng khô khốc, cậu bé lên tiếng. “Nhưng em không định lấy trộm hẳn... Sau khi mọi chuyện đâu vào đấy, em sẽ mang trả.”

8

Chúng tôi đi lên phòng riêng của Tamaoka Subaru ở tầng hai.

Đó là một căn phòng chan hòa ánh sáng, gọn gàng sạch sẽ. Ngoài

giường và bàn học, trong phòng còn đặt một kệ sách rất lớn.

Tầng dưới toàn là sách nhỏ bìa mềm các tác phẩm văn học Nhật Bản thời Đại Chính, Minh Trị của Soseki, Ogai*, Toson*. Tầng phía trên xếp thành hàng các series light novel và manga.

“Bộ nào thịnh hành em cũng mua cho bằng được.” Không ai hỏi nhưng Subaru vẫn ưỡn ngực khoe. Tôi chẳng hiểu cậu bé tự hào về điều gì.

Sách bìa cứng không nhiều, nhưng hầu hết đều là sách nghiên cứu và bình luận về Miyazawa Kenji.

Shioriko im lặng nhìn ngắm kệ sách, rồi di chuyển ánh mắt sang bức tường bên cạnh.

“A!”

Tôi giật mình trước tiếng ré của cô.

“Có chuyện gì thế?”

“Ừm, bức vẽ này...”

Trên tường treo một bức tranh lồng khung. Đó là bản phác thảo bằng bút chì, tô màu nhạt, vẽ lọ hoa thủy tinh cắm cẩm tú cầu.

Hình như tôi đã từng thấy nó ở đâu đó cách đây không lâu.

“Đây là tranh ông nội vẽ.” Subaru lên tiếng. “Nói thật thì chẳng đẹp để gì cho cam, nhưng đó là di vật ông để lại cho em. Mỗi lần vẽ tranh, thể nào ông cũng nhét cẩm tú cầu vào cho bằng được.”

Bấy giờ, tôi chợt nhận ra.

Là bức tranh vẽ mẹ của Shioriko để bên nhà chính mà tôi đã thấy dạo trước. Trong đó cũng có cẩm tú cầu, hình dạng lá và cánh hoa đều giống hệt. Lúc bước vào thư phòng nhà Tamaoka, tôi cũng đã ngỡ ngờ khi nhìn bộ bàn ghế, hóa ra đó là nguyên mẫu bàn ghế trong tranh. Tôi chắc chắn

rằng bức tranh ấy được vẽ trong thư phòng, và Shinokawa Chieko là người mẫu.

Là như vậy sao?

Hay nói cách khác, bức họa đó là món quà mà cha Tamaoka Satoko, ông nội của cậu bé này dành tặng Shinokawa Chieko. Thời gian tặng bức tranh hẳn là tháng Sáu năm 1980. Đó là khoảng thời gian ông cụ mua cuốn *Mùa xuân và Tu l* thứ hai.

“Ừm, nó đây ạ.”

Tamaoka Subaru đưa một quyển sách được cất trong hộp về phía chúng tôi. Đó là cuốn *Mùa xuân và Tu la* của Sekine Shoten, nhưng tình trạng khác xa quyển sách Tamaoka Satoko cho chúng tôi xem hôm trước, bìa lót đã ngả vàng, phần mép sắp bong khỏi sách. Shioriko nhìn bức tranh thêm lần nữa rồi nhận lấy *Mùa xuân và Tu la*. Đây là ưu tiên hàng đầu lúc này. Cô ngồi xuống, lấy cuốn sách ra khỏi hộp.

Tôi và Subaru ngồi im như bị thu hút.

Bìa sách bọc bằng vải đã bạc màu, vài chỗ bị ố hoặc dính vết dơ. Đặc biệt, một góc gáy sách đã bẩn, đen thui, gần như không còn đọc được chữ “tập thơ”. Shioriko đưa mắt lại gần vết bẩn để xem xét tình trạng cuốn sách.

“Không phải do em làm bẩn đâu. Ông nội bảo từ lúc mua đã có rồi.”
Cậu bé giải thích.

“Ông từng cho em xem quyển sách này rồi à?”

“Dạ. Khoảng mấy năm trước khi ông mất, hai ông cháu thân thiết lắm. Lúc em còn bé thì hình ảnh của ông nội trong em chỉ là một người ít nói, thỉnh thoảng cho em tiền tiêu vặt mà thôi.”

“Có lý do nào sao?”

Khẽ ngược mắt lên, Shioriko đặt câu hỏi. Subaru liền nhăn nhó như thể vừa liếm phải một thứ đắng ngắt. Xem chừng cậu bé đang nhớ lại một việc chán ghét.

“Hồi học lớp Ba, biệt danh của em là Subuta*.”

Bỗng nhiên, câu chuyện ngoặt sang một hướng mà tôi không biết nên tiếp nhận thế nào mới phải. Subuta, ý nói món sườn xào chua ngọt chẳng?

“Biệt danh xấu quá nhỉ?”

“Đúng rồi. Chúng nó bảo em ‘Mày không hợp với cái tên Subaru nên sẽ gọi mày là Subuta’, giữ lại mỗi chữ su trong tên em. Chắc, nếu là bây giờ, em có thể phản bác lại chứ lúc ấy, em chỉ biết chết gí với biệt danh đó. Đúng ra em cũng ghét tên mình lắm, thậm chí bản thân em còn tự nhủ thân hình mình thế này chắc hợp với cái tên Subuta hơn. Cùng khoảng thời gian ấy, ba mẹ bảo em đến thăm bệnh ông nội, thế là em đi một mình đến thăm ông. Mục đích chỉ là xin tiền tiêu vặt thôi.”

“Thăm bệnh là sao hả em?”

“Từ khi bị thương ở chân, ông nội gần như không thể đi lại được nữa. Lúc em đến, ông đang đọc sách trong thư phòng, ông hỏi em dạo này có gì thay đổi không, em lờ miệng kể ra chuyện bị bạn bè gọi là Subuta. Em vừa nói vừa cười một cách ngớ ngẩn. Bỗng dưng, ông nội đánh mặt lại, rồi ông đọc một bài thơ trong Mùa xuân và Tu la cho em nghe.”

“Bài ‘Subaru’ phải không em?”

“Dạ đúng.”

Shioriko mở một trang phía sau. Nhan đề “Suburu” được sửa lại thành “Subaru” bằng nét bút chì to bản. Có lẽ đây là phần viết chêm vào mà

Tamaoka Satoko đã nói. Viết đề lên sách để sửa lại lỗi chính tả không phải chuyện hiếm gặp. Tuy nhiên, thỉnh thoảng lại thấy thêm dấu chấm hay đóng mở ngoặc, riêng điều này thì hơi lạ lùng.

“Đoạn cuối cùng để lại ấn tượng rất sâu sắc trong em. ‘Kẻ giàu nào giúp tiền ai, Người trông khỏe mạnh, đụng vào lăn quay’.”

“‘Người khôn lại hóa kẻ khờ, Tưởng trông mong được, chẳng nhờ được ai’.”

Shioriko đọc nối tiếp câu thơ sau, dáng điệu say sưa như nói về một đối tượng yêu thích. Chẳng hiểu tại sao cụm từ “đụng vào lăn quay” thu hút sự chú ý của tôi một cách kì lạ.

“Bỗng dưng em thấy những tên suốt ngày gọi em là Subuta và bản thân em khi hòa theo bọn nó thật là ngu ngốc. Dù nghe không hiểu lắm nhưng em vẫn thích thú reo lên là hay quá thì ông khen ‘Cháu có gu đọc sách lắm, nếu cháu muốn đọc sách gì thì ông sẵn sàng cho mượn’. Sau đó, có lẽ ông vui miệng nên nói thêm một câu. Rằng, ‘Bài thơ này hợp với cháu lắm’.” Miệng méo xệch, cậu bé sụt sịt mũi. Câu chuyện thực sự rất cảm động.

“Nếu thế, tại sao em lại tự ý đem cuốn sách về?” Phải, điều đó không đồng nghĩa với việc chúng tôi có thể tha thứ cho hành động của cậu.

“Vì ông nội đã ra cho em một câu đố.”

“Câu đố?” Tôi hỏi lại.

“Ông nội là người biết sâu hiểu rộng, sở hữu nhiều sách quý, trong đó ông nâng niu cuốn sách này nhất.

Ông còn kẻ đã vẽ tặng người tìm ra được quyển ấy một bức tranh thay cho lời cảm ơn.”

Tôi nghiêng đầu thắc mắc. Người được tặng bức tranh ắt là Shinokawa

Chieko rồi. Tuy nhiên, lúc ấy, chắc chắn ông đã có quyển *Mùa xuân và Tu la* tình trạng còn mới trong tay. Dầu vậy, ông vẫn quý cuốn sách cũ mềm kia hơn, có lẽ vì nó gắn liền với một kỉ niệm nào đó chẳng.

“Ông nội bảo cuốn sách này ẩn chứa một bí mật nên nó rất quan trọng.”

“Bí mật gì cơ?”

“Đó là câu đố dành cho em. Ông nói tốn bao nhiêu thời gian cũng được, chỉ cần em tự mình khám phá ra, ông sẽ thưởng cho em. Rốt cuộc, chưa nghe được câu trả lời thì ông đã mất rồi.”

Có một người chuyên giải đáp những câu đố như vậy đang ở đây. Nhưng Shioriko chỉ im lặng lật tới lật lui trang sách. Cô ngồi xếp chân qua một bên, mắt nhìn xuống, dáng người trông như một bức tranh, “Thế em cũng không được thưởng rồi nhỉ?”

“Đâu, em nhận được rồi.” Cậu bé trở bức tranh vẽ hoa cẩm tú cầu treo trên tường. “Sau khi ông nội mất, em đã đến hỏi cô. Em kể ông nội đưa ra câu đố thế này, nhưng em không biết câu trả lời Cô cũng không biết đáp án. Nhưng cô nói có lẽ bức tranh là phần thưởng nên đưa cho em. Cô kể đây là bức tranh vẽ hoa cẩm tú cầu nở trong vườn vào ngày em sinh ra, ông đã định một ngày nào đó sẽ tặng em.”

Tôi nhìn bức vẽ thêm một lần nữa. Tuy không muốn khắt khe với món quà của người đã khuất, nhưng phải công nhận bức tranh này sơ sài quá thể. Vẽ thêm vài nét mà cũng khó khăn đến vậy sao?

“Chắc, phần thưởng là gì cũng được. Em chỉ tò mò về đáp án của câu đố ấy, nhưng tìm hiểu bao nhiêu lần cũng chưa ra. Đã vậy, cô còn chẳng chịu cho em xem cuốn sách nữa chứ.”

Cuốn sách quan trọng như thế, bảo quản kĩ càng là điều hiển nhiên. Chưa kể, mối quan hệ của hai cô cháu nhà này ngay từ đầu đã không tốt.

“Lúc ấy, em cũng bận rộn thi cử, em định thi xong sẽ nhờ cô thêm lần nữa thì nghe thấy một chuyện khủng khiếp.”

Subaru bỏ ngang câu nói. Giữa lúc im lặng, tôi ngẫm nghĩ câu trả lời.

“Là việc quyên góp sách à?”

“Anh đoán đúng rồi. Biết chuyện, ba đã thốt ra ý tưởng lố bịch là bán chác gì đó. Em hiểu cô sẽ không làm như thế, song đằng nào cô cũng sẽ đem cuốn sách quyên góp. Em nảy ra ý định trước lúc đó sẽ mượn cuốn sách một thời gian để nghiên ngẫm cho tới nơi tới chốn. Không ngờ cô lại phát hiện ra.”

Tôi xoa xoa hàng lông mày. Hóa ra vụ việc này phát sinh một phần là bởi hai vợ chồng Tamaoka chỉ nắm được những thông tin chấp vá. Xem chừng họ không kể với cậu bé này điểm quan trọng nhất, “Cô Tamaoka Satoko dự định sẽ giữ lại cuốn *Mùa xuân và Tu la* này. Ngay từ đầu, cô ấy đã không có ý định quyên góp quyền sách.”

“Hả? Thật không? Hành động của em thành ra công cốc à!”

Tamaoka Subaru ôm đầu nhìn lên trần nhà. Sau đó, cậu bé thay đổi hoàn toàn và nói bằng một giọng mệt mỏi, “Em sẽ mang sách đến xin lỗi cô.”

Đúng lúc ấy, Shioriko lên tiếng. Có vẻ cô đã kiểm tra xong từ đầu đến cuối nội dung cuốn sách, “Ông nội có nói gì về cuốn sách này không? Trước lúc ông mất chẳng hạn?”

“Ừm, em nghĩ là không... A, ông có cho em gợi ý.”

“Gợi ý gì?”

“Trước ngày ông mất không lâu, em có vào viện thăm. Ba cũng đi cùng. Tình trạng ông đã nguy kịch lắm rồi, nhưng thỉnh thoảng rất tỉnh táo. Đột nhiên ông hỏi em ‘Câu đố thế nào rồi?’. Trông ông như sắp sửa nói ra câu

trả lời, em bèn hứa sẽ tự giải bằng sức của mình và xin ông hoãn lại để đợi đến lúc đó. Ông nhắc, ‘Hãy để ý đến trung sĩ Thénardier.’”

“Là ai vậy?”

“Đó là một cái tên xuất hiện trong bài thơ ‘Dung môi chân không’ trong cuốn *Mùa xuân và Tu la*. Ông đột ngột nói như vậy mà không mào đầu gì cả, nên em chưa hiểu rõ ràng, tuy nhiên đây có thể là gợi ý cho câu đố của ông. Chị ơi, chị làm sao thế?”

Mặt Shioriko tái nhợt đi. Nhưng có lẽ không phải do mệt trong người. Hẳn là cô đã phát hiện ra lời giải cho câu đố trong câu chuyện này, song tôi linh cảm mọi chuyện không chỉ dừng ở đó.

“Tamaoka này!” Cô thấp giọng nói. “Em vẫn muốn tự giải câu đố ấy bằng sức của mình phải không?”

“Đương nhiên rồi chị!” Subaru trả lời ngay tắp lự, cậu toét miệng cười đầy thách thức. “Tốn bao nhiêu thời gian cũng được. Em sẽ nghiền ngẫm thật kĩ, em nghĩ nếu em tìm được câu trả lời, ông nội sẽ rất vui mừng. Chỉ sợ cô không cho em lấy cuốn sách để tìm hiểu thôi.”

“Chị hiểu rồi.”

Như ảnh hưởng tâm trạng của cậu bé, một nụ cười cũng nở rộng trên môi Shioriko.

“Nếu thế, anh chị sẽ giúp em. Những chuyện còn lại, em cứ giao cho anh chị nhé?”

9

Chiều ngày hôm đó, chúng tôi đến nhà Tamaoka Satoko một lần nữa.

Trông như thể bà đã đứng đợi chúng tôi ở tiền sảnh từ lúc Shioriko gọi điện thoại. Hai bên vừa ngồi xuống ghế, đối diện nhau trong phòng tiếp khách giống lần trước, Shioriko liền đặt lên mặt bàn cuốn *Mùa xuân và Tu la* đã nhận lại từ Tamaoka Subaru.

“Ôi ôi...”

Nét mừng vui lan rộng trên khuôn mặt của vị thân chủ ủy thác. Bà run run cầm cuốn sách lên, xác nhận không có gì bất thường rồi ghì chặt nó vào lồng ngực.

“Cảm ơn các cháu. Cảm ơn các cháu rất nhiều. Chưa bao giờ cô hạnh phúc nhường này.”

Lát sau, dường như ngượng ngùng khi cư xử thái quá, bà đặt lại cuốn *Mùa xuân và Tu la* lên bàn.

“Xin lỗi hai cháu, cô có hơi kích động. Dĩ nhiên cô sẽ hậu tạ đàng hoàng. Các cháu đã cố gắng hoàn thành công việc như thế mà.”

“Lúc này cháu có nói rồi, cô không cần hậu tạ gì đâu ạ.” Shioriko kiên nhẫn nói. Lúc này khi gọi điện thoại, cô cũng đã nhắc đến vấn đề này. “Đổi lại, cháu mong cô bỏ qua vụ việc lần này và từ nay về sau cho phép Subaru được thoải mái đọc cuốn sách.”

“Thế thì không được.” Tamaoka Satoko dứt khoát lắc đầu. “Dù là máu mủ một rá chẳng nữa, nếu chuyện này là thật, cô cũng phải báo cảnh sát. Còn việc cho Subaru tự do xem cuốn sách là điều không tưởng.”

Shioriko liếc qua, nháy mắt với tôi. Xem ra cuộc trao đổi khó mà kết thúc trong êm thấm.

“Nếu báo cảnh sát, không phải cô Satoko cũng sẽ gặp rắc rối sao ạ?”

Đột nhiên, giọng cô trở nên sắc bén. Sự bối rối ánh lên trong mắt

Tamaoka Satoko.

“Cháu nói gì vậy?”

“Ngay từ đầu, khi ta nói chuyện ở đây, cháu đã thấy rất lạ. Cháu thắc mắc tại sao cụ nhà lại mua thêm một cuốn *Mùa xuân và Tu la* cũ nát. Hơn hết, tại sao mẹ cháu lại mời chào cuốn sách cho người đã có sẵn một quyển rồi. Mẹ cháu không phải dạng người sẽ thực hiện những phi vụ mua bán dễ dàng như thế.”

Tamaoka Satoko nghiêng đầu sang một bên, vẻ mặt như muốn nói bà chẳng hiểu gì, song bà vẫn không có ý định ngắt lời cô.

“Cụ nhà vẽ tặng mẹ cháu một bức tranh thay lời cảm ơn vì bà đã tìm ra cuốn sách. Chỉ cần tinh ý một chút sẽ hiểu quyển *Mùa xuân và Tu la* này còn quý giá hơn cuốn cụ sở hữu từ trước đến nay. Và sau một ngày hỏi han mọi người, cuối cùng cháu đã tìm ra chân tướng.”

Shioriko ra hiệu bằng mắt với tôi thêm một lần nữa. Trước khi đến đây, chúng tôi đã thống nhất với nhau đường đi nước bước.

“Xin lỗi cô.”

Tôi nhanh nhẹn rướn người tới trước và giật lấy quyển *Mùa xuân và Tu la* để trước mặt Tamaoka Satoko.

“Á!”

Bà vội vàng đứng dậy, nhưng tôi đã kịp trao cuốn sách cho Shioriko. Không còn cách nào khác, bà đành ngồi xuống, trông có vẻ khó chịu hơn bao giờ hết.

“Anh nhìn gáy sách mà xem. Chữ ‘tập thơ’ đã bị xóa.”

Tôi nhìn cuốn sách trong tay Shioriko. Thật ra, cô chưa nói cụ thể cho tôi về “chân tướng” mà cô đã phát hiện. Vì không có nhiều thời gian.

“Kenji không gọi sách của mình là tập thơ, ông rất bất mãn khi nhà xuất bản tự tiện in thêm hai chữ này. Được biết, Kenji đã lấy lại một phần những cuốn *Mùa xuân và Tu la* không bán được để đem chia cho bạn bè người quen, lúc đó, ông phết bột đồng lên chữ ‘tập thơ’ nhằm xóa đi hai chữ ấy.” Shioriko cứ nhìn tôi trong lúc giải thích.

“Như vậy nghĩa là...”

“Phải. Khả năng cao đây là cuốn sách Kenji từng sở hữu, sau đem tặng cho ai đó.”

Hóa ra vết ố trên cuốn sách không đơn thuần là một vết bẩn. Liếc thấy Tamaoka Satoko nín thinh, Shioriko tiếp tục câu chuyện, “Chưa hết, cuốn sách này không chỉ là quà tặng.”

Cô lấy sách ra khỏi hộp và bắt đầu lật tới lật lui. Vừa nãy tôi cũng thấy thoáng qua, những chỗ viết sai chính tả và viết thiếu đều được sửa lại, nhưng không dừng lại ở đó. Có vẻ toàn bộ bút tích trong sách là của cùng một người, người này sẽ thêm mũi tên thay đổi độ cao của chữ và đánh dấu X khi cần xóa bớt dòng. Thậm chí, câu cú còn được viết thêm hay gạch xóa, như thể cuốn sách này là bản thảo đang chỉnh sửa vậy.

“Ừa?”

Tôi thở phào. Cuốn sách trước đây thuộc sở hữu của Kenji lại có dấu vết của việc sửa chữa bản thảo. Lẽ nào...

“Kenji đã viết vào bản in đầu để sửa lại bản thảo sao?”

“Đúng vậy.” Shioriko gật đầu. “Quyển *Mùa xuân và Tu la* có bút tích của Kenji được gọi là cuốn sách chỉnh lý. Trong các quyển *Mùa xuân và Tu la* hiện đang xuất bản, rất nhiều quyển dựa trên bản thảo lấy từ sách chỉnh lý như vậy.”

Tôi chợt nhớ lại những chỗ sai khác khó hiểu giữa các phiên bản của hai bài thơ “Buổi sáng vĩnh biệt” và “Dung môi chân không”.

“Buổi trưa tôi cũng đã nói, người ta tìm được nhiều cuốn chính lý. Trong số đó, những quyển từng thuộc quyền sở hữu của Miyazawa Kenji là nổi tiếng nhất, nội dung mỗi quyển lại có điểm khác biệt. Ngoài ra, một số ý kiến cho rằng còn ít nhất một loại sách chính lý khác nữa, tuy chưa tìm ra nhưng người ta biết là chúng vẫn tồn tại.”

“Đó chính là quyển này sao?” Tôi nhìn cuốn *Mùa xuân và Tu la* không chớp mắt. Cuốn sách chính lý do chính tay Miyazawa Kenji sửa chữa, quả là một bí mật không ai ngờ đến. Đáp án của câu đố dành cho Tamaoka Subaru chính là đây.

“Tuy vẫn phải kiểm chứng lại kĩ càng hơn, nhưng khả năng cao là vậy.”

Shioriko nhìn thẳng vào chủ nhân của cuốn sách. Tamaoka Satoko ngồi im phăng phắc, giống như bị đông cứng trên ghế.

“Cô đã giấu nhem bí mật này với chúng cháu. Cô nói cô quý trọng cuốn sách vì nó gắn với những kỉ niệm riêng. Tại sao cô lại làm như vậy?”

“Cô không muốn người khác biết chuyện đó. Vì cuốn sách quá đổi quý giá. Mà các cháu cũng có hỏi nó đến tay cụ nhà cô như thế nào đâu.”

“Chỉ vậy thôi ạ?”

Tamaoka Satoko e ngại ngẩng đầu lên, nhưng ngay lập tức bà tránh ánh nhìn của Shioriko. “Khi vào phòng của Subaru, cháu đã nhìn thấy bức tranh vẽ hoa cẩm tú cầu nở trong vườn vào ngày Subaru sinh ra. Nghe cậu bé nói đó là phần thưởng cụ nhà chuẩn bị cho nó.”

“Phải, phải rồi...” Bà chủ nhà trả lời, giọng nghệt lại như có gì mắc ở cổ.

“Nhưng cháu cũng từng thấy những bông hoa giống y hệt hoa của bức

tranh này ở một tranh khác. Đó là hoa trong bức tranh tặng cho mẹ cháu, vẽ vào ba mươi năm về trước.”

Ra vậy! Làm sao tôi lại không nhận ra kia chứ. Hai bức tranh được vẽ cách nhau đến mười lăm năm. Làm sao có chuyện đóa hoa nở mười lăm năm trước cũng nở cách đây ba mươi năm cơ chứ.

“Chuyện cụ nhà để lại bức tranh cho cháu trai chỉ là một lời nói dối, phải không ạ? Cô chỉ lấy bừa một bức phác thảo, bịa ra một lý do rồi trao cho Subaru. Vậy phần thưởng thực sự mà cụ đã chuẩn bị cho Subaru là gì?”

Phòng khách chìm trong sự yên lặng đến nghẹt thở.

“Cháu nghĩ thế nào?” Tamaoka Satoko lên tiếng.

Tôi cũng đã đoán ra. Đúng như lời Tamaoka Sayuri nói, cách chia tài sản trong gia đình này quá sơ sài. Không có giấy tờ nào chỉ rõ ai là người thừa kế sách cũ. Người duy nhất biết sự thật chính là người phụ nữ đang ở trước mặt chúng tôi.

Shioriko giơ bìa cuốn sách chỉnh lý cho thân chủ ủy thác xem.

“Đây là phần thưởng thực sự, phải không ạ? Cô nói cụ nhà rất thích trò chuyện về sách và tặng sách cho lớp trẻ. Nếu cháu đoán không lầm, người cụ định tặng quyển *Mùa xuân và Tu la* là Subaru chứ không phải cô.”

Tamaoka Satoko không đáp lại. Chừng như đã mặc nhận hành vi sai trái của mình.

Tôi ngăn người trước những suy luận sáng suốt của Shioriko. Rốt cuộc, Subaru không hề lấy cắp bất kì thứ gì. Cậu bé chỉ vô tình lấy lại thứ đáng ra phải thuộc về mình mà thôi.

“Chắc hẳn cụ đã giải thích rõ ràng với cô về cách xử lý cuốn sách này.

Nhưng hình như cụ đã nghi ngờ rằng rất có khả năng cô sẽ không làm theo yêu cầu đó.”

“Không thể nào. Sao có chuyện đó được.”

“Không đâu ạ. Trước lúc mất, cụ đã dặn Subaru, ‘hãy để ý đến trung sĩ Thénardier.’ Cô hiểu ý nghĩa câu này phải không?”

Đôi môi trắng nhợt của Tamaoka Satoko run lên. Hai người đã hiểu ý nghĩa, còn tôi thì nghĩ mãi không thông.

“Ừm, ý nghĩa gì vậy?” Tôi thì thảo hỏi Shioriko.

“‘Trung sĩ Thénardier’ là một nhân vật trong *Những người khốn khổ* của Victor Hugo. Nhân vật này xuất hiện như một tên trộm, chuyên cuồn đi các món đồ giá trị từ những binh sĩ ngã xuống sau trận Waterloo.”

Nói cách khác, đây không phải gợi ý cho câu đố. Ý nghĩa của nó là phải để mắt đến kẻ trộm ở ngay sát sườn. Ai mà ngờ mọi chuyện lại nặng nề như vậy.

“Cháu định làm gì với cuốn sách này?” Tamaoka Satoko nói như rên rỉ. “Chẳng lẽ đưa cho thằng nhóc ấy? Làm gì có bằng chứng ông cụ để lại sách cho nó. Đã vậy, trong cả họ Tamaoka, chỉ mình cô hiểu được giá trị của cuốn sách. Nó nên nằm trong tay người nào biết trân quý sách cũ hơn.”

Shioriko im lặng bỏ sách vào hộp, đẩy về phía Tamaoka Satoko trước khi bà tiếp tục lớn tiếng tranh luận. Sừng sốt khi đối phương trả sách một cách dễ dàng, Tamaoka Satoko hết nhìn Shioriko rồi đến cuốn *Mùa xuân và Tu la*.

“Đề nghị của cháu vẫn không thay đổi. Cháu mong cô sẽ bảo quản quyển sách này và cho phép Subaru thoải mái đọc nó... Ngày nào Subaru giải được câu cô hãy nói tất cả sự thật và xin tha thứ. Chính Subaru sẽ là

người quyết định cuốn sách này thuộc về ai.”

“Nếu cô từ chối thì sao?”

“Cháu nghĩ từ nay về sau, tiệm chúng cháu sẽ liên lạc với Subaru định kì. Nếu chúng cháu biết cô không chấp nhận đề nghị này, cháu sẽ kể hết mọi chuyện với bác Tamaoka Ichiro. Hành động của cô có phạm pháp hay không, cháu không rõ. Nhưng cháu e cô sẽ khó lòng nhìn mặt họ hàng.”

Tamaoka Satoko vẫn giữ im lặng. Bỗng nét mặt Shioriko giãn ra, cô dịu giọng nói, “Từ ngày cụ nhà mất, cả cô và Subaru đều không còn ai thân thiết để thảo luận về sách. Cháu nghĩ hai người thử liên lạc với nhau nhiều hơn xem sao. Đằng nào thì một ngày kia, những cuốn sách cô giữ cũng sẽ để lại cho Subaru mà?”

Đúng thật, tôi ngẫm nghĩ. Người phụ nữ này không có con, gia sản rồi sẽ thuộc về đứa cháu trai duy nhất.

“Cô không hứa hẹn gì với cháu đâu đấy.” Tamaoka Satoko lẩm bẩm, cầm quyển *Mùa xuân và Tu la* lên tay. “Nhưng lần tới, cô sẽ thử gặp Subaru xem tình hình thế nào. Thật ra cô cũng chẳng ghét bỏ gì nó. Chỉ là cô yêu quý cuốn sách này mà thôi.”

“Vây là tốt rồi ạ. Cảm ơn cô.”

Shioriko cúi đầu. Tamaoka Satoko nhìn người đã phanh phui bí mật của mình bằng đôi mắt xa xăm.

“Cháu cũng chẳng hề khoan dung với mọi người, nhưng lại theo cách khác với Chieko. Nếu là cô ấy, chắc sẽ nhắm mắt làm ngơ. Miễn là cô hậu tạ đầy đủ.”

Trong một khắc, đồng tử đen láy của Shioriko dao động.

“Cháu không bắt chước mẹ, ví dụ như nhận hối lộ đâu ạ. Cháu khác với

mẹ.”

Cô nói chắc nịch. Và tôi biết, cô vừa tự nhắc nhủ mình một lần nữa.

Tamaoka Satoko cười buồn, “Anh Shinokawa nói đúng. Cháu vẫn ôm trong lòng những suy nghĩ rất phức tạp về Chieko.”

“Cha cháu có nói vậy sao?”

“Phải... Lúc anh ấy đến đây mua sách.”

Nhân nhắc tới việc mua sách, vẻ mặt hồi tưởng, bà kể lại cho chúng tôi chuyện ngày xưa, khoảng hai năm trước khi cha của Shioriko mất.

“Anh ấy cười cay đắng, bảo cháu đang định bán cuốn sách Chieko để lại khi bỏ nhà ra đi...”

Nét kinh ngạc lộ rõ trên khuôn mặt Shioriko.

Mùi thơm ngào ngạt của một món hầm bay ra từ nhà bếp. Có lẽ sắp đến giờ ăn tối của gia đình Shinokawa.

Sau khi cất lên kệ những cuốn sách mới lôi xuống, tôi quay sang nhìn Shioriko. Cô ngồi trên chiếu tatami, vẫn mãi lục tìm thùng các tông đựng di vật của cha mình.

Chúng tôi đang ở trong căn phòng chủ tiệm trước đây từng sử dụng.

Ra khỏi nhà Tamaoka Satoko, chúng tôi chạy hết tốc lực về nhà, vừa về đến, Shioriko bắt đầu bới tung di vật của cha mình lên. Nếu cha cô phát hiện con gái mình có ý định bán quyền *Nhật ký Cra-cra* của Sakaguchi Michiyo, chắc chắn ông sẽ không để yên cho cô làm như vậy. Tôi cũng tán thành nhận định này. Rất có khả năng ông đã mua lại và bảo quản nó ở đâu đó.

Tiếc là chúng tôi lật tung căn phòng nhưng vẫn chẳng thấy đâu. Vốn dĩ,

di vật của ông đã sắp xếp xong xuôi từ lâu, vì lúc đó không tìm thấy nên khả năng bây giờ tìm được rất thấp.

“Hôm nay đến đây thôi nhé? Nếu ngày mai cô tìm kiếm tiếp, tôi cũng sẽ giúp cô.” Tôi lên tiếng từ đằng sau.

“Nhưng chắc chắn nó phải ở đâu đó.”

Sau một hồi, cô bản thân đáp lại. Tình trạng này đã kéo dài từ nãy đến giờ.

“Shioriko à, dừng lại đi.”

Lần này, tôi có phần đanh giọng, nhưng cô không trả lời. Cô đang mải mê làm một việc tốn công vô ích, hoặc nói chính xác hơn, dường như cô không muốn chấp nhận rằng mình chưa tìm ra nó.

Nhưng tại sao lại không tìm ra?

Nghi vấn lướt qua đầu tôi. Có lẽ, chủ tiệm đời trước không hề hay biết việc con gái mình đang tìm kiếm quyển *Nhật ký Cra-cra* cô từng từ bỏ.

Tuy nhiên, hẳn ông phải nghĩ đến chuyện một ngày kia bàn giao cuốn sách cho con gái. Thêm nữa, thể chất ông vốn suy kiệt, nên chắc ông phải chuẩn bị phòng khi có bất trắc xảy ra.

Nếu ở vào hoàn cảnh đó, tôi sẽ làm thế nào đây... Lúc định thản lại, tôi không nghe thấy một tiếng động nào trong phòng. Shioriko đã dừng tay, cúi đầu như kiệt sức.

Tôi tiến lại gần như bị thu hút, quỳ gối xuống ngay phía sau cô. Dẫu vậy, cô cũng không buồn ngoái đầu. Phần gáy trắng nõn lơ thơ những sợi tóc tơ ở ngay sát tôi.

“Shioriko.”

Tôi gọi thêm một lần nữa nhưng cũng không có tiếng đáp lại.

Tôi thấy khó thở, ngực như thắt lại. Tôi đặt tay lên vai cô, Ngoài cử chỉ đó ra, thực sự tôi không biết nên nói gì cho phải.

Bất thành linh, cửa mở, Shinokawa Ayaka xuất hiện trong bộ áo quần thể dục, tạp dề đeo bên ngoài.

“Chị ơi! Cơm nước xong rồi này! Hôm nay mình sẽ có...”

Đang nói dở, cô bé tròn mắt. Tôi vội rút tay. Tại sao cô bé luôn xuất hiện đúng những lúc thế này cơ chứ. Có khác nào tôi là loại người suốt ngày làm những việc mờ ám không!

“Chị ơi, ra ăn cơm.” Chừng như cũng nhận thấy sự bất thường, Ayaka lên tiếng như thăm dò. “Hôm nay em làm món hamburger* ninh chị thích đó.”

Em gái bắt chuyện nhưng Shioriko cũng không buồn đáp. Cô ngồi im như phỗng, đắm chìm trong dòng suy tưởng của riêng mình. Ayaka nhìn quanh căn phòng, hẳn đã để ý thấy di vật của cha bị bối tung lên, nhưng cô chỉ lặp lại câu nói cũ.

“Chị ơi, cơm được rồi.”

Im lặng kéo dài. Bỗng Ayaka bước bình bịch vào phòng, đẩy mà như đá vào chiếc thùng các tông trước mặt Shioriko. Cô chị ngỡ ngàng ngẩng mặt lên, cô em bèn ôm chặt lấy chị qua lớp tạp dề.

“Chị ơi, mình ra ăn cơm. Chị nhé.”

Trong một lúc, hai người không có động tĩnh gì. Mãi sau, cô chị mới từ từ gạt đầu. Cô được em gái đỡ dậy và diu ra khỏi phòng.

Tôi cũng bước ra hành lang, lặng thinh nhìn theo bóng cô.

“Anh Gora ở lại ăn cơm không?”

Đến trước cánh cửa thông với nhà bếp, Ayaka quay lại hỏi tôi. Chúng tôi

im lặng đứng đối diện trong hành lang âm u. Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi nhìn kĩ khuôn mặt của cô bé đến vậy. Trên khuôn mặt trẻ con đầy ấn tượng, đôi mắt to tròn lúc nào cũng ánh lên nét cười.

“Em không hỏi anh đã làm gì à?”

Tôi hỏi, giọng trầm trầm. Chẳng rõ Shinokawa Ayaka thực sự không nghe thấy hay giả vờ, cô bé nghiêng đầu thắc mắc.

“Hả?”

“À, không có gì đâu. Cảm ơn em. Vậy anh ở lại ăn nhé.”

Thế nào cũng được, lâu lắm rồi tôi chưa ăn hamburger ninh. Tôi toét miệng cười, bước về phía phòng khách.

Phần kết

Phần kết: *Nhà vua có đôi tai lừa*

(Poplar phát hành)

8/3/2011

Những chuyện xảy ra hôm nay / Shinokawa Ayaka

Bữa tối hôm nay là bít tết hamburger ninh. Mình nấu cũng ngon, nhưng có lẽ nên thêm nhiều nấm hơn. Mình thích ăn như thế.

Chị không ăn mấy. Anh Gora thì ăn hùng hục. Công nhận sức ăn của đàn ông khiếp thật.

Hôm nay là ngày nghỉ của tiệm, hai anh chị đi đâu đó từ sáng. Vừa về tới nhà, hai người đã lật tung phòng của cha lên để tìm kiếm thứ gì đó.

Có khi mọi chuyện vỡ lở rồi không chừng.

Chị chưa biết chuyện nhưng mình nghĩ anh Gora đã nhận ra. Sớm muộn gì anh ấy cũng hỏi mình cho mà xem. Nếu thế, liệu anh ấy có kể cho chị không nhỉ?

Tuy nhiên, làm thế nào anh lại biết chuyện cơ chứ. Hay do mình viết ra như thế này?

Nếu vậy, thì đúng là như diễn biến của câu chuyện *Nhà vua có đôi tai lừa* mình đã viết hôm nọ.

Đôi tai của nhà vua bị biến thành tai lừa, người thợ cắt tóc biết bí mật này, bứt rứt muốn kể cho ai đó nghe, bèn nói vào cái hố ở bãi sông. Tuy

nhien, quanh hồ mọc đầy sậy (mình chưa thấy loại cây này bao giờ), mỗi lúc gió thổi, sậy lặp lại những điều ông thợ đã nói. Kết cục là ai cũng biết bí mật ấy, và nhà vua không thể che giấu đôi tai mình được nữa.

Đôi tai của nhà vua chẳng trở lại như cũ. Mình thấy nhà vua là tội nghiệp nhất. Còn ông thợ cắt tóc cũng thật là kì khôi, lại cố tình nói ra bí mật ở chỗ mọc loài cỏ kì lạ đấy.

Có lẽ ông ấy chỉ muốn ai đó lắng nghe lời mình nói mà thôi. Nếu vậy thì mình cũng có chút đồng cảm.

Mình nghĩ nếu chị mà biết chuyện, mình sẽ phải dừng viết. Từ ngày cha mất, mình đã viết liên tục suốt cả năm trời, nhưng chẳng có lấy một lần hỏi âm, nội dung thì toàn nói về những chuyện thường nhật xảy ra xung quanh mình.

Lúc này mình đọc lại mới để ý từ mùa thu năm ngoái, nó chẳng khác gì nhật ký.

Không chừng đây là lần cuối cùng mình viết, nên phải cố viết sao cho giống một bức thư mới được.

Mẹ vẫn khỏe chứ?

Cả con và chị đều khỏe. Con vẫn đi học và lo chuyện nhà cửa như bình thường, chị vẫn quản lý tiệm với sự trợ giúp đắc lực của anh Gora.

Hôm nay con viết thư muốn nhờ mẹ một việc.

Mẹ hãy liên lạc với chị nhé. Qua email, điện thoại hay bưu thiếp gì cũng được.

Hiện tại, có lẽ chị còn muốn gặp mẹ hơn cả con. Con nghĩ chị có nhiều chuyện muốn hỏi mẹ lắm, về công việc chẳng hạn.

Càng ngày, trông chị càng giống mẹ hồi trẻ. Giống đến mức gần đây, con còn không phân biệt được chị với bức tranh vẽ mẹ hồi xưa để trên tường hai.

Bây giờ thì con không rõ, chứ ngày trước chị không vui vẻ lắm khi có ngoại hình giống mẹ.

Thời trung học, chị chưa đeo kính mẹ nhỉ. Chị ấy đeo kính sau khi mẹ rời khỏi nhà. Chị làm vậy vì con đẩy mẹ ạ. Tuy mấy lần con hỏi, chị chỉ toàn gạt phắt đi, nhưng con biết điều đó.

Khoảng thời gian mẹ mới bỏ đi, dù ở nhà trẻ hay ở nhà, hôm nào con cũng khóc, đến một hôm, chị bèn đeo kính vào để nhìn giống mẹ. Có lẽ chị đã cố gắng thay thế mẹ để con không cảm thấy buồn bã.

Lúc ấy, chị giận mẹ lắm, thậm chí không muốn nhìn mặt mẹ nữa cơ. Con thương chị lắm. Không cần gọi điện thoại đâu, mẹ cứ về thẳng nhà cũng được. Chắc chắn chị sẽ nổi giận, nhưng mẹ cứ để con lo liệu. Con sẽ nấu cho mẹ một bữa cơm. Nấu ăn là sở trường của con đấy, mẹ ạ.

Con hoàn toàn không biết những lời mình viết có đến được với mẹ không.

Đạo gần đây, con cũng chẳng trông mong mẹ sẽ hồi âm nữa, chỉ cần mẹ đọc qua, con đã đủ thấy vui rồi. Chứ cứ hét vào cái hốc thì buồn quá.

Sáng mai phải đi tập sớm nên con đi ngủ đây.

Chúc mẹ ngủ ngon.

Dù thế nào, mẹ cũng nhớ giữ gìn sức khỏe.

Mẹ ngủ ngon.

Đang định click chuột vào nút gửi đi, Shinokawa Ayaka khựng lại.

Lần nào cô bé cũng lo âu chẳng biết thư mình viết có đến được người nhận hay không. Những lúc như vậy, chắc chắn cô bé sẽ mở ngăn kéo bàn, lấy ra một cuốn sách để sâu trong góc.

Nhật ký Cra-cra của Sakaguchi Michiyo. Đó là quyển sách cha cô trao cho trước khi qua đời. Cha dặn khi nào có dịp, hãy đưa cuốn sách cho chị gái.

Cô bé lấy sách khỏi hộp, lật bìa lót ra. Có một dòng chữ ghi bằng bút bi trên nền giấy.

shinokawa@chieko-biblia.com

So bao nhiêu lần vẫn thấy khớp với địa chỉ email người nhận hiển thị trên màn hình.

Cô bé thở dài, gấp sách lại.

Rồi cô click chuột vào nút gửi đi.

Lời bạt

Trước đây, tôi cũng có nói tôi đưa khá nhiều tiệm sách cũ và các địa danh có thật trong thực tế vào series này. Mặc dù trong lúc sáng tác, tôi cũng hòa trộn các yếu tố giả tưởng vào các tình huống và chi tiết của truyện, nhưng nhìn chung thời gian trong truyện tôi cũng dựa vào thực tế.

Nhân vật chính bắt đầu làm việc ở tiệm sách cũ Biblia vào mùa hè năm 2010. Bối cảnh của tập 3 này là sau đó một vài tháng, câu chuyện trải dài từ cuối năm 2010 đến tầm tháng Ba năm 2011.

Tập 1 của series ra sạp vào tháng Ba năm 2011, còn tập 3 được bán từ tháng Sáu năm 2012, nghĩa là ít nhiều có khoảng cách so với thực tế. Ý tôi muốn nói ở đây là sự chênh lệch sẽ phát sinh giữa nội dung tiểu thuyết và hiện thực.

Ví dụ, tập 1 đưa ra chi tiết chi Shincho Bunko mới đính sợi dây đánh dấu trang cho sách họ xuất bản, điều này là đúng vào thời điểm vụ việc trong truyện xảy ra. Còn hiện tại, không chỉ Shincho Bunko mà vào năm 2011, khi phát hành sách khổ bunko, Seikaisha cũng đã đính sợi dây này vào.

Một ví dụ nữa là cuốn *UTOPIA - Đại chiến thế giới lần cuối* của Fujiko Fujio. Trong tác phẩm, nó được xem như một quyển sách cổ quý hiếm, độc giả gần như không có cơ hội đọc. Tuy nhiên hiện nay, truyện đã được Shogakukan Creative xuất bản theo nguyên trạng ngày xưa, đến cách đóng sách cũng giống bản gốc. Ngoài ra, Shogakukan cũng có dự định đưa truyện vào *Tuyển tập các tác phẩm Fujiko F. Fujio*.

Bản thân tôi cho rằng phát sinh những sai lệch như vậy là điều không thể tránh khỏi. Chẳng những thế, tôi rất mừng vì những cuốn sách ngày trước mình chưa có nay lại được tái bản.

Ngoài ra, đương nhiên sẽ có những lỗi do chính tôi hiểu nhầm mà viết sai chứ không phải lệch về thời gian, do đó tôi sẽ cố gắng tìm kiếm và kiểm tra thông tin kĩ càng nhất trong tầm khả năng của mình.

Tôi xin gửi lời tri ân sâu sắc đến Hiệp hội các tiệm sách cũ tỉnh Kanagawa đã giúp tôi thu thập tư liệu lần này. Bên cạnh đó, tôi cũng xin cảm ơn anh Fukuda, may mà có anh. Lần tới tôi sẽ chiêu đãi anh.

Các tác giả xuất hiện trong tập 4 đều đã được quyết định. Vừa viết tập 3, tôi vừa tranh thủ đọc tư liệu. Càng tìm hiểu, tôi càng gặp những giai thoại vô cùng thú vị, không đưa hết những điều tìm tòi được vào truyện, tôi tiếc lắm.

Có lẽ đến mùa đông truyện sẽ xong.

Rất mong các bạn sẽ đồng hành cùng tôi đến tập sau.

Mikami En

Mục Lục

Tập 3:

Shioriko và những lời chưa ngỏ

Mở đầu

Chuyện thứ nhất

Chuyện thứ hai

Chuyện thứ ba

Phần kết

Lời bạt